

Halkın Günü

YIL: 3 SAYI: 43 16-31 MAYIS 1999 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

PROLETARYA PARTİSİNİN KURUCUSU, HALK ORDUSUNUN BAŞKOMUTANI
KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAK KAYA ÖLÜMSÜZDÜR!

O'NU ANIMAK SAVAŞMAKTIR!

Devrimci yaşamın kızıl Gül'üne

Güllü Çelik yoldaş '94 yılının o zorlu sürecinde örgütlülüğe katılmış ve Çukurova bölgesinde faaliyet yürütmüştü. Süreci zorlu olmasına zorluydu ama O'nun deyişiyle insan zor şartlar ve yaşadığı gerçeklerin yardımıyla erken büyüyordu. Mücadelenin, yaşamın, ağlamanın, gülmenin ve de sevmenin gerçek değerlerini kavıyordu. Zor şartların iyi yanını insanın kararsızlığa ve ikircikliğe son verdiği anlar olmasındır. İşte bu şartları alabildiğince yarıbışında yaşıyordu Güllü yoldaş.

Hemen hepimiz bilimizki zorlu dönemlerde kaçışlar da yoğun olur. Ancak parti güçlerinin bölündüğü ve alabildiğince dağınıklığın yaşandığı bu süreç yalnız kaçışlara değil, aynı zamanda devrimde ısrarcılığa, partiye bağlılığa, güvene ve partinin etrafında kenetlenişlere de tanıklık eder. Bu, diyalektik bir "her şey karşıyla vardır" yasasının bu özgülde kendini göstermesinden başka bir şey değildir. İşte Güllü yoldaş da bu karşıtlığın yaşanan olumlu yanı olarak görmeliyiz. Ablasının şehit düşmesinin üzüntüsü O'nu umutsuzluğa ve genlemeye değil, umuda ve ilerlemeye yöneltmiştir. Umudu parti ilerlemesi devrimci olmuştur.

Artık Gül için parti devrim yapmanın zorunlu bir aracı: devrimcilik de partili olmanın zorunlu bir ön koşuluydu. Bundan sonraki bütün yaşamına bu düşünce yön verecekti. Ve Gül yoldaş ideallerinin gerçekleşmesi yolunda artık daha kararlı adımlarla ilerleyecekti.

Güllü yoldaş '95 yılında TKP(MD)'ye yönelik olarak yapılan operasyonlar sonrası aranın duruma düşer. Artık dağların Ezgi'si bir partizan olması için sebepler daha da artmıştır. Halk Ordusu TIKKO'nun saflarına katılma, silahların senfonisinde dağların doruğundaki halaya durmanın coşkusıyla göğüs katesine çarpıyordu kalbi. Her çarpıntı O'nu daha da umutlandırıyor ve gideceği anı daha da sabırsızlıkla beklemesine yönlendiriyordu.

Hem aranın duruma olması, hem de bulunduğu alandan kırı gidememesi İstanbul'a gelmesine yol açtı. Her ne kadar bu dönemde gerillaya katılma girişimleri sonuçsuz kaldıysa da biz O'nu artık bir partizan olarak görmek durumundayız. Çünkü O yüreğiyle, bilinciyle kısacası her yönüyle artık bir gerillaydı. Oyle ya, önemli olan bilinci. Ve zorluklar kafamızda değildi miydi? Düzerden elimizi çekmememi, rahat yaşamımızdan vazgeçmememi, bir ayacağımızın düzende bir ayacağımızın devrimde oluşunu salt düzenin buna zemin hazırlamasına bağlayabiliyorduk? Bilincimizle, yaşayış tarzımızla hedefimize kilitlenmememiz, ideallerimize uygun yaşamın mücadelesinin öncelikle başlangıcının bilincinizde burjuva ve geri olan ne varsa onu yenilgiye uğratmaktan geçtiği gerçekliğini kavramamızın hiç mi kabahati yok? Elbette var. İşte Güllü yoldaş bu gerçekliği kavradığı için O'nu gerillanın Ezgisi olarak görmek gerekiyor. Artık Güllü için o bilinç her yerde Partizan Ezgi'nin tarzını konuşturmasının adı-

dır.

Temmuz ayında ve Temmuz sıcaklığında bir zafar. Düşman, şanlı Ölüm Orucu zaferimizin tüm yalan ve kargaşama çabalarına karşın beynin de patlamasının şokundaydı. Ama düşman boş durur mu? Oğlun tutmayan planlarına KARDELEN HAREKATımızın içini boşaltmayı eklemeyi de ihmal etmemişti. Tam da düşmanın bu kargaşasının boşa çıktığı ve "umutlarının" Kızıl Çekiç'te ezilmesinin hırçılığıyla yaptığı saldırılarda Güllü yoldaş pusuya takılmış ve tutsak düşmüştü... Bu sadece geçici bir büküntüydü. Ve Güllü Çelik buna hazırlıktı...

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecekt..."

Bu çığlık; cellatların korkusu, gözleri bağlı halde sorgusunu bekleyen yoldaşlarının yüreğindeki bir umut esintisidir, düşmanın içinde. Bu çığlık; aynı zamanda "bizlere yakışan tutumu göstermeliyiz" direktifinin pratikte yerine getirilmesi çağrısıdır. Bu çığlık; "bizler nerede olursak olalım; mücadelede kararlılık ve azim şarttır" diyen haykışın pratikteki somut ifadesidir.

Bu çığlık; "yoldaşlarımızın mutluluğu, sevinci ve başarıları aynı zamanda benimdir... Üzülmemeli, hangi konuda olursa olsun zarar görmeleri beni derinden yaralar" düşüncesinin ta kendisidir.

Bu çığlık; direncimizin, iradimizin sınanacağı işkencehanelerde "sır verip, sır vermeyen" Komünist Önder Kaypakaya'nın, Hasan Hakkı'dan mesajının yerine ulaştığının işaretidir. Ve her şeyden önce de düşürülmek, ayaklar altına alınmak istenen insanlık onurunu korumanın somut bir ifadesidir. Bu çığlığı anlamak lazım.

Bu çığlık; işkencede başını dik tutmanın ifadesiydi. Sonrasiya teşhir için çıkarıldıkları mehtemlik basının karşısında sıkılmış bir yumruk oldu. Bu çığlık; tutsaklık koşullarında elbette düşmanın izole etme, geriletme, sindirme politikalarını, düşmanı tanımanın ve mücadeleye daha sıkı sıkıya sarılmanın bir aracı haline getirilmiştir adı olur...

Güllü yoldaşın cezaevi süreci bir öğrenme atılımı olarak nitelendirilebilir. Hem geçmiş faaliyeti geniş bir şekilde bilimsel eleştiriye tabi tutma, sonuçlar çıkarma, hem de o güne kadar yeterli olanak bulamadığı konularda inceleme-araştırma yapma yönünde çok başarılı adımlar atmış daha da olgunlaşmıştır. İnceleme-araştırma konusunda Başkan Mao'nun "öğretmede yorulmazlık, öğrenmede doyumsuzluk" ilkesiyle hareket eden Güllü yoldaş okuduklarını mutlaka diğer yoldaşlarla tartıştı. Yeterince anlayamadığı veya daha geniş bilgi sahibi olması gerektiğine inandığı konuları not eder tartışır ve araştırırdı. Gazetemizi satır satır okur, özellikle parti politikalarına tekabül eden yazıları kavramaya ve diğer yoldaşlarına da kavratmaya çalışırdı.

Bir süre sonra Sakarya Cezaevi'nden "Nazi Kampı" olarak tabir edilen Konya Cezaevi'ne götürüldü. Zor koşullar öğreticiydi. Düşman devrimci tutsakları diri diri me-

zara gömmek istiyordu. Tüm cezaevlerinde hücre çalışmaları başlamıştı. Tabii ki Konya Cezaevi'nde de. "Süreci böyle gösteriyorki, zor hem de çok zor günler bizi bekliyor. Bizim burada da hücre çalışmaları başladı. Diyeceğim, partisini, yoldaşlarını iyi tanıyan bir kimse koşullar ne olursa olsun yığınla yer olmadığını ve partisinin bu koşullar hakkındaki tutumunun ne olacağını önceden anlamakta zorluk çekmez" diyerek hem bizleri bekleyen tehlikelere dikkat çekiyor, hem de bu tehlikeler karşısında partili bir militanın partili bir duruş sergilemesi gerektiğini vurguluyordu. Tabii bu sözü salt cezaevi özgürlüğüne indirgeyerek daraltmak da doğru olmaz. "Koşullar ne olursa olsun" demek, önemli olan zaman ve yer değil "durum"du. Ve "durum"a karşı yığınla kapılmaksızın sergilenen komünist tavrıdır. Nasıl su ve elektrik yaşamı devam ettirmenin olmazsa olmazıysa, zorunlulukları kavramak da özgürleşmenin, mücadelenin olmazsa olmazıdır.

Kendisine bir mektubunda sık sık cezaevi değişiminin olumlu ve olumsuz yanlarını belirttiğinde şöyle yazmıştı: "Bizler nerede olursak olalım, mücadelede kararlılık ve azim, sorunlar ve zorluklar karşısında bilinçli bir direniş ve sabır göstermek, sorunların üstüne yürüyüp çözmek zorundayız" diyordu. Ve peşinden ekliyordu: "Tek olmanın zor yönleri çok fazla. Hem kendini eleştireceksin, geliştireceksin, yeni alternatifler üreteceksin; hem de başarılarını göreceksin ve eksikliklerini ortadan kaldırmak ten aza indirmek için büyük çaba harcayacaksın."

Koşullara teslim olmayan, gittiği her alanda partili bilinciyle hareket eden bir yoldaş O. Gerillada olduğunu bir an bile bilincinden çıkarmadı. Hep parti benden ne ister, partinin ihtiyaçlarına nasıl yanıt olabileceğini diye düşünürdü. Görev olduğunda kendini merkeze koyan, yeni bir olanak ve imkanda, tüketimde önceliği yoldaşlarına veren bir fedakarlıkla hareket etti. Partiye ve yoldaşlarına sonsuz bir güven ve bağlılık duyuyordu. "Gülünüz sizlerden şu an daha da uzak. Ama yüreğim, beynim, sevgim, özlemim, bütün benliğimle sizlere daha da yakınam. Beni en çok mutlu eden de budur" diye yazarken, kendisindeki gücü de çok iyi açıklıyordu. Dayıların esiri değildi, kendi özgürlüğünün savaşmaktan geçtiğini kavramıştı. "Yeter ki kavgada yollarımız ayrılmasın" demesi, kadın-erkek ilişkilerinde sıkça yaşanan birbirine bağımlı tarza yönelik bir tavidir de aynı zamanda.

1997 Aralık sonunda 1,5 yıllık tutsaklıktan daha güçlü bir şekilde çıktı. '98 yılndaki 8 Mart'ta Taksim'i özgürleştirilenlerdendi. Artık mekânın darlığı kendini iyice dayatmıştı. Büyüyen umutlar, oluşan birikimin daha ileriye taşınması gerekiyordu. Aksi takdirde kendini tekrarla sınırlı kalacaktı. Nitekim O'da onu yaptı. Üzerindeki beyaz örtüyü yavaş yavaş atan toprak yeni bir canlanmanın daha başlangıcındaydı. Ve kızıl partizanlar da baharın, doğanın canlılığına uyusun hazırlığını yapıyorlar-

dı.

Oyle ya, Halk Ordusunu inşa etmek gerilla faaliyetlerinin gelişip güçlenmesiyle ancak mümkün olabilir. Gerilla faaliyetinin gelişip güçlenmesinin yolu da halk gençliğinin, işçi-köylü yığınlarının daha fazla sayıda gerillaya katılmından geçer. İşçiler, köylüler, öğrenciler hasta olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kesimlere politik bilinç goturmeli; politikaya ve siyasetle daha çok ilgilenmelerini sağlamalıyız. Sömürü ve zulümden kurtuluşun yolunun savaşmaktan geçtiği bilinci ve biz neredeysek parti de oradadır anlayışıyla parti politikasını kitlelere götürmeli, kitleleri parti saflarında savaşa katmalıyız.

Tarihimizi anlamak ve kavramak, tarihimizin yapıcısı olan şehitlerimizi anlamak ve kavramaktan geçer dedik. Bugüne kadar beşyüzü aşkın şehit verdik. Ve her an, her dakika şehit vermemez yürütmüş olduğumuz savaşın doğasıdır. Partimiz 27. mücadele yılına girdi. Bugüne kadar devrimin istediği bedeli ödemekten çekinmedi ve bugünden sonra da çekinmesi söz konusu olmayacaktır. Öncelikle her bir parti aktivisti 27 yıllık mücadele sürecini bir bilgi birikimi, savaş deneyimi olarak özümsemeli, ki 21. yüzyıla hem deneyim, hem de pratik olarak güçlü bir giriş yapalım.

Bu sorun özellikle Kardelen Harekatımızın ikinci aşaması olan ideolojik anlamda; siyasal yetkinleşme, örgütlenecek savaşma ve kazanma gerçekliği ile bütünlüklü olarak ele alındığı ölçüde kavrayıcıdır. Ve bu da ancak, içtenlikle bir şekilde partinin, devrimin ve halkın "hamalı" olmayı istemekle mümkündür. Partimizin Türkiye devrimindeki yerini ve önemini kavrayarak, kendi misyonumuzun önemini daha iyi görmüş oluruz. Türkiye ve T. Kürdistanı devrimi bizim omuzumuzdadır. Ama devrim bir önder gubun eseri değil kitlelerin eseridir. Kitlelere bu eseri yaptırmak istiyorsak onları devrimde katmalıyız. Onları devrimde katmak da, kalemizi kitabi bilgilerle doldurarak veya bilinen bazı gerçekleri aynı dille tekrarlayıp durarak değil, bizzat partinin hareket ve esnekliğini ve politikalarını her alan ve bölgenin somut koşullarına doğru bir şekilde uygulamakla mümkün hale gelir.

Bizde bu güç var. Yeter ki açığa çıkarıp ortaya koymasını bilelim. Bunun için en iyi örnek şehitlerimizin özveri ve kararlılığını kuşanmaktır. Bu dinamizmin yaratıcısı ve taşıyıcısı olan partimiz neden daha ileride olmasın ki? Bunun için her zamankinden daha fazla partiye bütünleşmeye ve partiyi kitlelerle birleştirmeye seferber olmalıyız. Şehitlerimizin çağrısı da budur. Kitabı bilgilerle yetinmeciliğe hayır... Devrimci teorimizi nesnelleştiren devrimci pratiğe evet... Her alanda şehitlerin fedakarlığına kuşanalım, her pratiği bu ruhla ele alalım...

Şehit yoldaşlarımızın devrettiği silahlar zaferimize kadar ellerimizde düşmana kin kasmaya devam edecek... ●

Cezaevinden bir yoldaş

'99 1 Mayıs'ından devrimci dersler çıkaralım!

Çok önemli olayların yaşandığı tarihsel bir dönemde, işçi sınıfının birlik, enternasyonal dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, emperyalizm ve dünya gericiliğinin yoğun baskıları altında dünyanın her yerinde bir kez daha kutlandı. Emperyalistlerin ve yeni usakların dünya çapında stratejik saldırılarını artırdığı, emperyalist müdahaleler, bölgesel savaşlar, darbeler, komplolar, iç karışıklıklar ve karışmalar ile ezilen ulusların ve halkların kaderinin çiğnendiği, sınıf mücadelesini hatırlatan herşeyin tarih sayfalarından, insan belleğinden silinmek istendiği; sosyalizmin geçici yenilgisinin emperyalizmin ideolojik ve stratejik üstünlüğü gibi gösterilerek; sosyalizmin insanlığın yüreğine ve ruhuna sinen değerlerinin unutturulmaya çalışıldığı bir dönemde işçi sınıfının sosyalist bilinci ve eylemi ile yoksulların mücadele azmi dünyanın her yerinde alanlardaydı, sokaklardaydı, fabrikalardaydı ve dağlardaydı.

Dünyanın her tarafında sınıflar arası, devletler arası, milletler arası, ırklar arası, dinler arası çatışmaların yaşandığı, kapitalizmin egemenliği altında "barış"ın asla mümkün olmayacağını her gün defalarca kanıtlandığı bir dönemde, işçi sınıfı bu gerçekler karşısında içi boş propagandalara değer vermezdi ve vermiyor da. Sosyalizm ve halk demokrasisi yolunda yoksulların önünde yürümeye devam ediyor. Uluslararası dayanışmasını ve mücadele azmini yükseltiyor. Coşkulu sınıf hareketlerinin önlenmesi için kimi emperyalist ülkelerde dahi baskılara ve sert önlemlere başvurulduğu ya da amacından sapıtılmak istendiği halde işçi sınıfı dünyanın her yerinde sokakları ve alanları doldurdu. Sınıf bilinciyle yüzyılın son 1 Mayıs'ında geleceğin işçi sınıfının, emekçilerin ellerinde ve sosyalizmin zafetleriyle dolu olduğunu gösterdi. İşçi sınıfının artık eski işçi sınıfı olmadığını ve kapitalizmin sosyalizm karşısındaki üstünlüğünün kanıtlandığını anlayarak kapitalizme boyun eğecek kıvama geldiğini vaaz edenlerin hayallerini bir kez daha yıktı.

Bu doğaldı, çünkü o, insanlığı zulüm ve sömürden kurtarmadan kendisinin kurtulmasının mümkün olmadığını bilen tek sınıftı. Diğer emekçi sınıflardan benzersiz özellikler taşıyan bu sınıf, emek-sermaye ilişkisi üzerine kurulu sınıf çatışmasını sürdürdüğü tüm tarihi boyunca bazı günlere özel anımlar yüklemiştir. Ki, bunların başında 1 Mayıs gelir. Lenin bugün için şöyle diyor: "İşçiler 1 Mayıs'ta aydınlığı ve birliğe kavuşmalarına, bütün baskılara, bütün zulümlere, bütün sömürilere karşı ve sosyalist bir toplum için mücadelede kardeşçe bir birlik oluşturmalarını kullandılar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları besleyenler, çok az bir ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcarlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiçbir zaman tadamayanlar, uyarılığın lübsu ve ihtiyarın ortasında yük kayvanları gibi yaşayanlar, hepisi, işçilerin kuruluğu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini uzatıyorlar".

Kahrolsun farklı milliyet ya da farklı inanışlık, işçiler arasındaki düşmanlık! Bu düşmanlık yalnızca, proleteryanın bilgisizliği ve dağınıklığıyla yaşayan yağmacıların ve zaltınların işine yarar. Yahudiler ve Hristiyanlar, Ermeniler ve Tatarlar, Polonyalılar ve Ruslar, Finliler ve İsveçliler, Letonyalılar ve Almanlar, hepisi evet hepisi, sosyalizmin ortak bayrağı altında birliğe yürüyorlar. Bütün işçiler kardeşler ve bunların raglam birliği, bütün çalışan ve ezilen insan türünün refah ve mutluluğunun tek güvencesidir. 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçilerinin bu birliği, ulusal-rasist sosyal demokrasi güçlerini yeniden gözden geçirir ve örgütlük, eşitlik, kardeşlik için daha sürekli ve sapsız bir mücadele için gücünü toplar."

Bunun için dünyanın neresinde olursa olsun 1 Mayıs devrim ile karşı-devrim arasındaki bitmez tükenmez kavgada güçlerin sınanmasını ve irade çatışmasını içerir, özüne uygun olarak kutlanmasını gerektirir. Sınıf mücadelesi bu tarihsel görevi işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. Çünkü kapitalizmin hızla gelişerek emperyalizme dönüşmesi, sermayenin eski pazar ilişkilerini alt-üst ederek bütün ülkelerin işçilerini sömürmesi, proleteryanın ezilen sınıfların öncüsü olarak enternasyonalist dayanışmasının önemini ve zorunluluğunu ortaya çıkarmıştır. Sermaye ulus, ırk, din sınırlarını tanımsızın nereden kâr varsa oraya gidiyor ve yoğun bir sömürü uyguluyor. Bu yüzden geri bırakılmış bazı ülkelerde sömürü yerli usaklar aracılığıyla yapılırsa da, dünyanın her yerinde işçi sınıfı, mücadelesinde emperyalizm olgusunu direkt olarak karşısında bulur. Bu yüzden 1 Mayıs'ın tarihsel önemi ve mücadeledeki yeri dünyanın her yerinde işçiler ve ezilenler için ayındır. Ve böyle bir öze uygun olarak kutlanır. 1999 1 Mayıs'ı da öyle kutlandı. Dünyanın her yerinde kitlesel gösterilerden dar olanına, "yasak"lısından "yasal" olanına, "başçıl" olanından çatışmalarına kadar çeşitlilik arzeden kutlamalarla karşılandı 1 Mayıs.

Ozelleştirmeler ile milyonlarca işsizler ordusuna her geçen gün yenilerinin eklendiği, örgütsüzleştirme furysı ile yüzbinlerce işçinin sendikasıztlaştırıldığı, gücü kınan sendikaların ESK üzerinden MGK'ya bağlandığı, sıradan ekonomik ve demokratik hak istemlerinin dahi teröre tabi tutulduğu, sefaletin kol gezdiği, sınıf ve kendiliğinden kitle hareketinin düştüğü, egemenlerin şovenizm rüzgarı estirecek geri ve orta kitleleri "seçim" aldatmacasıyla iktidarı çevresine yığdığı bir süreçte, ülkemizde de 1 Mayıs kutlandı. Türkiye devrimci hareketinin mücadele tarihinde çok önemli bir yer tutan 1 Mayıs'ın tamda Türk devletinin kıyım, baskı ve katliamlarla kitlelere teslimiyet dayattığı, radikal devrimci yapıları tasfiyeye yoneldiği bir süreçte kutlanması, bu yılki 1 Mayıs'a ayrı bir önem katıyordu. Onun için her yıl olduğu gibi karşı-devrim, "kanlı ve çatışmalı 1 Mayıs" senaryosuna inandırıci kılmak amacıyla haftalarca önceden devrimcilerin "provakasyonlar" yaratacağı mesajını vererek toplumda korku psikolo-

jisi yaymaya çalıştı. Böylece, temposu artırılarak sürdürülen fiziki ve psikolojik baskılarla kitlelerin alanlara çıkması sınırlandırılmak istendi. Günlerce önce sosyalist ve devrimci basına, demokratik kitle örgütlerine ve HADEP'e baskınlar düzenlendi. İstanbul başta olmak üzere yüzlerce şehirde devrimci gözaltına alındı. Amaç, son güne kadar gündemde tutulan "yasaklandı" propagandasından sonra sendika bürokrasisine yaptırdıkları "yasal 1 Mayıs'a katılımı düşürmek, 1 Mayıs alanlarında radikal devrimci güçlerin etkinliği sağlanmasını önlemektir. Zaten bu yıl sendikal bürokrasi arasında daha uygun bir iş bölümü de yapılmıştı. Türk-İş işyerlerinde "günün önemine dair" bildiriler okumakla; Hak-İş, salonlarda nişanım düzenlemekle; DİSK ve KESK ise çizilen sınırları aşmayan "yasal ve izinli" 1 Mayıs için alanlarda boy göstermekle görevlendirilmişti. Ve bu görevi layıkıyla yerine getirdiler. Genel katılım açısından emekçilerin alanlara çıkmasında büyük bir düşüş olmasa da, karşı-devrimin "sessiz ve sorunsuz" 1 Mayıs isteminin '99 1 Mayıs'ına damgasını vurduğunu hiçbir kibire kapılmadan açıkça kabul etmeliyiz. Bu 1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve yoksul halklarımızın temel talepleri bir yana, acil ve güncel talepleri dahi alanlarda yeterince yankı bulmamıştır. Her cins ve renkten reformistleri hoşnut eden özünden uzak gösteriler ile 1 Mayıs adeta bir "yasak savma" eylemine dönüştürüldü. Şovenizm temeli üzerinden yürütülen "seçim" aldatmacasıyla MGK'nın kitle desteğini genişleten karşı-devrime, devrimci 1 Mayıs ile güçlü bir yanıt verilemedi. Geri ve orta kitlelerin tika-basa doldurulduğu şovenizm zehirli proleteryan enternasyonalizmi pan-zehiri ile dezenfekte edilmedi. Yoksul halklarımızın birbirine boğdurulması politikalarına karşı halklarımızın kardeşliği şiarını egemen kılan bir eylem haline getirilemedi bu 1 Mayıs. Emperyalistlerin bölgesel çıkarlarının oynadığı olarak savaş maceralarına buluşturulan bir ülkenin komünistleri ve devrimcileri bu 1 Mayıs'ı anti-emperyalist, anti-faşist tepkilerin eylemi haline getiremedi. İç savaşın yaşandığı, ulusal devrimci harekete karşı imha ve teslimiyet politikalarının geliştirildiği, işsizliğin, örgütsüzlüğün, açlığın, zulmün, baskının, kıyım ve katliamların yaşandığı bir ülkede işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın temel ve güncel talepleri yerine, reformistlerin "demokratikleşme" taleplerinin ağırlıklı olarak öne çıkmış olması hepimizi düşündürmelidir. Bu 1 Mayıs'ın böyle özünden ve amacından uzak geçirilmesinin suçu reformistlere ve sendika bürokrasisine yüklenebilir. Bugün varılan noktaya son iki yıldır sürdürülen yanlışlığın sonucu olarak gelindi. Meyru olanla "yasal" olan arasındaki tercih, son 2 yıldır çerçevesini, kural ve kaidelerini sendika bürokrasisinin belirlediği "yasal" olanından yana kullanıldı. "Kitlelilik" ve "işçi sınıfı ile birlikte olma" savunusu ısrarla sürdürülen yanlış mazareli olmaya yetmiyor. "Kitlelilik-

mek" ve "işçi sınıfı ile bütünleşmek" neden sendikal bürokrasinin iznine ve onayının politikaları ile uzlaşmaya tabi olsun ki? Tam tersine, devrimci sendika şubelerinin, sosyalist ve devrimci basının, demokratik kitle örgütlerinin ve radikal devrimci yapıların oluşturacağı bir platformla sendika bürokrasisinin yalnızlaştırılması koşullarının olduğunu söylemek abartı olmaz.

İşçi sınıfımız 1 Mayıs konusunda yeterli birikime ve deneyime sahiptir. Onu etkisiz kılan örgütsüz ve dağınık oluşudur. '99 1 Mayıs'ına katılımı sınırlandıran çabalara karşı en fazla katılımı devrimcilerin etkin olduğu deni, metal, ambar, belediye ve hava yolları işçilerinin sağlamış olması da bunu gösteriyor. 1 Mayıs'ta alanlara coşkuyla çıkan bu işçilerin hayal kırıklığı ile alanları boşaltmasını sadece sendikal bürokrasiye bağlarsak, o zaman ısrarla sürdürdüğümüz yanlışlarımızdan kurtulmamız mümkün olmaz. Gerçek şudur; günümüzde radikal devrimci yapıların birbirinden ayrı duran gücü, örgütlenme tarzı ve geliştirdiği taktik politikalar karşı-devrimin üstünlüğünün tartışmaz olduğu şehirlerde Türk devletinin yürüttüğü saldırı politikalarını karşılayacak düzeyde değil. Öncelikle görmemiz ve gidermemiz gereken temel zaf ve eksikliklerimiz bunlardır. Bütün bunlar bir yana, son 2 yıldır 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin ısrarda sürdürdüğümüz yanlışlarımızın bizi sürüklediği çıkmaz bile tek başına önümüzde aşılması gereken bir handikap olarak durmaktadır. Bu ısrarın bizi getirdiği nokta; sendikal bürokrasinin radikal devrimci yapılara dayattığı ve eksiksiz yerine getirmesini istediği "şartlar"a uyulmuş olmasıdır. Bundan daha gen bir nokta olamaz. Bunun, katılımın nisbeten düşmesiyle ya da radikal devrimci yapıların parkantlarıyla, bayraklarıyla, sembollerıyla kutlamalara katılmamasıyla da fazla bir ilgisi yoktur. Önemli olan devrimcilerin dayatılan bu "mecburiyetler"e evet diyecek noktaya gelmiş olmasıdır. Bu, 1 Mayıs'ta coşkun yerini "reform" beklentilerinin ağırlıklı olarak kendisine zemin bulmasıdır. Elbette 1 Mayıs tek başına sınıf mücadelesinin düzeyini belirleyen bir veri olarak alınmaz, ancak bunun önemli bir veri olduğu da yadsanamaz.

Bütün bunlardan devrimci dersler çıkarılmalıdır. İdeolojik-politik duruşumuzu sağlamlaştırmalıyız. İşçi sınıfı başta olmak üzere geniş halk kitleleri arasında derinleşmesine ve gelişmesine örgütlenme çabasında yoğunlaşmalıyız. Sınıf mücadelesini hayatın her alanında layıkıyla yürüterek her yönlü donanımı kazanma kavgasına tüm gücümüzle yüklenmeliyiz. Ekonomik ve siyasi krizi derinleşen, temsil krizi esasta devam eden Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltmenin kitle temeli, devrimci olanakları her zamankinden daha fazlasıyla mevcuttur. Görev; bunları ortaya çıkarmak, aynı mecraya akacak şekilde örgütlemek ve bunun üzerinden mücadeleyi yükseltmektir. ●

Direnişin meşalesini söndüremezsiniz

Halkın Günlüğü/Kartal: Coplandılar, yumrukları sınırlı bakılmadılar, ilpeklendiler başları dim dik yıkılmadılar; cadılarla yerle bir ettiler ama direnişlerini bürmediler. Kadın-erkek demeden gece gündüz direniş ördüler. Tehditler, saldırılar ve hakaretler kar etmedi onlara. Direniş boyunca baskı ve zulme meydan okudular deri işçileri.

Baskıya, zulmü ve sömürüyü mazlum halklara ve emekçilere reva görenler, daha fazla karlılıkla köleleştirme, esirleştirme ve tamamen kişisizleştirme çabalarını yoğunlaştırdılar. Bunlara karşı direnen işçiler, kendi meşru hakları için dışı dışı mücadele ettiler. Deri sanayi Tuzla'ya taşınarak, Kazlıçeşme'de yaratılan örgütlülük bitirilmek istendi. Ancak Kazlıçeşme'de yaratılan değerler, gelenekler ve direniş burada da devam etti. Sendikalar faaliyetleri bitirmek için Kazlıçeşme'ye Tuzla'ya taşıyanlar hayal kırıklığına uğradılar.

Komprador patron-ağalar binin üzerine kolluk kuvvetlerini devreye sokarak işçilere saldırılar. Ekonomik ve siyasi krizin derinleşmesi onları daha da acıztırmıştı. İşverenler, Toplu İş Sözleşmesinin yaklaştığı süreçte işçileri bölmek ve örgütsüzleştirmek istiyorlardı. Ücretsiz izin talebinde bulunuyorlardı. Bunlarla yetinmeyen işverenler "Serbest Bölge" hakkını kullanarak köleleştirmeyi ve örgütsüzleştirmeyi daha rahat yapacakları yerlere kayıyorlardı.

Tuzla deri işçileri artık hedefteydi, özellikle yaşadığımız son süreçte Toplu İş Sözleşmesi ne yaşanmayan patronlar devreye şiddetli sokuyorlardı. '98 Aralık ayında başlayan, bu yıl yapılacak toplu iş sözleşmesine yaşanmamak için "ekonomik kriz" bahane edilerek devam eden işten çıkarmalar direniş cadılarının çoğalttı. İşçilerle birlikte sendika yöneticilerine de yönelen jandarma saldırılarının daha da yoğunlaştırarak işçilerin meşru direniş hakkını ellerinden almayı hedefliyor. Sendika Sekreteri Hasan Sonkaya, Gökhan Deri ve Ayaz Deri'deki direniş cadılarının saldırısından 1 hafta sonra da direnişte bulunan işçilere saldırıda kolluk güçleri. Jandarmanın bu saldırısı 12 Mayıs günü yapılan bir basın açıklamasıyla cevaplandı.

11 Mayıs Salı günü tüm cadılarla yıkan jandarma bölgesi adeta savaş alanına çevirerek Aydınlı Köyü'nün bir çok yerinde arama noktaları oluşturdu. Otoban çıkışına ve sanayinin bir çok noktasına kar maskeli özel timler, panzerler ve polis otoları yerleştirildiği gibi, sanayi bölgesi aynı zamanda TMS ve JITEM ekiplerince adeta kuşatıldı. Devletin kolluk kuvvetleri bölge halkını da tehdit etti. Günboyu işgal sürerken ertesi gün de aynı uygulamalarına devam eden kolluk kuvvetleri, sabah erken saatlerde sanayi girişlerini tutarak üst baş araması yaptılar.

Günboyu üretimi durduran işçiler fabrikaları önünde beklerken, cadılar yıkan direnişçiler de öfkeli ve kararlı bir şekilde basın açıklamasına hazırlık yapıyorlardı. Sanayi bölgesini ablukaya alan jandarma ve polis, sanayide devriye gezerek işçileri sindirmeye çalıştı. Tüm bu baskılara rağmen dört koldan kortej-

ler oluşturan işçiler Traktörler Duruşuna doğru yürüyüşe geçtiler. "Gelecek ellerimizdedir", "Birlik Mücadele Zafer", "Yasasın Tuzla direnişimiz" yazılı pankartların açıldığı yürüyüşte sık sık, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Geliyor geliyor genel grev geliyor" sloganları haykırıldı. Traktörler Duruşuna gelen işçiler, etraflarını panzerle saran kolluk kuvvetlerini yuhalayarak tepki gösterdiler.

Binbeşyüze yakın bir katılımla yapılan basın açıklamasına ailelerin yanı sıra, Aydınlı Köyü esnafı, Sıfı Mahallesi emekçileri, TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu ve Genel Sekreteri Yurdal Şenol, TÜMTİS Yürütme Kurulu üyeleri ve Şube yöneticileri, Kristal-İş Genel Başkanı Vekili Ahmet Okuyan, Kristal-İş Paşabağçe Şubesi Başkanı Kemal Köse, Yol İş 1 No'lu Şube Mali Sekreteri Ali Ertaşlan, Karıyolları İşyeri temsilcileri, EKB yöneticileri katılarak destek verdiler.

Kortejlerin önünde yürüten direnişçi işçilerin 5-6 yaşlarındaki çocukları babalarına ve annelerine destek verirken, taşıdıkları "Babama iş, bize aş gelecek", "Babalarımız işsiz kalmamasın" yazılı dövizlerle dikkat çektiler. Deri işçileri de "Toplu İş Sözleşmesi hakkımız, grev silahımız", "Sendika yoksa üretim de yok", "İşçilere uzanan elleri kıracağız" içerikli dövizler taşıdılar.

Saat 12:30'da başlayan basın açıklamasında ilk konuşan Tuzla Deri İş Şube Başkanı Cemal Taşkın oldu. Taşkın; "Sendikalar örgütlülüğümüzü yoketmek için binbir senaryo üretiyorlar, işle bu senaryolardan birisi de 6 Mayıs tarihli Dünya Gazetesi'nde yer aldığı Turgut Koşar, 'sanayi bölgesine illegal bir takım güçler, işçileri kendine yönlendirmek için teröristlerin elebağları sızıyor' diyerek provakasyon ortamı yaratıyorlar. Ama biz hiçbir provakasyona gelmeyeceğiz ve bizim hürsüzce de jandarmayı çıkarmasınlar" diyerek işverenleri uyardı. Deri İş Sendikası Genel Başkanı Vekili Musa Servi ise "Bu saldırılar ne ilk ne de son olacak, sermaye işçilerin onurlu mücadelesini ve emek kavgasını hatmedemiyor ve büyük bir acz içerisinde. 15 Mayıs'a kadar bir süre tıttık, bu süreçte çözüm gelmezlerse Genel Grev kapıda" şeklindeki hatırlatmadan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Sözümüne çıkan başları ezilmelidir, terör var diyenler istedikleri gibi adam dövüyorlar. Sendikacıyı gözaltında öldürüyorlar, kimlik kontrolü ve boyfi gözaltılar vb. uygulamaları terör olarak görmüyorlar, burada işçiler terör değil emek kavgası veriyorlar." Daha sonra söz alan Deri İş Genel Başkanı Yener Kaya ise yaşananları nefretle kınadığını söyledi.

Görüşüğümüz bir direnişçi işçi kardeşliklerim, "1992'den beri süreklili baskı altında

yiz ve saldırıya uğramaktayız, bu saldırıyı gerçekleştirenlerse patronlardır. Şimdi ise onlar devreden çıktı, polisi ve jandarması harekete geçti. Ama hiç bir saldırı bizi yıldıramayacaktır" sözleriyle ifade etti.

GENEL GREV KAPIDA

Türkiye'nin en büyük, İstanbul'un ise tek organize deri sanayi bölgesi olan Tuzla'da, TİS'in tıkanması nedeniyle yaklaşık 500 işçinin sürdürdüğü direniş 190. güne dayandı. İşverenler sendikası ile deri işçileri sendikası arasında uzun süredir yapılan görüşmeler sonuç veremeyince, tıkanmaya sebep olan 17 maddelik taleplerin kabul edilmesi için sendika 15 Mayıs gününe kadar işverenlere süre tanıdı. Bu süreçte sendikaların 17 talebi kabul edilmezse 20 Mayıs günü işçilerin örgütlü bulundukları tüm fabrikalarda üretimi durdurarak genel greve gidecekleri belirtildi.

SALDIRILAR TEKRAR PROTESTO EDİLDİ

Jandarma, 13 Mayıs günü, saldırıları protesto eden deri işçilerinden 300 kişiyi gözetime alarak akşama kadar Aydınlı Köyü'ndeki mezbahanenin arkasında bekletti. Bu arada 50 işçiyi de gözaltına aldı.

Bunun üzerine sendika tarafından 15 Mayıs günü bir basın açıklaması yapıldı. Saat 14:00'de yapılması düşünülen basın açıklaması öncesinde sendika önünü savaş alanına çeviren jandarma ve sivil polisler adeta terör estirdi. Basın açıklamasını engellemek isteyen jandarma sık sık megafonla, "2911 sayılı toplantı ve yürüyüş yasasınca eyleminiz yasaktır" anonsları yaptı. Bu anonsları hiçe sayan deri işçileri ve katılımcılar tüm baskılara rağmen basın açıklamasını gerçekleştirdiler.

Binin üzerinde bir katılımla yapılan basın açıklamasına TÜMTİS Genel Sekreteri Yurdal Şenol, Birleşik Metal-İş 1 No'lu Şube Başkanı Fikri Bayır, Limer-İş Genel Başkanı Kazım Bakış, TÜMTİS yöneticileri, Kartal Birleşik Sendikalar Platformu, Tohum Kültür Merkezi, Çağlayan Konfeksiyon Derneği, HA-DEF, ODP Tuzla ilçe örgütleri, KARYAPSAN işçileri, Ayımasan Kundura işçileri, Grup Kutup Yıldızı ve Yapı Sanatçısı katıldı. Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu, Anadolu Kültür ve Sanat Derneği, Fransız-Avusturya Türküylü Gençlik Federasyonu ve CHP Tuzla Gençlik Kolu ise yazılı mesajlarıyla deri işçilerini desteklediler.

Basın açıklamasını okuyan Tuzla Deri İş Şube Başkanı Cemal Taşkın baskılar karşısında yılmayacaklarını belirtti. Konuşma esnasında jandarma provakasyon yaratmak isterken, işçiler soğukkanlı davranarak provakasyonu önlediler. İşçilerin üzerine araç süren jandarma; Deri İş Genel Merkez Eğitim Sekreteri ve aynı zamanda Tuzla Şubesi yöneticisi olan Hüseyin Akgül'ü yaka paça gözaltına aldı. Akgül kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

Eylem boyunca işçiler öfkelerini sloganlarla dile getirerek kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler. Direnişçi işçilerin ailelerinin de katıldığı basın açıklaması olaylar sona erdi.

"Adil Yargılama" avukatsız yapılmak isteniyor

Halkın Günlüğü/İstanbul: MED TV'deki konuşması üzerine Adana'da meydana gelen bazı olaylarla ilgili hakkında idam istemiyle dava açılan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın "yargılanması"na 30 Nisan Cuma günü Ankara 2 No'lu DGM'de devam edildi. Duruşmada dosyaya yeni iddianameler konularak İmralı Adası'ndaki yargılamanın 31 Mayıs günü yapılması kararlaştırıldı.

Saat 9:30'da başlayan duruşmaya Öcalan güvenlik gerekçesiyle getirilmezken, A. Zeki Okcuoğlu, Hasip Kaplan, Refik Ergün, Ercan Kanar ile birlikte toplam 17 savunma avukatının yarıya ellerinde Türk bayrakları ve resimler bulunan 300'e yakın "şehit ailesi" katıldı. Gerek duruşma başlamadan önce ve gerekse duruşma esnasında Öcalan'ın avukatları, orada bulunan sivil-resmî polisler ile müdahil yakınları okuduklarını söyleyen kalabalık bir grubun küfür ve hakaretlerine maruz kaldılar.

Müdahil avukatların salondakilere yönelik yoğun biçimde kışkırtıcı söylemlerde bulunması üzerine Öcalan'ın avukatlarına kitle tarafından küfürler hakaretlerin yarıya bozok paralar atıldı. Bu arada baro odasına cübbelerini almak için giden avukatlardan İrfan Dündar, Derya Bayır ve Filiz Kalaycı polisler tarafından keyfi bir şekilde duruşma salonuna sokulmadılar. Bu gelişme üzerine olaya müdahale etmeye çalışan Av. Niyazi Buldan, bir grup sivil polisin hakaret ve tekmelerinden nasibini aldıktan sonra duruşma salonuna girebildi.

Her türlü savunmalarına müsaade edilmeyen

sanki avukatları duruşma sonrası polisler tarafından DGM Karakolu'nda 2 saat bekletildi. Daha sonra zorla bir arabaya bindirilen avukatlar, Yenisehir Hüfzı Sıhha Enstitüsü önünde polisler tarafından tartaklanarak araçtan indirildiler. Ankara'nın göbeğinde indirdikleri avukatlara meydan dayığı çeken polisler, bunlara da yetinmeyip çevredeki insanlara, "Bunlar Apo'mın avukatları, gelin, gelin" diyerek halkı linç girişimine zorladılar.

Avukatların bir kısmı Türk Tabipler Birliği'ne giderek darp izlerini belgeleyen geçici bir rapor aldılar.

AVUKATLAR SALDIRIYI KINADILAR

Öcalan'ın vekaletini aldıkları ilk günden itibaren

ren her türlü insanlık dışı uygulamaya tabi tutulan avukatlar, en son olarak Ankara 2 No'lu DGM'de maruz kaldıkları saldırıları İstanbul'da bulunan SED Otel'de 5 Mayıs Çarşamba günü bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdular.

Avukatlar adına açıklamayı yapan A. Zeki Okcuoğlu, Öcalan'ın davasının dürüst yargı kurallarına uygun yürütülmediğini, hazırlık soruşturmasının gizliliğinin tamamen ihlal edildiğini belirtti. Okcuoğlu, müvekkilinin hüküm kesilinceye kadar suçsuz olduğunu fakat bunun devlet yöneticileri ve medya tarafından ihlal edildiğini söyledi. Bu odakların yönlendirmeleri sonucu Türk kamuoyunun Öcalan'ı "bebek katili", "cani", "bölücü başı"

gibi sıfatlarla karaladığını; yürütülen yargı sürecini dönüştürmek için bir mecraya soktuğunu, hakkında idam cezasının şiddetinden verildiğini ve bunun mutlaka infaz edileceğini belirtti.

Ayrıca müvekkilinin İmralı Adası'nda Genel Kurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi'nde görevli askeri-personel tarafından her gün özel sorgulara tabi tutulduğunu, avukat-müvekkil arasındaki savunma hazırlığının engellendiğini ifade eden Okcuoğlu, "Öne sürdüğümüz koşulların duruşma tarihi de gözönünde bulundurulurken, mahkûm bir surede yerine getirilmemesi halinde müvekkil aleyhinde yürütülen yargının ulusal süreç ile sınırlı olarak devam etmemek ya da görevimizi askıya almak yolunda savunmanın dışında bir seçeneğimizin kalmayacağını duyuruyoruz" dedi.

Av. Hasip Kaplan ise davanın uluslararası boyutu hakkında bilgi verdi. Kaplan, davanın uluslararası olduğunu, 21-22 Nisan '99 tarihlerinde Strasbourg'a giderek AİHM'e başvuruda bulunduğunu ve taleplerinin kabul edildiğini, AİHM'in Türkiye hükümetinden 30 Haziran'a kadar savunma istediğini belirtti. İmralı'da DGM yargılamasının başlamasıyla birlikte uluslararası bir yargılamanın da başlayacağını söyleyen Kaplan, "Artık, işde hukuk, işkence, yaşam hakkı ihlali, kişi güvenliği ve özgürlüğü, ayrımcılık, her ülkenin milli makamına müracaat yollarının engellenmesi çerçevesinde, Yunanistan, İtalya, Almanya, Hollanda ve Türkiye'ye karşı AİHM ile birlikte dava açılacak" dedi.

Proletarya enternasyonalizmi kazanacak

Halkın Günlüğü/Atina: Emperyalizm asalak yaşamı biraz daha sürdürmek için bölgesel savaşlarla başlattığı saldırganlığı sürdürüyor. Dün Irak, Bosna ve Kafkas ülkelerinde uygulamaya koyduğu bu planı, bugün Yugoslavya özgünlüğünde süren saldırılarıyla devam ediyor.

Bu plan kaçınılmaz olarak beraberinde daha büyük çaplı savaşları ve hatta bir 3. paylaşım savaşını da getirecektir. Ki iki kez insanların kan ve canlarına malolan savaşlarla paylaşılan dünya pazarları, özellikle tek hakim güç olmak isteyen ABD ve yardakçuları tarafından yeniden paylaşılıyor. Bu nedenle senaryosu

önceden hazırlanan ABD'nin Balkanlar filmi NATO'nun sponsorluğuyla vizyona girince, her ülkenin devrimci, komünist örgüt, parti, kurum ve kuruluşları bakiş açlarına ve koşullarına göre tavır alarak emperyalizmin bu haksız savaşına karşı çıkıyor.

Bu perspektifle Yunanistan'daki devrimci örgüt A/Sinechia'nın başlattığı, emperyalist haksız savaşlara karşı "Herkes Mücadele ye" adlı kampanyası Enternasyonal Dayanışma Haftasıyla devam etti.

Konferansa katılan NKİP (Norveç Komünist İşçi Partisi), BKP (Bulgaristan Komünist Partisi), MLPD (Marksist Leninist Almanya Komünist Partisi), İKB (İtalya Ko-

münist Bloku), A/Sinechia (Yunanistan Komünist Örgütü) ve TKP(ML) (Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) esas olarak savaşlara karşı ne yapılması gerektiğini, gelecekteki görevlerinin ne olduğunu vurgularken, her parti ve örgüt ayrıca ülkesinde yürüttüğü mücadele hakkında bilgi verdi.

Konferansların ilki Selanik'te, ikincisi Atina'daki Politeknik Üniversitesi'nde, üçüncüsü ise Patra'da yapıldı. Konferanslar katılım olmaları temsil ettikleri ülkelerin diline çevrilirken, Patra'daki konferans yerel bir Tv'den naklen yayınlandı. Burada TKP(ML) temsilcisinin konuşmaları kitle tarafından coşkuyla karşılanırken, alkış ve sloganlarla da sık sık kesildi. Konuşmasında TKP(ML)'nin progra-

mı, hedefi, amacı ve kırsal alanlardaki mücadelesinin boyutunu anlatan temsilci, Türkiye'de devrimin ancak halk savaşıyla gerçekleştirileceğini vurguladı ve '99 yılında yükledikleri misyonu açıkladıktan sonra A/Sinechia'ya düzenlediği konferanstan dolayı teşekkür etti.

Konuşmalardan sonra bir değerlendirme yapan temsilciler, konferansın olumlu ve bugünkü koşullarda anlamlı olduğunu belirtirken, TKP(ML) temsilcisi bütün delegasyonları İbrahim Kaypakkaya'yı Anma Gece-si'ne davet etti. FKP (Filipin Komünist Partisi) ve DKP (Danimarka Komünist Partisi) de mesajlarıyla konferansa katıldılar.

Bir tohum daha düştü Karadeniz'e

Haber Merkezi: Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve yüce Altınçap mücadelesi doğrultusunda, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi rehberliğinde, İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği kızılgazergazita kişisel hiçbir çıkar gözetmeksizin özde çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye halkları, geneide ise dünya halklarının özgürlüğü için köylü gerilla perspektifli halk savaşı stratejisi doğrultusunda sınıfsal temelde mücadele veren

ve bu mücadeleyi Türk devletinin onca saldırısına karşın Türkiye Kürdistanı'ndan Karadeniz'e taşıyan TKP(ML)-TIKKO bir yığıt kadın gerillasını daha Karadeniz topraklarına şehit verdi.

Yerel kaynaklardan alınan bilgiye göre 13 Mayıs Perşembe günü Tokat'ın Turhal İlçe si kırsal kesiminde operasyona çıkan kolluk güçleri ile TKP(ML)-TIKKO gerilla birliği

arasında çatışma başladı. Yaklaşık 300 kişilik ve tam teçhizatlı kolluk gücüne karşılık sayıca az olan fakat stratejik üstünlüğü elinde bulunduran gerilla birliği arasında saatlerce süren bir çatışma yaşandı. Çatışma sonucu gerilla birliğinden "Songül" kodlu Cemile Koçak şehit düşerken, düşmanada çok sayıda ölü ve yaralı verildiği belirtildi.

Ote yandan Mesudiye İlçesinden erzak almak için Ordu merkezine giden askeri aracı gerillalar tarafından düzenlenen roketli saldırı sonucu 5 askerin öldüğü öğrenildi.

Kartal Belediyesi'nde işçi kıyımı

Halkın Günlüğü/Kartal: 1994 yerel seçimleri sonrası birçok il ve ilçede yönetimi ele geçiren Refah Partisi (RP), bu belediyelerde çalışan demokrat, devrimci işçileri bir bir çıkararak adil düzen dediği sistemin tüm adaletsizliğini uygulamaya başladı. 1995'te Pendik, Gebze, Tuzla vb. ilçelerde ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde toplu işten çıkarmalar yaparak kendi gerici kadrolarını oluşturdular. Devrimci, demokrat işçilere yönelik bu kıyım ve baskılar günümüze kadar devam etti. Nisan '99 seçimlerinden sonra ise Fazilet Partisi, kazandığı yerel yönetimlerde işten çıkarmalara bütün hızıyla devam ediyor.

Birçok yolsuzluklara ismi karışan Fazilet Partili (eski RP'li) Kartal Belediye Başkanı Mehmet Sekmen, 2. kez seçilmesiyle birlikte sayısı oldukça azalan demokrat, devrimci işçileri hedef aldı. "Mali kriz" bahanesiyle belediyenin işletmesi olan KARYAPSAN'da çalışan Belediye İş Sendikası'nda örgütlü 64 işçiyi işten çıkardı.

30 Nisan günü 64 işçinin çıkış listesi işyerine asıldı. 3 Mayıs Pazartesi günü işbaşı yapmak üzere geldikleri işyerinde listeyi gören işçiler fabrika önünde direniş başlatıldılar. 64 işçiden 2'si askerlik sorunu, 1'i ise emekli binbaşı olması gerekçesiyle katılmazken, 46 işçi üretimi durdurarak direniş yapıyorlar. Olayın tamamen siyasi olduğuna ve "mali krizin" bahane edildiğini söyleyen işçiler gazetemize açıklamada bulundular.

Gazetemize bir açıklama yapan Belediye İş Sendikası 2. Temsilcisi Rıza Yiğit şunları söyledi, "Zaten seçim öncesi Mehmet Sekmen basına yaptığı bir açıklamada 'Ben

yine gelirim belediyedeki tüm komünistleri temizleyeceğim" diyerek bir işçi kepmi gündeme getirmişti. Fazilet Partisi'ne sürekli tavır koyan aydın, demokrat ve devrimci işçiler böylelikle hedeflendi" diyerek, "Bu tamamen siyasi bir saldırdır. Bu saldırıya yanıtımız haklarımız için verilecek olan mücadeledir. İşyeri terk edilmeyecek, geceli-gündüzlü direniş yapılacaktır."

64 işçiden biri olan Mehmet Büyük ise "Fazilet Partili tüm belediyelerde işçi kıyımı devam edecek. Çıkarılan işçiler ise aydınlar ve demokralar. Bu yönüyle saldırılar artacak ve çıkarılan işçilerin yerine kendi seriatçı kadrosunu kuracak. Pendik Belediyesi'nde ise 125 işçinin çıkarılacağı ve listesinin de hazırlandığı söyleniyor. Hiçbir şey bizi işten almaya gerekçe olamaz. Burada çalışanlar yıllardır Kartal'a hizmet ediyorlar ve bir sürü emekleri var

Bu emeklere sahip çıkmanın yolu ise haklarımızı almak için direnmektir" dedi.

Operatör ve bilgisayar bölümünde çalışmakta olan 26 işçinin görevlerinden alınarak farklı yerlere sürgün edildiklerini belirten Büyük, DISK'e bağlı Genel İş Sendikası'nda örgütlü olan bu işçilerden bay ve bayanların birçoğunun çöp işlerine sürgün edildiğini söyledi. Kendileriyle görüştüğü işçiler, Kartal Belediye Başkanı'nın bu saldırıları yoğunlaştıracağı kaygısı taşıdıklarını ve herkesin bu konuda duyarlı olması gerektiğini belirttiler.

SİYASİ TAVIRA PROTESTO

Kartal Belediyesi'ne bağlı KARYAPSAN A.Ş. de çalışmakta olan ve Belediye İş Sendikası'nda örgütlü bulunan 64 işçinin "ekonomik kriz" bahanesiyle kapı önüne konulması işçileri öfkeliyor. Ekonomik krizin bir baha

ne, atılmaların ise bir siyasi karar olduğunu belirten işçiler, Belediye Başkanı Mehmet Sekmen ve "Adil Düzen" dedikleri bütün FP'li senatistleri 9 Mayıs Pazar günü kitlesel bir basın açıklamasıyla protesto ettiler. Katılımlı bir katılımla yapılan basın açıklamasında Eğitim-Sen 5 No'lu Şube, Deriş Sendikası Tuzla Şubesi, Emekli-Sen Kartal Şubesi, Yol İş, Nakliyat İş, Tüm Bel-Sen Kartal Şubesi, EHB'nin yanı sıra Swisscard direnişçileri, Unta Anbala Sanayi İşçileri, Aymasan İşçileri ve çeşitli siyasi parti temsilcileri hazır bulundular. Kitlesel katılım işçileri güçlü kılarak, işten çıkarılan işçilerin çocukları ellerinde, "Bahama iş, bana aş gelecek" yazılı dövizlerle birlikte atılan sloganlara da gösteriye eşlik ettiler. İşçiler sık sık, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Atılan işçiler geri alsın", "Direne direne kazanacağız", "Kahrolsun faşist diktatörlük" vb. sloganlar attılar.

Kitleye hitaben bir konuşma yapan Belediye İş Sendikası Anadolu Yakası Şubesi Başkanı Ömer Küçükali, "Gelisen olay Belediyeye 'ekonomik kriz' bizzat siyasi tavrıdır. 1998 yılı faaliyet raporunda KARYAPSAN A.Ş.'de 152.000 ton asfalt üretildiği yazıyor. 1 ton asfaltta 1998 yılında ortalama maksimum %50 olsun yıllık kar 500 milyon üzerindedir. Böyle bir durumda ekonomik krizin yaşanması olanaksızdır" diyerek, bu anlayış sahiplerinin hak-bukuk savunucusu olamayacaklarını belirtti. Basın açıklamasının Anneler Günü'ne denk gelmesi nedeniyle, çıkarılan işçilerden birinin annesinin konuşmasına yer verildi. Söz alan annenin konuşması alkışlarla kesilirken, sık sık "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganı atıldı.

Haber Merkezi: Günlerden beridir televizyon ekranlarını bir haber çokça işgal ediyor. Samsun'un merkezi noktasında 10-16 yaş arası çocuklar çeşitli pazarlıklar sonucu çalıştırılmak üzere kiralanıyor. Burjuva medyası ailelerle görüşüyor. "Neden çocuklarınızı kiralyorsunuz?" sorusuna yöneliyor ve "İş yok, çalışmıyoruz, erimize ekmek girmiyor, elinizden başka birşey gelmiyor" cevabıyla karşılıyor. Evet ellerin den başka birşey geliyor.

Gecmisten bugüne değin, özellikle de son süreçte emperyalizm ve uşakları içinde bulundukları ekonomik krizi aşamıyorlar. Globalleşme, küreselleşme, IMF, MAI vs. sadece kendi zenginliklerine zenginlik katmanın, işçi sınıfını ve köylü kesimi her geçen gün fakirleştirme; böylece içinde bulundukları ekonomik krizi aşmanın adı oluyor.

Uluslararası sermaye ve ülkemizdeki kompradorlar, üretim koşulları içerisinde iltiyaz duyulan malmazeden fazlasını üretmekte, depolarını ve pazarlarını bu mallarla doldurmaktadır. Ve ekonomik kriz patlak verdiğinde de zarara uğramamak için ya

kriz bitinceye kadar ya da geçici bir süre fabrikaların kapılarını kilit vurmakta ve ya işçilerin büyük bir kısmını işten atmaktadır. Böylece hem dolup taşmış olan depolarındaki mallarını pazarlamakta hem de

bu krizden etkilenmemektedirler. Ama fabrikasına kilit vurulan veya işten çıkarılan işçi ise maddi koşullardan yoksun bir şekilde ya serbest (işportacılık vs.) ya da başka bir iş bulmaya çalışmaktadır. Eğer iş bu-

lamazsa tek bir yol kalıyor elinde. O da çocuklarını pazarlamak. Buna ucuz işgücü diyebiliriz. Bu ucuz işgücü sadece Samsun'da değil, ülkenin tamamında farklı biçimlerde (örneğin aydınlar) kullanılıyor. Özellikle büyük şehirlerde kadınlar gibi çocuklar da (çalıştırılmaları sözde yasak olsa da) fabrikalarda, atölyelerde ve özellikle Tuzla Tersanesi'nde vb. yerlerde her türlü sosyal baktan yoksun bir şekilde çalıştırılıyorlar. Çocuklar genç ve enerjik yapıları nedeniyle normal bir işçinin çalışmasından daha fazla, daha zor koşullarda ve her türlü sosyal olanaktan yoksun bir şekilde daha ucuz çalıştırılmaktadır.

Aslında bununla ilgili daha birçok şey yazılıp çizilebilir ama konumuzun temelini ülkemizin ve dünyanın birçok yerinde örnekleri olan Samsun olayı oluşturuyor. Çağ atladığını ve çağdaşlığı yakaladığını iddia edenler bu orta çağdan kalma feodal derebeylerinin insan pazarlarını andıran Samsun örneğine hiçbir kılıf bulamayacaklardır. Bu, patron-aga düzeninin çarpıklığının açık bir ifadesidir ve mal gibi kiralanmış çocukların sorumluluğu da düzenin sahiplerine aittir.

Mahkumiyetin yeni şekli; salıvermek

Haber Merkezi: Ümraniye Cezaevi'nde '96 yılında gerçekleştirilen saldırıda şehit düşen iki tutsağın cenaze töreninde gözaltına alınan ve polisler tarafından dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri **Metin Göktepe'nin** davası 3 yıl sonra Afyon'da sonuçlandı. Mahkeme daha önceden sanık polisler hakkında verdiği kararı yineledi. Ve sanık polisleri 7 yıl 6 ay hapse mahkum etti.

Istanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, Adana, Manisa, Hatay, Alanya, Mersin ve Denizli'den tutukları otobüslerle Afyon'a gelen Bin'i aşkın kişi polisin saldırısına uğradı. Polisin bu saldırısına ve davaya katılmanın önündeki tüm engellemelere rağmen Adliye önüne gelmeyi başaran kitle; hem Denizli'yi andı, hem de Göktepe davasına karşı sorumluluklarını yerine getirdi.

Polisin saldırısı sonucu aralarında Fadime Göktepe'nin de bulunduğu 2'si ağır 8 kişi yaralandı. Hastaneye kaldırılan Fadime Göktepe daha sonra duruşmaya katılmak amacıyla Afyon Adliyesi'ne geldi. Saldırıya uğrayan kitle ise Adliyeye yakın bir yerde bir araya gelerek, polisin uygulamaları zıltat, alkış ve sloganlarla protesto etti.

Daha önceki duruşmalarda alınan kararları Yargıtay tarafından "usul" yönünde bozulan davaya, 6 Mayıs Perşembe günü Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Duruşma, davanın tek tutuklu sanığı Murat Polat ile tutuksuz yargılanan Seydi Battal Köse'nin avukatları ve müdahil avukatların katılımı ile başladı.

Sanık avukatları duruşmayı uzatma girişim-

lerinde bulunurken, müdahil avukatları ise sanık polisler hakkında işkence ile adam öldürmek suçundan omür boyu hapis cezası talep ettiler. Mahkeme başkanının karar açıklamasında bulunacağı bir anda Fadime Göktepe polisin uygulamalarından sonra duruşma salonuna ancak girebildi. Mahkeme heyeti, tutuksuz polisler **Suayip Mutlu-er, Saffet Hızarcı, Fedayi Korkmaz, Metin Kürşat** hakkında daha önce verilen 7 yıl 6-

şar aylık hapis yinelerken, emniyet amiri Seydi Battal Köse için Yargıtay tarafından verilen "beraat" kararı ise onadı. Mahkeme Murat Polat hakkında verdiği 18 yıl hapis cezasını 7 yıl 6 aya indirerek Yargıtay'dan onanana kadar tahliyesine karar verdi. Daha önceden haklarında beraat kararı verilen polisler için ise hüküm değişmedi.

Duruşma sonrasında "Bu dava burada bitmez" sloganını atan kitleye bir grup MHP'linin "yuh" çekmesi gerginliğe yol açtı. Mahkemenin bu karara tepkiyle yaklaşan Fadime Göktepe şunları söyledi: "Metin gazeteciydi, çete-mafya değildi. Onların evlatları yok mu? Lanet olsun onlara, dagdaki kurt-küpek gibi üstümüze saldırdılar." Göktepe'nin ağabeyi İbrahim Göktepe ise 27 yıl önce Denizli, Yusuf'u, Hüseyin'i asan bu mahkemelerin savcılarının olduğunu belirterek; "27 yıl sonra aynı gün kardeşimi öldüren polisleri ödüllendiren de bu mahkemedir" dedi.

Duruşma sonrası alınan kararlar doğrultusunda Yargıtay'a başvuracaklarını belirten müdahil avukatları, gelişmelerin seyrine göre davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götüreceklerini belirttiler. ●

IHD Nisan ayı ihlal raporunu açıkladı

Halkın Günü/Istanbul: İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Nisan ayında gerçekleşen hak ihlallerini düzenlediği bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu.

1 2 Mayıs Çarşamba günü, IHD İstanbul Şube Başkanı Av. Eren Keskin, Şube Sekreteri Av. Gülseren Yöleri ve yönetim kurulu üyesi Doğan Genç'in katıldığı açıklamada konuşan Eren Keskin Nisan ayı hak ihlalleri raporunu açıkladı. Türkiye'nin insan hakları sicilinde hiçbir iyileşme olmadığını, bu iyileştirmeleri isteyenlerin ise Genel Başkanları Akın Birdal ve onlarca düşünce suçlusu gibi cezaevlerine konulduğunu belirten A. Keskin'in konuşmasının ardından basın açıklaması okundu.

Açıklamada; "faili meçhul" saldırıların, işkencelerin, gözaltıların, düşünceyi ifade hakkı önündeki engellerin artarak devam ettiği belirtilerek, "Toplum olarak birbirimizi anlayamıyoruz. Birbirimizi anlayabilmek için düşüncelerimizi özgürce anlatabilmemiz gerekiyor. Ancak, bazıları-mız devletin hoşuna gitmeyen düşüncelere sahibiz ve bu düşüncelerimizi açıklamamız yasaklanıyor. Oysa bu düşünceler ifade edilebilirse biliyoruz ki şikâyetçi olduğumuz sistem değişecek. İşte bu anti-demokratik sistemin devamından yarar bulanlar farklı düşünceye lahammül edemiyorlar. Ve böylece sistem tarihini devam ettiriyor" denildi. Derneğin yayınladığı rapora göre Nisan ayı ihlalleri şöyle:

GÖZALTILAR

Gözaltına alınan kadın sayısı...314
Gözaltına alınan erkek sayısı...1082
Gözaltına alınan çocuk sayısı...19
Toplam...1415 kişi
CEZAEVLERİ
Cezaevinde yaşamını yitirenler...1
Saldırıya uğrayan tutuklu...7
Tutuklananlar...65
Derneğimize başvuruda bulunanlar...6

İŞKENCE VE KÖTÜ MUAMELE

Derneğimize yapılan işkence ve kötü muamele başvuruları...31
İşkence gören kadın...12
İşkence gören erkek...17

İşkence gören çocuk...2

YAŞAMA HAKKI

Seçim çalışması sırasında uğradıkları saldırıda yaralananlar...26
Seçim çalışması sırasında uğradıkları saldırıda yaşamını yitirenler...2
Polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirenler...1
Polisin açtığı ateş sonucu yaralananlar...4
Faili meçhul saldırılarda yaşamını yitirenler...3
Uğradıkları saldırılarda yaralananlar...2

ÇALIŞMA YAŞAMI

İş kazası sonucu yaşamını yitirenler...4

İş kazası sonucu yaralananlar...14
İşten atılanlar...164

BASINA YÖNELİK SALDIRILAR

Saldırıya uğrayan basın mensubu...8
Basılan gazete ve dergi bürosu...14
Gözaltına alınan basın mensubu...51

DÜŞÜNCE VE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ

RTÜK tarafından kapatılan TV ve Radyo...9
TV'lerin kapalı kalacağı gün sayısı...16
Mahkemelere yazını durdurulan gazete, dergi...6
Gazete ve dergilerin kapalı kalacağı gün sayısı...122
Toplanan gazete, dergi...36
Kapatılan kültür merkezi, sendika, dernek binası...1
Basılan kültür merkezi...38
Tutuklanan yazar/aydın/sanatçı/gazeteci...1
Düşünceye verilen hapis cezası...2 yıl 8 ay
Düşünceye verilen para cezası...501 milyon, 520 bin
Düşünceye istenen hapis cezası...18 yıl
Düşüncelerinden dolayı aldıkları hapis cezası onaylananlar...1

BOMBALAMALAR

Bombalanan banka, resmi daire, okul...1
Bombalanan işyeri, araç, park, ev...7
Bombalanan dernek, parti, seçim bürosu...3

"Bu rapordaki veriler sadece İstanbul'da meydana gelen İnsan Hakları ihlallerini içermektedir. ●

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ 4 Mayıs '98'de sivil faşistler tarafından öldürülen HADEP üyesi **Bilal Vural**, Elazığ'daki mezarı başında anıldı.
- ✓ Hakkari'nin Çukurca ilçesinde devriye gören askeri birliğe PKK gerillaları tarafından düzenlenen roketatarlı saldırı sonucu 10 askerin öldüğü öğrenildi.
- ✓ 5 Mayıs: Merkezi Köln'de bulunan TÜDAY (Türkiye/Almanya İnsan Hakları Derneği), Türkiye ve T. Kürdistan'daki cezaevlerinde açlık grevleri sonucu sağlık durumları iyice ağırlaşan ve maddi yardıma ihtiyaçları olan tutuklular için bağış kampanyası başlattı.
- ✓ Aynapın İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT), İstanbul ve İzmir'de yaptığı incelemelerde, bazı tutuklular ile Terörle Mücadele Şubelerinde işkence yapıldığına dair bilgiler elde ettiğini açıkladı.
- ✓ Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı 80 köy ve 150 mazranın elektrikleri HADEP'e oy verdikleri için kesildi.
- ✓ 6 Mayıs: Kürkçüler Cezaevi'ne ziyarette giden 2 tutuklu yakını askerler tarafından polise teslim edildi. Bu durumu protesto eden tutuklu ailelerine askerler saldırdı.
- ✓ Bingöl'ün Yayladere ilçesi kırsal alanında askerler ile PKK gerillaları arasında çıkan çatışma sonucu 9 asker ölümler, Batman'ın Sason ilçesinde de askeri bir araç mayına çarptı.
- ✓ PKK itirafçısı Fesih Güner'in ifadeleri doğrultusunda Malatya 1 No'lu DGM tarafından Tunceli Belediye Başkanı **Hasan Korkmaz**, Tunceli Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı **Celal Yaşar**, seçimlerde DYP'den belediye başkan adayı olan **Seyfi Kılıç** ile **Ali Kızılkaya** PKK'ye "yardım ve yataklık etikleri" gerekçesiyle tutuklanarak Malatya Cezaevi'ne gönderildi.
- ✓ 9 Mayıs: Dersim'in Hozat ilçesi kırsalında 18 Nisan'da çıkan çatışmada şehit düşen ve Hozat Belediyesi tarafından 24 Nisan'da defnedilen PKK gerillası **Diren Atınaca**'nın cenazesi ailesi tarafından alınarak, Aktuluk Köyü'nde düzenlenen törenle toprağa verildi.
- ✓ 10 Mayıs: Diyarbakır'ın Kuyular Köyü yakınlarında bir askeri panzerin anti-tank olduğu öğrenilen mayına çarpması sonucu 2 uzman çavuş ölümler, 6 asker de yaralandı.
- ✓ 11 Mayıs: Van'ın Erciş ilçesine bağlı Geliye Zilan bölgesinde yapılan askeri hareket sonucu 12 ev itese verildi.
- ✓ 13 Mayıs: Mersin Belediyesi'nde 362, ilçe belediyelerinde 38, Bahcesir'de 200 ve Yüreğir'de de 24 işçinin işleri atıldığı öğrenildi.
- ✓ İzmir'e bağlı Koseköy Beldesi'nde kurulu Deva Holding'e ait Deierjan Ambalaj Krem Ticaret ve Sanayi A.Ş. (DETAŞ)'da, 183 gün süren grev, toplu sözleşmenin imzalanmasıyla sona erdi.
- ✓ Kocaeli'nin Gebze ilçesinde, inşaat sultanlarının devrilmesi sonucu 3 işçi ölümler, 4 işçi de yaralandı.

"Yasadışı bir örgüt yoksa, yasadışı bir faaliyet de olamaz"

Haber Merkezi: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde afiş asımları gerekçesiyle gözaltına alınan ve çıkarıldıkları mahkemece "örgüte yardım ve yataklık etmekten" 3'ü tutuklanan 14 öğrencinin duruşması, 10 Mayıs Pazartesi günü, İstanbul 3 No'lu DGM'de görüldü.

İstanbul 3 No'lu DGM'de gerçekleşen duruşmaya, tutuklu yargılanan **Ebru Sungun**, **Evin Kum**, **Öznur Bulmuş** ile tutuksuz yargılanan **Neyir Kaya**, **Eylem Kul**, **Mehmet Dalmaz**, **Salim Çakar**, **Taylan Felek Düzgün** ve **Muharrem Uzun** katıldı.

Duruşmanın başlaması üzerine söz alan öğrenciler, afişlerin kantinde değil koridorda asılı bulunduğuna belirtirken, Taylan Felek Düzgün ise "Olay sırasında hiçbir suçum yokken gözaltına alındığım için 'insanlık onuru işkenceyi yenecek' şeklinde slogan attım. Haksız yere yakapaça gözaltına alındığım için o şekilde tepki gösterdim" dedi. Öğrencilerin ifadeleri üzerine DGM Hakim Ali Demir, okulda asılı bulunan "Susmayın, yeni katliamlara izin vermeyelim. 16 Mart'ta Beyazıt'tayız" İYÖ-DER izalı afişte öğrencilerin parmak izlerinin bulunduğu iddia etti. DGM hakiminin id-

diası üzerine söz alan **Av. Gülizar Tuncer**, İYÖ-DER'in yasal olduğunu, müvekkilinin akademik, demokratik eğitim için mücadele veren öğrenciler olduğunu ifade ederek, "Yasadışı bir örgüt yoksa, yasadışı bir faaliyet de olamaz" dedi.

DGM heyeti duruşmaya, dosyadaki delillerin incelenmesi için kısa bir süre ara verdi. Aradan sonra öğrencilere hitap eden DGM heyeti, "Akıllı davranın, akıllı davranmazsanız böyle şeyler başınıza çok gelir. O zaman sizi kimse kurtarmaz" diyerek, öğrencilerin tahliyesine karar verdi.

Tuncelililer Derneği yeni yerine taşındı

Halkın Günü/İstanbul: Yasadığımız coğrafyada emekçi halklarımıza her türlü sömürü ve zulüm aygıtıyla yönelen hakim sınıfların asimilasyon kültürüne karşı koyuşun araçlarından biri olan yöre derneklerinin önemi günümüzde daha fazla hissedilmektedir. Bu derneklerden biri olan ve sosyal-kültürel faaliyetlerinin dışındaki alanlardan da tanıyoruz **TUNCCELİLER DERNEĞİ** çalışmalarını bundan böyle Taksim'deki yeni yerinde yürütecek.

Aksaray'daki mekanlarının aktiviteleri için yeterli gelmemesinden dolayı Taksim'e taşınan **TUNCCELİLER DERNEĞİ**, 9 Mayıs Pazar günü yeni yerinde bir açılış kutlaması düzenledi. Saat 13:00'den 19:00'a kadar süren kutlamalara bir çok kurum

temsilcisi ve sanatçı katıldı. Dernek Başkanı **Salman Yeşilgöz**'ün kısa bir açılış konuşması yaparak başlattığı kutlama, yönetim kurulu üyeleri ve Dersim Dergi-

si Yazışları Müdürü **Yeter Koçaslan**'ın söz almasıyla devam etti. Konuşmalarda dernek ve dergi çalışmalarının önemine dikkat çekildi. Bundan sonraki projelere ve derneğin kitle desteğinin artırılması gerekliliğine vurgu yapıldı. Dersim'e özgü yemeklerin sunulduğu ve birçok konunun tartışıldığı açılışa katılan kurumlardan ve sanatçılardan bazıları şunlardır:

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, **Grup Muzur**, **Babil Halk Sahnesi**, **Yeldağı Halk Oyunları Ekibi**, **Evrensel**, **Özgür Bakış** ve **Halkın Günü** Gazeteleri, **Tuncelililer Derneği İçerenköy**, **Ümraniye**, **Gebze Şubeleri**, **ÖDP İl Yöneticileri**, **IHD**, **Tohum Kültür Merkezi**, **MKM**, **GÖÇDER**, **Ferhat Tunç**, **Metin-Kemal Kahraman**.

Keşif istemi yine reddedildi

Haber Merkezi: İstanbul Gaziosmanpaşa'da 12-13 Mart '95 tarihinde 22 kişinin ölümüne neden olan Gazi Katliamının 20. duruşması, 14 Mayıs Cuma günü Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde Dursun Kaya Güleş başkanlığındaki mahkeme heyetinin baktığı davanın duruşması, 20. sanıktan tutuklu sanık Adem Albayrak'ın salona alınması ile başladı. Müdahil vekili olarak Av. Remzi Kazmaz ile 4 avukatın yanı sıra, bazı müdahiller ve sanık avukatı İlhami Yelekcî'nin katıldığı duruşmaya, ailelerin bir kısmıyla gazetecilerin girmesi yasaklandı.

Gazi katliamında yaşamını yitiren Reis Kopal'ın kanlı t-shirtünü yıllar sonra duruşmaya getiren anne Gülnaz Topal, mahkemenin elbiseleri bir görevliye verme istemi ile karşılaştı. Mahkemenin bu isteği üzerine anne Topal, "Kanı üstünde kaç senedir. Ben kimsenin eline vermem. Zaten ben almışım, bende ne kalmış? Kimseye vermem..." diyerek, oğlunun kanlı t-shirtini yüzüne sırtıp ağladı ve baygınlaştı. Daha sonra ikna edilen anne Kopal, bir süre ağlayarak ağıt yaktı ve elbiseyi mahkemeye delil olarak sundu.

AVUKATLAR, BİLİRKİŞİ RAPORUNU KABUL ETMEDİ

Duruşmada söz alan Av. Remzi Kazmaz, Sezgin Engin'in öldürüldüğü anın görüntülerinin yer aldığı kasetle ilgili bilirkişi raporunu reddederek, "Kaset sanki bir sinema filmi gibi izlenmiş" dedi. Mahkeme heyetinin Gaziosmanpaşa Asliye Ceza Mahkemesi'nde srar etmesini de anlayamadıklarını belirten Kazmaz şunları söyledi: "Keşif en önemli

delil. Talebimizi geçmişte Eyüp Adliyesi ve Adalet Bakanlığı yerinde görmüştür. Gaziosmanpaşa Asliye Ceza Mahkemesi bu konuyla ilgili çok şey bilmemektedir. Elimizde 8 klasorluk bir dosya var. Asliye ceza'nın tek hakimi olduğu düşünüldüğünde, adaletin tecelli etmesi bakımından bu uygun değildir."

Kazmaz'dan sonra söz alan Av. Gülizar Tuncer de Trabzon'a geliş-gidişlerinde sürekli sorunlarla karşılaştıklarını ifade ederek, "Bazı gazeteciler salona alınmadı. Ümraniye'de yaşanan katliamla ilgili davanın müdahil bir aile de içeri alınmamıştır. Hem de sanık avukatı İlhami Yelekcî'nin koruması tarafından. Yelekcî'nin korumaları tarafından yapılan bu uygulamaya keşfidir" dedi.

"DÜNYA ALEM SUÇSUZ OLDUĞU BİLİYOR!"

2 yıldır "tutuklu" bulunan sanık Adem Albayrak, hakkında yasal bir delil olmadığını iddia ederek, "Balistiklerim bile teniz çıktı. Dünya alem benim suçsuz olduğuma

biliyor" demesi üzerine, aileler sert tepki göstererek, "Neresi suçsuzmuş, bir de suçsuzum diyor" dediler. Polis avukatı Yelekcî, Albayrak'ın memar olduğunu ve tutuklu kaldığı sürenin gözönünde bulundurularak kefaletle tahliyesini talep etti.

Avukatların, talimat mahkemesi yerine asil mahkemenin keşif yapması yönündeki isteğini reddeden mahkeme heyeti, Gazi Mahkemesi'ne yazdığı yazının sonucunun beklenmesini kararlaştırdı.

Mahkeme heyeti, polis kurşunuyla hayatını kaybeden Fadime Bingöl ve Sezgin Engin'in cesetlerinden çıkan mermi çekirdeklerinin İstanbul DGM'den istenmesi için yazı yazılmasına ve Kopal'ın kanlı elbiselerinin emanete alınmasına karar verdi.

Mahkeme heyeti, Albayrak'ın değişik yerlerde çekilen fotoğraflarının Adli Tıp Kurumu'na yeniden gönderilmesine ve tutukluluk halinin devamına, bazı tanıkların talimatta dinlenmesine karar vererek, duruşmayı 17 Haziran '99 tarihine erteledi.

DÜNYA'DAN KISA... KISA

- ✓ 2 Mayıs: Kosova'nın başkenti Pristina'nın kazey bölgesinde NATO uçakları tarafından vurulan otobüste en az 60 kişinin öldüğü bildirildi.
- ✓ 5 Mayıs: Dünya Doktorları Örgütü tarafından Kosova'ya gönderilen bir yardım konvoyu NATO uçakları tarafından, Makedonya'nın sınır kapısı Blaçe ile Pristina arasında bombalanarak vuruldu.
- ✓ Washington'da bir araya gelen Endonezya Dışişleri Bakanı Ali Alatas ile Portekiz Dışişleri Bakanı Jaime Gama, 8 Ağustos'ta Doğu Timor halkına özerklik ya da bağımsızlık yoluna seçimlerini sağlayacak anlaşmayı imzaladı.
- ✓ 7 Mayıs: Niş kentinde 1 hastane ve 1 marketin NATO tarafından bombalanması sonucu 10 kişi öldü, 50 kişi de yaralandı.
- ✓ 8 Mayıs: NATO savaş uçakları, Çin'in Belgrad Büyükelçiliğini bombaladı. Saldırı sonucunda Belgrad muhabiri Şu Şin-hu ve Yeni Çin Haber Ajansı'nın 1 muhabiri olmak üzere 4 kişi öldü, 20 kişi de yaralandı.
- ✓ 9 Mayıs: NATO savaş uçakları, Niş, Sjenica ve Pristina'daki havaalanları, demiryolları, Cuprija'daki kurayolları üzerindeki köprüler ile Maglic'teki 1 demiryolu köprüsüne, Kragujevac'taki TV'ler ve Novi Pazar, Ivaşajicva, Rudnik, Mladanovac, Kragujevac, Uzece ve Loznica'daki radyo istasyonlarını bombaladı.
- ✓ Çin'in Belgrad Büyükelçiliği'nin NATO uçakları tarafından bombalanmasından protesto amacıyla, Çin'in Şin kentinde 50 bin kişi, Şangay kentinde ise 10 bin öğrenci "NATO'nun cinayetlerini protesto ediyoruz" yazılı pankartları taşıyarak gösteri düzenledi.
- ✓ 10 Mayıs: NATO savaş uçakları, Kosova'nın batısındaki İpek ve Doçan bölgelerini, bölgelerin güneybatısındaki 2 köyü, güneydoğusundaki 1 köyü ve Urosevac kasabası yakınında bulunan 1 bölgeyi ve Niş kentinde de havaalanını vurdu.
- ✓ Kolombiya Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN), Nisan ayında kaçırdığı uçakta bulunan 32 yolcudan 7'sini serbest bıraktı.
- ✓ 11 Mayıs: NATO savaş uçaklarının, Kosova'nın Lipljan bölgesi yakınında 1 kişiye düzenlediği saldırı sonucunda 3 kişi öldü. Pristina'nın güneybatısındaki Staro Gradsko Köyü'ne düzenlediği saldırı sonucunda aralarında 4 yaşında 1 çocuğun da bulunduğu 3 kişi öldü, 4 kişi de yaralandı.
- ✓ 12 Mayıs: NATO savaş uçakları, Niş, Po-nik ve, Pristina, Sjenica ve Obrva'da havaalanları, Vrsac, Kosovska Mitroviça ve Uzece'de radyo kuleleri, Horgos, Kikinbrod, Popovac, Kosmaca, Svetozarevo ve Vladicin'de karayolu köprüleri, Usec ve Maglic'de demiryolu köprülerini vurdu.
- ✓ İçirlik üzerinden kalkan ABD ve İngiliz savaş uçakları tarafından, Masul yakaladığı aların üzerindeki bomba sonucu 2'si çocuk 12 kişinin öldüğü öğrenildi.
- ✓ 13 Mayıs: İngiliz gizli servisi MI6'nun 100 üst düzey ajanının isimleri ile faaliyet alanlarını gösteren dosyanın internete yayımlanması ile ilgili soruşturma başlatıldı.

TKP(ML)-TMLGB'den eylemler

Haber Merkezi: Elitente posta kanalı ile ulaştıran TKP(ML) TMLGB imzalı bildiriyi haber niteliği taşıdığından yayınlıyoruz.

Yarı feodal-yarı sömürge iktisadi yapıya sahip ülkemizde devrim kaçınılmaz biçimde zora dayalı olacaktır. Bu zorun örgütlenmesi noktasında ise komünist partisine büyük sorumluluklar düşmektedir.

Halkın sınıfı 28 Şubat kararlarının ardından halklarımızın karşı topyekün bir saldırıya geçmiştir. "Yeniden yapılan-dırma" adını taşıyan bu saldırı furyasından emekçi halklarımızın tüm katmanları nasi-bini alacaktır. Halklarımızın baskıdan, sömürden başka bir şey vermeyen emperyalistler ve onların ülkemizdeki temsilcileri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, 28 Şubat kararları sonrası yapacakları tüm saldırıların resmileştirilmesi noktasında ülke içerisinde bir seçim sürecine giriler.

Bu seçimler sonrası MGK tarafından oluşturulacak hükümet, Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yürütülen şıfşal ve ulusal karakterdeki gerilla savaşına karşı topyekün saldırısı-

na devam edecek; gençliğin en demokratik istemlerine karşı daha azgınca saldırarak; işçilerin ve kamu emekçilerinin şıaas varlığı dahi belli olmayan hakları bile ellerinden al-nacaktır.

Biz Türk, Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımızın öncü kurmay TKP(ML)'nin neferleri olarak, bu seçimin gerçek içeriğini halklarımıza anlatmak ve partimizin aktif boykot çağrısını pratiğe geçirmek amacıyla bölgesel bir dizi eylem gerçekleştirdik.

BAŞİBÜYÜK BÖLGESİ: 16 Nisan gecesi saat 03:30'da, TKP(ML) TMLGB militanları tarafından FP, ANAP ve faşist bağımsız belediye başkan adayı Mehmet Konan'ın seçim iritibi bu rolari aynı dakikada zaman ayarlı bombalarla bombalanmıştır. Çok büyük bir gürültüyle patlayan bombalar maddi hasarı yol açmıştır. Aynı saate, "KURTULUŞ SEÇİM DEĞİL, HALK SAVAŞINDA" yazılı TKP(ML) TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş pankart Başibüyük Caddesi'ne asılmıştır. Düşman ancak saat 08:00 suralarında pankartı indirebilmiştir.

Eylemlerden sonra bölgeye gelen kolluk kuvvetleri havaya ateş açarak ve duduk çalarak psikolojik etki yaratmaya çalışmışlardır. Eyleme burjuva basınında geniş olarak değinilmiş ama her zamanki gibi partimizin TKP(ML)'nin ismine yer verilmemiştir.

ZÜMRÜTEVLER BÖLGESİ: Seçimlerden bir gün önce bölgede yoğun güvenlik önlemleri alınmasına rağmen TMLGB militanları eylem gerçekleştirmişlerdir. Tulun Caddesi'nde bulunan büyük bir duvara "KURTULUŞ SEÇİM DEĞİL, HALK SAVAŞINDA" yazılı TKP(ML) TMLGB imzalı yazı yazıldıktan sonra saat 03:30'da CHP ve Mehmet Konan'a ait seçim büroları bombalanmıştır. Bombalar patlar patlamaz hızla bekleyen düşman kuvvetleri eylem yerine yığılmışlar ama militanlarımız kayıp vermeden üstlerine çekilmişlerdir. Daha sonraki süreçte düşman baskıları halk üzerinde artmış ama halkımız özellikle CHP'nin bombalanmasına sevinmiştir. Eylemlerimiz EMPERYALİZME, FEODALİZME, KOMPRADOR KAPİTALİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE karşı daha üst boyutlara taşınarak devam edecektir.

Türban "kriz"i ve doğru devrimci tavır

18 Nisan seçimleriyle birlikte "türban" meselesi deyim yerindeyse zorla gündeme sokuldu. 2 Mayıs'taki açılış ve yemin töreni sırasında, Fazilet Partisi milletvekili Merve Kavakçı'nın meclise ne şekilde geleceği, türbanlı mı, türbansız mı olacağı neredeyse tüm faşist medyanın "yorum"larını kapladı ve analiz üstüne analizler yapıldı. Bu arada MHP'nin büyük "süpriz" çıkışı da, yumuşadı mı/yumuşamadı mı tartışmaları da ikinci sıraya düştü. Ancak NATO'nun Yugoslavya'ya yönelik saldırıları ise gündemdeki yerini korumaya devam ediyor.

Mehmetçik medyada ve faşist partiler arasında tirmandırılan türbanlı Merve Kavakçı krizi, suni bir krizin nasıl çıkarılacağı ve tirmandırılacağı konusunda epey öğretici oldu doğrusu. Rejim elden gidiyor çılgınlıkları arasında bahsi geçen milletvekilinin bütün yaşamı gözler önüne serildi ve haber spikerleri savcılar aratmayacak şekilde televizyon ekranlarında sorgulamalar tertiplədiler. Magazin haberlerine boğulan ve canı sıkılan medyaya iyi bir konu çıkmıştı ve bütün hünerler gösterilmeliydi.

Aslında tüm bunlar 18 Nisan seçimlerinin ve hakim sınıfların çıkışsızlığını göstermektedir. Rejim, Fazilet Partisi'nin '95 seçimlerinde aldığı oy oranı ve yüzdenin altına düşmesiyle masum "tehlikesi"ni yitirmiş oldu. FP'nin oy oranının düşmesiyle bir anlamda MGK'nın o "tarihi önemdeki" 28 Şubat Kararları boşa çıkacaktı. Daha doğrusu üstündeki makyaj silinerek 28 Şubat Kararlarının asıl hedefi olan devrimci iç savaş ayan beyan gözler önüne serilecekti. Bu yüzden MGK Fazilet Partisi içindeki "tehlikeyi" buldu ve kamuoyuna ilan etti: Çifte pasaportlu, Amerikan vatandaşı, İran bağlantılı, Alman destekli, türbanlı Merve Kavakçı. Ecevit'in 2 Mayıs'ta mecliste yaptığı konuşmayı ve ajan-provokatör tanımlamasını "büyük" devlet adamı Süleyman Demirel de akşam TRT televizyonlarında destekleyince tablo tamamlanmış oldu. Ve masum "tehlike" yine rejimin baş sorunu oldu. İhale, mizmsiz, vesveseli ve ödelek ama bir o kadar da "saldırgan" Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş'a çıktı. Gazetelerde ve TV'lerde tam metni yayınlanan FP'yi kapatma iddianamesi hazırlandı. Bir de bunlara polislin seyrettiği Malatya'daki genici "kalkışma" eklenince hakim sınıflar rahatladı ve "tehlike"lerini yeniden bulmuş oldular.

Buraya kadar söylediklerimiz, yanlış anlaşılmasın, klasik deyimlerle senaryo vs. değildir. Türk devletinin bir anlamda ustalıklı hayata geçirdiği politikasıdır. Bütün bunları yapmak zorundadırlar. Bu politikanın tek amacı düzenden kopuş içerisinde bulunan kitlelerin kafasını karıştırmak, ekonomik şartlardan dolayı istenen düzeyde "birlik" oluşturamayan hakim sınıfların 28 Şubat'ta belirlenen çizgi doğrultusunda birleşmelerini sağla-

mak çabasıdır. Bu anlaşılmalı mı, mevcut politik ortamın değerlendirilmesi ve dolayısıyla da belirlenecek devrimci politikalar nesnel gerçeklikten ve devrimci rotasından sapacaktır. 18 Nisan öncesi sıklıkla gündeme gelen bu durumu yeniden yaşamak devrimci harekete zarardan başka bir şey getirmeyecektir. Bu anlamıyla gelişmelerin perde arkasını incelemek ve hakim sınıfların amaçlarını netleştirmek gerekiyor.

Bilindiği üzere 18 Nisan seçimleri devrimci iç savaşta kutuplaşmayı ve politikleşmeyi gösterdi: HADEP'in aldığı oylar ve seçimleri protesto edip katılmama oranıyla birlikte DSP ve MHP'nin aldığı oylar ve ortaya çıkardığı tablo bunu kanıtlamaktadır. Bu tablo, seçimlerde "boykot" politikasını doğru olarak belirleyip pratikte sallanan ve tam bir pragmatizm örneği gösteren devrimci çevrelere rağmen böyle oluştu. Ayrıca bu tabloya ve değerlendirmelerimize sürecin nesnel devrimci gelişimine yetişemeyen, buna önderlik etmede ve örgütlemekte eksik ve güdük kalan hareketi de eklersek durum daha da iyi anlaşılacaktır.

Böylece sınıfsal mevzileniş içerisinde hakim sınıfların FP operasyonu daha anlaşılır olmaktadır. Neden? Çünkü, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının politik merkezi MGK, seçimler öncesinde tercihini DSP-ANAP doğrultusunda belirlemişti. MHP'nin ANAP'ın önüne geçmesi hakim sınıfların esasta rahatsız etmemektedir. Ancak MHP, bu seçimlerde 28 Şubat Kararları doğrultusunda tabanından oy almamıştır. Hatırlanırsa üniversitelerdeki türban gösterilerinde MHP'liler FP'lileri desteklemişlerdir. MHP "bölücülere ve yıkıcılara" karşı gösterdiği can sperane duruşu, türban meselesinde MGK'nın istediği doğrultuda ortaya koymayacaktır. DYP ve ANAP bile iç türban konusuna yanı sıra katı Kemalist uygulamalara gelince geleneksel çizgilerinden dolayı en azından bir tereddüt göstermektedirler. MHP'nin bu seçimlerde ANAP ve DYP'nin oy potansiyelinden kaymalarla "süpriz" yaptığı gözönüne alınırsa, MHP yönetiminin de tereddütü olacağı açıktır. MHP'nin ciddi bir şekilde içinde yer aldığı ordu-emniyet çelişkisi de yukarıdakiyle birlikte değerlendirildiğinde, MHP'nin belli yönleriyle MGK politikaları karşısında en azından DSP kadar "içten" olmayacağı anlaşılacaktır. MHP'nin yumuşayıp/yumuşamadığı noktasında yapılan

tartışmaların özü de budur. Yoksa bırakalım MHP'yi; ANAP, DYP ve hatta FP kadro ve militanları da devrimci harekete karşıdır ve MHP'den farksızdır. Ayrıca DSP, "bölücülüğe" karşı devlet politikalarıyla tam bir uyum içerisinde. Ama MHP, klasik milliyetçi-ırkçı politikalarıyla devletle ister istemez söylemde dahi olsa bir yarışa girmekte bu da MGK'yi rahatsız etmektedir. Kısaca-

si MGK'nın "yüksek" şahsiyetli ve şuurlu genarelleri, bürokratları ve kadroları dururken devleti kurtarmak MHP'nin sokaktaki çapulcu militanlarına mı kalmış? MHP, devletin sivil-faşist gücüdür ve asla devletin kendisi değildir, haddini bilmelidir. Bunun için MHP bölücülüğün ve yıkıcılığın yanı sıra "türbana" karşı da mücadele etmelidir. Ve asenasının yaptığı gibi meclise başı açık girilmesini savunmalıdır. Anlaşıldığı üzere devlet, FP'ye yüklenirken aslında MHP'yi 28 Şubat çizgisine çekmektedir. Türk hakim sınıflarının Susurluk meselesinden sonra MHP'ye dönük de bir müdahalesi söz konusu olmuştu. Türkiye'nin ölümünden sonra bu müdahalenin etkileri kendisini daha ağırdan gösterdi ve MHP iki parçaya bölündü. Ayrıca eski bazı tetikçilerin "çetelerle mücadele" vs. denilerek tutuklanmaları da bu müdahalenin bir parçasıdır. Bunun amacını daha önceki yazılarımızda açıklamıştık. Kara parayla içli dışlı olan bu camianın emniyetteki ve devletin diğer kurumlarındaki kadrolarıyla belli bir güç olarak kendisini dayatması kınılmak istendi. Doğaldır ki bu "ulvi" amaçlarını "demokratikleşme" ya da "devlet çetelerden arındırma" gibi sözlerle açıkladılar.

Görüldüğü gibi RP-FP, hakim sınıfların kendi dalaşlarında tampon rolü oynayarak ve bedelini de "kapatma" olarak ödeyerek sistem için önemli bir rol oynuyor. Elbette bununla birlikte bu çevrenin tabanının da sindirilmesi gibi bir amaç vardır. Ancak daha önce de açıkladık, RP ya da FP'nin tabanını tehlikeli kılan şey "yeriat" değildir. Bu tabanı az çok tehlikeli kılan sahip olduğu küçük ve orta ölçekli sermayesidir. İstenen, bu sermayenin de savaş hükümetlerinin kontrolü altına girmesi ve bağımsızlaşmamasıdır. Bununla birlikte FP çizgisini bu özelliği nedeniyle sistem dışı görmek tam da istendiği gibi yanlış olacaktır. Çünkü, FP çizgisinin bu sermaye kesimlerini kontrol etmek amacıyla varolduğu gerçekliğini ve bunların devlet içerisindeki yerini ve kadrolarını

görmezlikten gelmek olacaktır. Diğer "yasadışı" olarak anılan ve son dönemlerde operasyonlar düzenlenen İslami Hareket ya da Hizbullah gibi örgütlerin emniyetle olan ilişkileri ya da 12 Eylül AFC'si döneminde bizzat cuntanın tarafından nasıl desteklendiği ve finanse edildiği belgeleriyle birlikte çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Nasıl ki sivil faşistler '70'li yıllarda gelişen, güçlenen devrimci harekete karşı kurumsallaşmışlarsa, bu örgütlerde T. Kürdistanı'nda varolan feodal ilişkilerin hakim olması nedeniyle Kürd Ulusal Hareketi'ne karşı kurumsallaşmışlardır. Bununla birlikte bu örgütlerin aynı ülkücülerde olduğu gibi yer yer devletin kontrolünden çıkmış olmaları bugünkü operasyonların sebebidir. Tekrar edelim, çoğu yerde FP ve MHP'nin tabanı içiçe geçmiştir ya da birlikte hareket etmektedir. Bu da gösteriyor ki ortada bağımsız, ciddi bir genici hareket yoktur. Ayrıca devletin baştan aşağıya faşist diktatörlük olarak kurumsallaştığı bir ülkede bundan daha ağır bir genicilik ya da tehlike olabilir mi?

Sonuç olarak bugün Merve Kavakçı olayında somutlanan ve düğümlenen bu politikalar ne inanç özgürlüğü için yapılan bir mücadeledir, ne de laikliğin ilke olarak savunulmasıdır. Bu anlamıyla devrimcilerin bu dalaşı teşhir etmesi tek doğru olanıdır. Kesinlikle taraf ya da en azından destekler mahiyette olabilecek bir durum ortada yoktur. Türk devleti başından beri laik olmadığı gibi, bu faşist partilerde hiçbir dönem laik olmamıştır. Burada tam da bu noktada halkın dini inançlarını karşılıklı olarak kullanma durumu söz konusudur ve "afyon etkisi" de bundan başka bir şey değildir. Elbette dini inançlarından dolayı hiç kimsenin baskı görmesine ya da toplumsal yaşamda engellenmesine Maoistler karşı çıkarlar. Ancak detaylarıyla uzun zamandır ortaya koyduğumuz gibi, bu ekseninde sürdürülen politik dalaşa sorun bu değildir. Devrimciler tam da bu noktada halklarımızın dini inançlarına saygı duyarlar, her türden baskıya karşı çıkarlarken, afyonlaştırıcı politikalarla yönelik de kararlı bir şekilde mücadele etmek zorundadırlar. Bu anlamıyla devrimci hareketteki kimi populist yaklaşımlar ve inançlara, geleceklere saygı adına kitlelerin devrimci enerjisini ve dikkatini hakim sınıfların çıkar tartışmalarından birisinin yanına objektif olarak çekmekten, kesinlikle doğru olmayan tutumlardır.

Bugün bu politik çekişmeler içerisinde Merve Kavakçı'ya karşı yürütülen kampanya gerçekten çok aşağılayıcı ve adilliklerle doludur. Ancak bu, devrimcilerin Merve Kavakçı'nın yanında olmasını ya da desteklemesini gerektirmiyor. Aksine tüm bunlar, devrimcilerin faşist diktatörlüğe karşı devrimci iç savaş daha kapsamlı örgütlemelerini ve önderlik etmelerini zorunlu kılıyor. Bunun anlaşılması da çok zor olmasa gerek!.. ●

Büyük hesapların yapıldığı 18 Nisan seçimleri nihayet gerçekleşti. Daha sandıkların sayımı tamamlanmadan Türk medyasında yapılan yorumlara bakıldığında sonuçlar Türk hakim sınıflarını "tatmin" etmedi. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi; MHP'nin tarihinde aldığı en büyük oy, CHP'nin meclise girememesi ve de ANAP ile DYP'nin, daha çok da ANAP'ın istenen sonuçları alamayarak geride kalması. İkincisi ise HADEP'in her türlü baskıya ve zorlamaya rağmen T. Kürdistan'ında tartışmasız birinci parti olması ve geçen seçimlere göre oylarını arttırarak "gövde gösterisinde" bulunması.

DSP'nin birinci parti olmasıyla FP'nin geriletilmesi ise bu seçimler için devletin istediği sonuçlar ve aradığı başarıdır. Ancak bu başarı, yukarıdaki sonuçlarla gölgelendi. Ve Türk hakim sınıfları, mevcut seçim sonuçlarını şimdiden tahlil etmeye başladılar.

Katılmama ve geçersiz oy oranı noktasında istatistikî açıklamalar yapmayı yani tahmini rakamlar ortaya koymayı gereksiz görüyoruz. Faşist medyada bu doğrultuda göstermelik de olsa tek bir haberin dahi yeralmaması ve ısrarla katılım oranının yüksekliği konusunda açıklamalarda bulunulması, gizlenmek istenenin ne oranda olduğunu zaten ortaya koyuyor.

Bu kısa genel sonuçlardan sonra, seçimlerin siyasi değerlendirilmesini yapalım. Bu seçimlerden çıkarılması gereken ilk sonuç, şovenizm ve Türk milliyetçiliğinin etkili olduğudur. Ekim '98'den beri yaşanan gelişmeler ve Ecevit üzerinden kızdırılan şovenizm, solaklarda olmasa da seçim sandıklarında etkisini gösterdi ve DSP ile MHP'yi üst sıralara yükseltti. Bu sonuç aynı zamanda devrim ve karşı-devrim arasındaki saflaşmanın netliğini göstermektedir. Devrimci ve reformist bazı çevrelerde bile son yıllarda sosyal şovenizmin geliştiği düşünülürse, bunun kitlelerin bilincine yansımamasını beklemek yanlış olurdu. Ancak şovenizmin varlığı veya etkili olmasının göstergesi; MHP'nin oylarını arttırması değil; uzun zamandır doğru bir şekilde birçok çevre tarafından tespit edildiği gibi, Ecevit'in Türkes'i ve DSP'nin MHP'yi aratmayan politik çizgisidir ki bu da zaten devletin resmi ideolojik-politikasıdır.

MHP'nin DYP ile ANAP ve hatta kısmen RP-FP içindeki etkinliği biliniyor. Emniyette daha ağırlıklı olmak üzere ordudaki kadrolaşması da bellidir. Bu haliyle seçim sonuçlarından MHP'nin oy patlaması yaptığı iddiasını çıkarmak, isim değiştirdiğinden başka bir şey ifade etmeyen bir duruma gereğinden fazla anlam yüklemek olacaktır. DYP ve ANAP'ın '90'lı yıllar boyunca -ki buna CHP'yi de eklemek gerekir- savaş hükümetleri içinde yermalması nedeniyle belli bir yıpranmışlıkları vardı. Bu yıpranmışlığın yönü ise daha çok devletle olan ilişkilerinde yaşanıyor ve artık bu partiler Türk hakim sınıflarının politikalarını kitlelere götürmede zorlanıyorlardı. Savaş hükümetleri aynı zamanda savaş ekonomisi de uyguladıklarından, açık bir rant dalasına girme fırsatı bulan bu partilerin kadroları

Seçim sonuçları üzerine

ve örgütleri tıkanan ve ağırlaşan ekonomik-siyasi kriz, yükselen devrimci durumun yükünü artık daha fazla çekemediler. Kendilerini yenileme ve yeni kadroların önünü açmada da basiretsiz ve hareketsiz kalan bu partilerin, bu seçimlerde boylesi bir sonuç alacakları, MGK'ya rağmen direnen ve mecliste "küskünler" komedisini oynayan milletvekilleri görüntülerinden belliydi.

DSP ve MHP'nin bu anlamda yıpranmışlığı ve Türk hakim sınıflarının resmi ideolojik-politikalarıyla tam uyumu, seçimlerde bu partileri ön plana çıkardı. MHP'nin, DYP ve ANAP'ın gelenekselleşmiş oylarını toplaması, bir yönüyle şovenizmin etkisini gösterirken, bir yönüyle de klasik partiliğin değiştiğine ve kitlelerdeki "değişim" isteğine işaret etmektedir. Burada henüz değişim tercihinin bir faşist partiden diğerine yönelme şeklinde somutlandığı açıktır. Ancak bu istişin anlamı, özellikle MHP'nin oy aldığı bölgeler dikkate alındığında, daha iyi anlaşılacaktır. Bu tepkinin Türkiye'de sınıfların en ağır ve hantal kesiminden, İç Anadolu köylüsünden gelmesi, toplumun en geri ve en uyuşuk tabakalarının bile kıpırdadığını ve kendisini politik arenada ciddi bir şekilde hissettirdiğini göstermektedir. Şovenizmi besleyen de esasta bu kaynaktır. Polislin ve gerilla bölgelerinde savaşçıları askerlerin büyük çoğunluğunun bu bölgelerden seçilmekte oluşu da bu gerçekliğin doğal bir sonucudur.

Köylülüğün devrimde oynadığı rolü anlamayan devrimci parti ve örgütler açısından bu sonuçlar elbette sürpriz olacaktır. Yarı-feodal, yarı-sömürge toplumsal-ekonomik yapının doğal sonucu olarak; kentlerdeki işçi ve emekçi kesimlerin köyleriyle korudukları ekonomik-toplumsal ilişkiler, şovenizmin bu bölgelerdeki kadar olmasa da kentlerde de taban bulması kaçınılmaz hale gelmektedir.

T. Kürdistan'ında da köylüler, gerillayla bütünleşmeden, onun etrafında örgütlenmeden önce, hem ulusal baskı görüyor, hem de bölgede varolan feodal ilişkilerin etkisi altında siyasal gericiliğin tabanı oluyorlardı. Devrimci savaşın onca değişirici-dönüştürücü gücüne rağmen RP-FP'nin bölgede etkin olması bunun sonucudur. Ancak bu seçimde görüldü ki bu genci ilişkiler biraz daha parçalanmıştır. Ve ulusal mücadele bu ilişkilere doğru olarak, feodal yapıdaki bozulma nedeniyle, RP-FP'nin etkisi epey geriletilmiştir.

HADEP'in bölgeden aldığı oyların niteliği de aynı şekildedir. Kürt Ulusal Hareketi büyük oranda yoksul köylülüğe dayanmaktadır ve köylünün devrimci ulusal hareketle bütünleşmesi oranında HADEP oylarını arttırmıştır. 9 Ekim sürecinden bu yana doğal bir kampanya içerisinde bulunan HADEP, bölgede bu seçimlerde her türlü yolla çalışmasına en-

gel olunmasına ve dolayısıyla bir seçim kampanyası yürütememesine rağmen, bölgedeki oy oranını ve sayısını arttırmıştır. Bunun nedeni de Kürt ulusunun bu son süreçte kendini önderliği etrafında örgütlemesi ve bunu politikleştirmesidir.

Yoksul Kürt köylüsü yine kentlerle olan ekonomik ilişkileri ve son yıllarda maruz kaldığı göçetme politikasıyla, örgütlülüğünü ve politik bilincini kentlere taşımış. İçel gibi Türkiye ekonomisi açısından önemli bir kentte belediye seçimlerinde HADEP'i düzen partileriyle çekişir bir duruma getirmiştir.

Şovenizmin kaynağı ve devrimin gelişmesinin önünde nasıl engel olduğu açıktır. Bu yüzden devrimci hareketin köylülükle buluşmasının ve işçi sınıfıyla politik bağlar kumasının şart olduğu bir kez daha kendisini nesnel olarak dayatmıştır. MHP'nin Karadeniz'de de belli bir potansiyeli vardır. Otoden beri vurguladığımız gibi, gerillanın Karadeniz'de gelişip güçlenmesiyle, kitlelerle bütünleşmesiyle birlikte, bu bölgedeki devrimci gelişmeleri ve bunun BİRLEŞİK DEVRİM'in olan etkilerini hep birlikte göreceğiz. Ancak bu noktada da önemli bir sorun var. Kitleyle hangi ideolojik-politik hatta buluşulacak? Karadeniz'de faaliyet yürüten bazı devrimci parti ve örgütlerin, gerek basınlarında, gerek kitleler içerisinde günlük politik çalışmalarında; kendilerinin Kürt Ulusal Hareketinden farklı olduklarını, onlarla kanştırılmamaları gerektiğini "aşım" vurgularla öne çıkarmaları, daha da ötesi Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı çerçevesinde yürüttüğü haklı savaşın nedenlerini açıklamaları ve aksine nesnel olarak bu ilkenin tersi bir tutumda bulunmaları, sosyal-şovenizm çizgisine düşmektedir. Bu yaklaşım, bu parti ve örgütler açısından kısa vadede bazı faydalar getirirse de uzun vadede hem kendilerine, hem de devrim mücadelesine ciddi zararlar verecek bir yaklaşımdır. Şovenizmin bu kadar koruklendiği bir dönemde esas olarak ezen ulus şovenizmine yüklenilmesi gerekirken, ulusal hareketin tutarsızlıklarından ve bazı yanlış eylemlerinden yola çıkarak ezilen ulus milliyetçiliğine yönelmeleri ve bunu ön plana çıkarmaları kesinlikle ve kesinlikle terkedilmesi gereken yanlış bir tutumdur.

Bu noktada Kürt Ulusal Hareketine de önemli görevlerin düştüğünün altını çizerek vurguluyoruz. Meselenin salt kitlelerdeki şovenist etkinin kırılması olmadığı, BİRLEŞİK DEVRİM'in bizzat örgütlenmesi olduğu anlaşılmalıdır ve kendi deneyimleriyle "Türkiye devrimine yüklenme" politikaları, bu anlayışla ele alınmalıdır. Bu açıdan Karadeniz'deki faaliyet örnek oluşturmaları bakımından, belirttiğimiz hususlar etrafında dikkatle ele alınmalıdır.

Türkiye devrimci hareketinin "köylülük" karşısındaki ilgisiz tutumu devam ettikçe

ve varolan ilgi "soyut" programlarla sınırlı kaldığı müddetçe, devrimci durumu örgütlemek devrimci harekete değil, karşı-devrime düşecektir ve akıldan çıkarılmasın ki bunu yapmak için karşı-devrim her türlü olanağı kullanacaktır.

Türkiye devrimci hareketinin bu anlamıyla Türkiye ve T. Kürdistanı devrimi üzerine bir kez daha ciddi bir şekilde düşünmesi artık kaçınılmayacak zorunlu bir ihtiyaç ve görev haline gelmiştir. Bugün devrimci hareketin bu nesnel gerçekliğe uygun politika yapacak güce ve olanaklara sahip olmadığı açıktır. Bırakalım köylülüğe politik açılım yapmayı, devrimci hareket, varolduğu yıllardan beri yüklenmişti, neredeyse kendisini sınırladığı İstanbul'da işçi sınıfıyla bile doğru düğün bağlar kuramamıştır. Bundan da vazgeçtik. '95 Gazi Duenişinden sonra varoşlarda örgütledikleri gençliğin belli bölümünü, acı ama faşist partilere, hem de bizzat -faşizmi kendisinden ibaret sandıkları- MHP'ye kaptırmışlardır. Devrimci durumun sunduğu olanakların çarçur edilmemesi için, devrimci hareketin BİRLEŞİK DEVRİM'in sınıf karakterine daha ciddi bir bakış geliştirmesi, dediğimiz gibi zorunlu ve ertelenemez bir gerektir. Bu yapıldığında, kadro, örgüt ve olanak bulmada devrimci hareket zorluk çekmeyecek; bu şekilde işçi sınıfıyla, devrimin öncü gücüyle de doğru bağlar kumasını bececektir.

MHP'nin bu seçimler sonucu hükümette yermalması, önemli bir değişiklik getireyecektir. MHP, 18 Nisan öncesi neyse, sonrası da odur. Elbette tabanındaki militan yapısı biraz daha rahat edecek ve saldırganlıkta devletin gücünü daha fazla arkasında hissederek davranacaktır. Bununla birlikte MGK, MHP'nin kendi kontrolü dışında hareket etmesine izin veremeyecektir. Ancak devletin iç çelişkilerinin kapsamı ve derinliği bu seçimler sonucu değişmiş değildir ve bu noktada geçtiğimiz dönemde yapılan tespitler, büyük oranda, temel yönleriyle geçerliliğini korumaktadır. Yine kurulacak hükümetin bileşimi ne olursa olsun karar ve uygulama gücü MGK'da olduğu müddetçe bu hükümet de öncekiler gibi "devletin mali deniz, yemeyen domuz" halk deyişindeki "program" uygulamaktan öteye bir anlam ifade edemeyecektir.

Reformizm ve HADEP'in elde ettiği sonuçları bir başka yazıda değerlendirmek üzere şunu söyleyebiliriz: Seçim sonuçları hakim sınıfları biraz rahatlatırsa da mevcut çıksızlıkları ve çözümsüzlüklerine "istikrar" getirmemiştir. Bu seçim sonuçları Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplo nun siyasi rantı olarak, sadece geçici bir moral kazanmadan başka bir şey değildir. Bu anlamıyla stratejik-taktik politikalarımız da değişiklik yapmaması gerektiren sonuçları doğurmamıştır. Dolayısıyla dün "şeriat" tehlikesi karşısında ürkeren tahlil üzerine tahlil yapan, gericiğe bayrak açanlar, bir kez daha aynı "tehlike" çanlarını bu kez MHP için çalarak kendi korkularını kitlelere maletmesinler. Kendileri MHP'den dün ne kadar korkuyorlardıysa bugün de o kadar korksunlar; abartıya gerek yok. ●

Katledilişinin 27. yılında Kaypakaya'yı; 21. yüzyıla da

İbrahim Kaypakaya, bundan 26 yıl önce faşist diktatörlük tarafından AMED'de (Diyarbakır) işkence tezgahlarında katledildi. Katledilişinin 27. yılına girerken, O'nun hakim sınıfları neden ve niçin katlettiği konusu üzerinde ayrıntılı açıklamalarda bulunmıyoruz. Sadece şunu belirtmekle yetineceğiz: MLM dünya görüşünü savunması ve bu ideolojinin evrensel ilkeleri doğrultusunda tüm millet ve milliyetlerden proletaryanın ve emekçi halkların yakın, orta ve uzun vadeli kurtuluşlarını sağlayacak devrim çizgisine ilişkin ortaya koyduğu komünist devrim manifestosu ve siyasi duruşudur O'nun katledilişinin sebebi. Yani O'nun ideolojik-siyasi hattı hakim sınıflar tarafından "en tehlikeli", "en korkulacak", "en azıl" vb. komünist düşünce ve kişilik olarak değerlendirilmiştir. Dolayısıyla bu "en tehlikeli" düşmanın da fiziki olarak ortadan kaldırmak konusunda kalmıştır faşist diktatörlük. Yoksa sorunu götürüp sadece işkence de tavizsiz direniş göstermesine bağlamak, İbrahim'i bu duruşu iten ideolojik-siyasi çizgisinden ve önderlik misyonundan ayrı ele almak olur. Bu da O'nu sıradan bir komünist veya devrimci önder konumuna düşürmek demektir. **SER VERİP SİR VERMEME** olgusu, O'nun komünist önderlik çizgisinden kopararak ele alınamaz. Komünist bir partinin kurucusu ve ideolojik-politik hattını net ve berrak bir şekilde tayin edip belirleyen bir önderin çizgisidir işkence de ser verip sır vermeme. Kaypakaya'yı Kaypakaya yapan Kaypakayacılıktır, O'nun ideolojik-politik alandaki devrim stratejisinin billurlaşmış hali ise TKP(ML)'nin genel siyasi çizgisidir. Bu genel politik çizgi ile özdeşleşen İbrahim **KAYPAKAYA**'yı ancak **KAYPAKKAYACI** ruhla 21. yüzyıla taşıyabilir ve bütünleşebiliriz.

Görüşleriyle Türkiye devrim çizgisine ışık tutan o büyük öğretmeni anmak, kuşkusuz O'nun yazdığı Komünist Manifesto ışığında politik-pratik olarak layıkıyla adım atmaktan geçer. Bu sözleri O'nu andığımız her yıl yazıyor ve vurgusunu yapıyoruz. Ve bu zaman dilimi de azımsanacak bir süre değildir. Bir çeyrek asırdan fazla hemen hemen benzer noktalara vurgu yapıyoruz. Ve yine her vurgumuzda şunun altını çiziyoruz: **Biz bugün hala da istenilen seviyede sınıfa öncülük ve oradan da önderlik yapmanın boyutunu yakalamış değiliz.** Bu noktada özleştirici de yapıyoruz. Bugünde benzer beklentilerimiz ortaya koyuyoruz. Ama bugün geçmişten en önemli ayrım noktamız şudur: Biz, son 15 yıla kadar Köylü Gerilla Savaşı'nın pratikte nasıl verileceğini bilmiyorduk. Fakat bugün bu savaşın nasıl verileceğini öğrenmiş durumdayız. Tabii ki bu aşınaya bir dizi hatalar ve olumsuzluklar yaparak geldik. En önemlisi de, eğer biz bugün Köylü Gerilla Savaşı yürüttüğümüzü (yeterli olmasada) iddia ediyorsak, bunda geçmişin yenilgi ve olumsuzluklarının payı olduğu kadar, esasta Halk Savaşı konusundaki Mao-

cu Kaypakaya'nın ileri sürdüğü tezlere kararlı bir şekilde bağlılığın ve bu doğrularda ısrarın payı vardır. Bu politik tezlerin doğruluğu kendisini bugün daha çok kanıtlamıştır.

Biz, İbrahim'in teorik-politik tezlerinin devrim yolunun ışığı olduğuna fazlasıyla vurgu yapmayı gerekli görmüyoruz. Bu konuda söyleyeceklerimiz ise sadece şudur: Bugün gerek ulusalcı, gerekse diğer sol küçük burjuva devrimci hareketlerin idedikleri hat ve genel duruşlarına baktığımızda, **KAYPAK-KAYACI** çizgide daha fazla ısrarcı ve kararlı olmamız gerektiği açıktır. Bu, aynı zamanda bir ideolojik duruş, sağlamlık sorunudur. Eğer kendinize Kaypakayacı diyor ve O'nun öğrencileri olduğunuzu söylüyorsanız, MLM'ye yabancı ideolojik akımlara karşı **KAYPAKKAYACI** çizgiyi savunmada ısrarcı ve kararlı davranmak başlıca görevimizdir. Açıkçası her türlü oportünist, reformist ve milliyetçi akıma karşı MLM ideolojisinin ilkeleri ışığında Yeni Demokratik Devrimin Genel Siyasi Çizgisini ortaya koyan Kaypakayacı düşüncelerle daha fazla donanmak zorundayız. Her türlü MLM düşmanı akıma karşı göğüs germek için kendimizi devrimci teorilerle donatmalı ve bunun ışığında pratiğe yüklenmeliyiz. Bunu biraz açarsak; bu, ideolojik olarak kendi hata ve zaaflarımıza karşı bugün dünden daha fazla amansız yönelmemiz gerektiği ivedi görevin dayatması demektir. Kendi üzerindeki ideolojik hastalıklara doğru ve bilimsel bir şekilde yönelmeyen birey ve kurumlar, gerek siyasi ve gerekse ideolojik düşmanlarına karşı da doğru ve sağlam bir siyasi-ideolojik mücadele yürütemez; büyük başarı ve zaferler kazanamaz. Örneğin, İbrahim **KAYPAKKAYA** mevcut sistemin ideolojik-siyasi ve kültürel çekim alanından uzlaşmaz bir şekilde kopmamış olsaydı eğer, işkenceye direnme yerine çözülmeyi ve bu seferde düşman O'nu katletmeyi değil yaşatmayı tercih ederdi. Çünkü O sıradan bir kadro değil, bir partinin hem de komünist partisinin her bakımından (ideolojik-siyasi, örgütsel-askeri) kurucu mimarıydı. Ama O, görüldüğü gibi her alanda sistemden köklü ve radikal bir şekilde kopmuştu için katledildi.

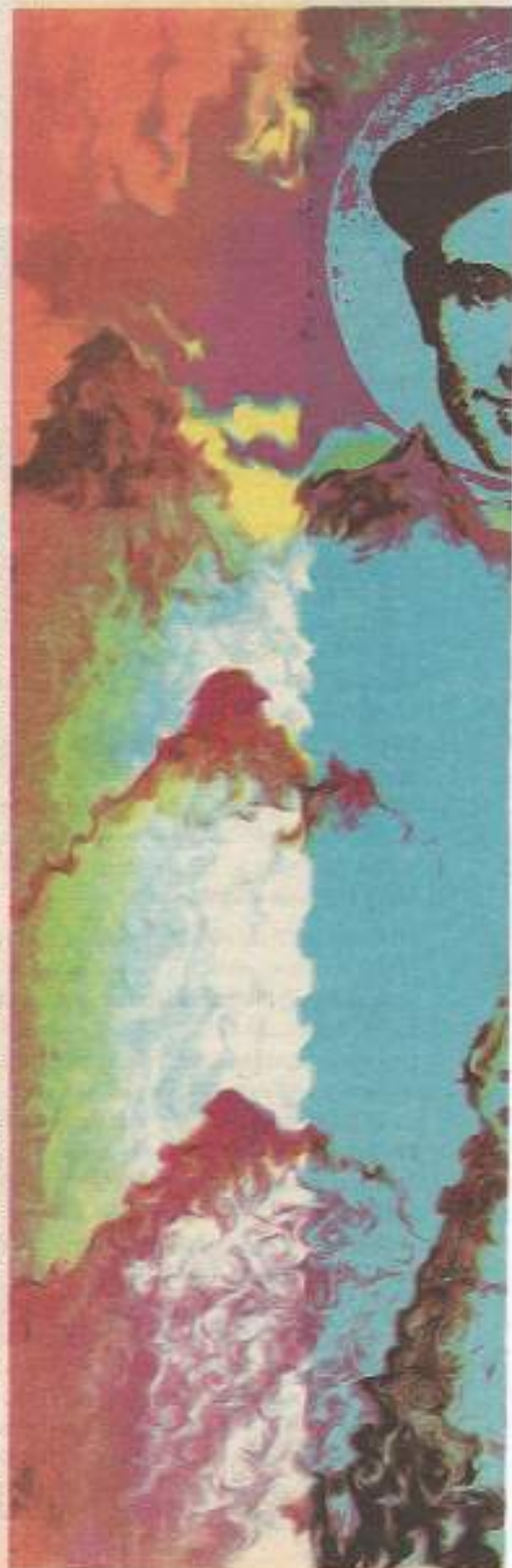
Şimdi buradan hareketle, işkenceye direnen her komünist veya devrimci kişinin tamamen doğru volda olduğu sonucuna varabilir miyiz? Elbetteki buna hayır diyeceğiz! Komünist partisi veya başka politik devrimci örgütlerin üyesi olan bir kişinin işkenceye direnmesi, komünistliğin ve devrimciliğin sadece bir yanını oluşturur, bütün özelliklerini teşkil etmez. Kişi işkenceye direnir düşmana taviz veremeyebilir. Ama daha sonraki yaşam ve mücadelesinde komünistliğin diğer vasıflarını yerine getirmiyorsa, burjuva ve küçük-burjuva düşünce ve alışkanlıkların etkisini önemli derecede üzerinde taşıyor demektir. İşkenceye direnmek zor bir görevdir. Çünkü sınıf mücadelesinin en zor alanı işkence tezgahlarıdır. Ama bu tutum komü-

nistlik için tek başına yeterli bir gösterge değildir ve olamaz da. Ki dün direnir daha sonra hem mücadeleyi bırakan ve hem de yeni esir düşmelerde kötü sınavlar verenler olduğu gibi, çözülmekte daha sonra hem hatalarından arınan ve hem de işkence tezgahlarında oldukça görkemli direniş geleneği sergileyen komünist ve devrimciler de vardır. Bunun en yakın ve somut örneğini **M. Zeki ŞERİT** oluşturmaktadır. Burada belirtmek istediğimiz şudur: Olumlu olumsuza dönüşebileceği gibi, olumsuz da olumluya dönüşebilir. Ki bu iki yan bir insanda bulunduğuna göre diyalektik olarak birinin diğerine dönüşmesi pekala mümkündür. Aslan bu olumsuzlukları devrimci teori ışığında sorgulayarak pratikte kendimize yönelmek, olumlulukları ise devrimci bir temelde geliştirerek ileriye taşımaktır.

Yeri gelmişken, İbrahim Kaypakaya'nın öğrencileri olarak bizler, O'nun bu direnme geleneğini (özellikle de 12 Eylül cuntasından başlayarak günümüze kadar) layıkıyla sürdürmediğimizden altını çizerek vurgulamak isteriz. Kimi parti ve örgütlerin bu konuda bizden daha iyi sınav verdiğini hiçbir küçük burjuva kibirliliğine kapılmadan belirtmek zorundayız. Bu, o siyasi akımların her konuda doğru bir çizgiye sahip olduklarını elbetteki göstermez. Ama bu, bizim o hareketlerin devrimci tutumlarını belirtmemizi ve sahiplenmemizi de engellemez/engellememelidir. O zaman şöyle bir soruyu kendimize sormak zorundayız. Oportünist olarak nitelendirdiğimiz kimi siyasetsel neden işkenceye bizden daha iyi sınav veriyorlar? Demek ki bu siyasi akımlar işkence konusunda kendi kadro ve militanlarını iyi bir eğitimin geçirip doğru biçimde yönlendirmeye tabi tutmuşlar. İşkenceye direnme geleneğini ülkemizde bu hem de önderlik düzeyinde (aktif komünist savunma yaparak) ilk olarak Kaypakaya ve Kaypakayacılık çizgisi yarattıysa ve biz bu konuda başarısızsak, aktivistlerimizi eğitmemiz gerektiği ortadadır. Bu bir sınıf mücadelesidir, insanlar çözülebilir. Bunu reddeden yok. Ama komünist ve devrimci iradenin alt edemeyeceği bir zorluk yoktur diyorsak, o zaman biz doğru bir siyasetsel kişilerin ideolojik donanımını sağlayıp çözümleri çok alt düzeylere çekebiliriz. Biz, burada çözümlerin ardındaki nedenleri ayrıntılı olarak anlatmayacağız. Bu konular üzerine çokça yazılar yazıldı. Ama demek ki bunlar yeterli olmadı. Çünkü bu konuda az önce işaret ettiğimiz gibi önemli derecede zaaflıklar yaşamak tadır. İşte bu noktada İbrahimci, gerçek Kaypakayacı hattı sürdürdüğümüzü ne yazık ki söyleyemeyiz. Bugün bunun eleştirisini yapıyorsak, bu bizim kendimizi küçümsediğimiz ve karamsarlığa kapıldığımız anlamında yorumlanmamalıdır. Tam tersine bu olumsuz gerçekliğimizi bu tarihsel-siyasal önderimizi andığımız günde dile getiriyor-sak, varolan bizim devrime ve sınıfa karşı ciddi ve sorumlu davranışımızdır. Ko-

münistler kendi hatalarına karşı ciddi olmalı ve sorumluluk taşımalıdır. Bu komünistlerin temel görevidir. Partinin gelişmesinin de iç motorudur eleştiri-özleştirici.

Eksik ve zaaflı yanlarımıza vurgu yapmamızın ve işkenceye çözümleri gündeme getirmemizin ana nedeni konunun başında da işaret ettiğimiz gibi, kendi üzerimizde taşıdığımız olumsuzluklara karşı amansız mücadele vermeye somut örnek sunmak içindir. Şimdi bu konuda başarılı sınav veremediğimiz (genel olarak diyoruz. Yoksa başarılı sınavlar verenler var, ama bunlar azınlıktır) ortada iken, kalıp Kaypakaya'ya layık hareket ettiğimizi iddia edebilir miyiz? Elbetteki edemeyiz. Öyleyse ne yapmalıyız? Bu sorunun yanıtı açıktır: **"Boynu bükük ölmektense ayakta direnerek ölmek yeğdir"** ilkesinden şaşmamalı ve işkence

bilinçli, sağlam ve kararlı Kaypakkayacılıkla taşıyalım!

tezgahlarının en zulümkar ve en karanlık yerinde dahi olsak kızıl direnme bayrağını yerlere düşürmemeliyiz. Biz, 21. yüzyıla bu bilinç ve pratikle adım atamaz ve aynı zaaf-larımızı taşırsak, o zaman ne devrime ne de Kaypakkaya'ya layık olduğumuzdan sözede-biliriz. Devrimi ve Kaypakkayacı çizgiyi ha-kim kılmayı, başarıya ulaştırmayı geciktir-miş oluruz.

Kendi iç düşmanlarımıza karşı doğru bir si-yasetle müdahale etmediğimiz taktirde dış düşmanlarımıza karşı da güçlü ve doğru vu-ruşlar yapamayacağımızı belirttik. Bir ko-münist partisinin üyesi, kadro ve diğer mi-litanları parti içerisinde ne kadar iç birliği ve disiplini sağlar, kendi küçük-burjuva yan-larına karşı amansız mücadele yürütürse, dış düşmanlarına karşı da o kadar başarılı

olur.

Biz, dün ölmesini bilmiyorduk, ama bugün beşer onar şehit veriyoruz. Dün savaşma-ı bilmiyorduk, ama bugün yeterli seviyede olmasa da Köylü Gerilla Savaşı yürüttüğü-müzdün sözdebiliyoruz. Bunlar dün göre-dukçe iyi gelişmelerdir. Ama hala da çok büyük hata ve eksikliklerimiz vardır. İşte bugün, hem de 21. yüzyıl karşıladığımız bu tarihsel süreçte devrimi ciddiye ve sorum-luluğumuzun gereği bir kez daha diyoruz ki: Bizim geçmişten öğrenmemiz gereken çok değerli olumlu yanlarımız var. Ama biz bun-ları bir birikime yeterince dönüştürüp gele-ceğe taşıyamıyoruz. Ölmek ve şehit vermek büyük bir erdemlilik, fakat tek başına ye-terli değildir. Eğer biz, her şehidimiz arka-sından bilinç sıçraması yaratarak kendimizi geliştiremiyorsak, geçmişten yeterli tecrübe edinemiyoruz demektir.

Şehitlerimizin emirleri olduğumuzu iddia ediyorsak eğer, o zaman onların olumlu yönlerini ileriye taşımak ve zaaf-larından ise ders çıkarmak zorundayız. Kısacası ek-sik ve zaaf-lı yanımızı görmek sorumluluğu ve ciddiyetiyle karşı karşıyayız. Biz, ne şe-hitlerimize propaganda ve ajitasyon ha-kimından sahip çıkabiliyoruz, ne de gerçekte onlara karşı ettiğimiz bağlılık yeminine ye-terince sadık kalıyoruz. Genellikle bir anlık ya da çok kısa vadeli hesaplarla onlara sa-hip çıkmakla yetiniyoruz. Uzun vadeli hare-ket edip her bir şehidimiz üzerinden büyük zaferler elde etmenin düşüncesi ve pratiğini geliştirmiyoruz geliştiremiyoruz. Ondan sonra da kalkıp biz Kaypakkayacıyız diyo-ruz. Peki böyle Kaypakkayacılık olur mu? Elbetteki olmaz.

Kaypakkayacılık, ideolojik, siyasi, örgüt-sel ve askeri konularda her an fikir üret-mek ve bu fikirleri pratikte gerçeğe dö-nüştürmektir. Aynı sözler sürekli bir şekilde tekrarlanarak veya keskin şarlar haykırı-larak Kaypakkayacı olunmaz.

Kaypakkayacılık, ideolojik arınma ve si-yasi uyanıklıktır. Hep ileriye düşünmek ve geçmişten öğrenmektir.

Kaypakkayacılık, içinde bulunduğu süre-ce ilişkin çok yönlü kafa yormak, politika ve taktik üretmektir. Günün 24 saatini devrim için bilinçli ve planlı bir şekilde harcamaktır.

Kaypakkayacılık, ülke ve dünya gerçekliği için araştırmalar yapmak, siyaset üretmek-tir.

Kaypakkayacılık, dostu düşmanı doğru bir şekilde tahlil etmek ve ilk başta hangi düşmana yöneleceğini bilmektir. Yani düş-manlar arasında baş düşman tespiti yapı-larak ilk önce hangi hedefe yöneleceğini doğ-ru biçimde belirlemektir. Yoksa bir parla-mento seçimleri öncesinde MHP vb. faşist komprador burjuva partiler ve hedefler du-rurken, gidip Fazilet Partisi'nin (karşı-dev-rimci de olsa) seçim bürolarını bombala-

mak ve bu bombalama eylemlerini sahiplen-ip savunmak değildir. Bu tür yanlış hedefli eylem biçimlerinin zamanında özleştirisini yapmaktır. Düşman tespiti yapıp dört bir ta-rafa yumruk sallamak ne Maoçuluk ne de Kaypakkayacılıktır, tam tersine bu çizgiden yanlış yola sapmaktır. Hedefi dar cepheyi geniş tut stratejisi ve taktığıdır Kaypakkaya-cı bakış açısı.

Dar, kısa vadeli ve günü birlik hesap ve ça-lışma tarzıyla kendinize büyük hedefli ba-sarıları sağlayamaz ve Kaypakkayacı çizgiyi iktidara taşıyamaz. Büyük düşünüp büyük hesaplar yapmaktır **Kaypakkayacılık**.

İçinden geçtiğimiz süreç bizlere sınıf müca-delesinin her cephesinde MLM ideolojisiyle daha fazla donanmamızı ve Kaypakkayacı çizgide politik-taktik olarak uzmanlaşmamızı emrediyor. Emperyalist "Yeni Dünya Dü-zeni"nin ezilen emekçilere içirmeye çalıştığı ideolojik-siyasi-ekonomik ve kültürel zehiri altmetmenin panzehiri daha fazla Maoçu ol-maktır. Bu, her zamankinden daha elzemdir bugün. Ülkemizde ise Kaypakkayacı güzer-gahta sarsılmadan ama sıçramalı şekilde ilerlemek, yeni siyasi hamleler yaparak he-defe varmaktır.

Burjuvazi ve onun ideolojisinden etkilenmiş her türlü yanlış pratik ve anlayışları MLM'nin terazisinden geçirerek tartmak, önü-müzdeki 21. yüzyıla bizden beklediği ciddi sorumluluklardır.

Örgütsel ve askeri alandaki yeterlilik ve zaaf-larımızı gidermek ve yeni bir yıla daha sağlam ve nitelikli bir şekilde girmek, bu gün her bir kadrodan sıradan militana ka-dar herkesin en ivedi görevidir.

Günün görevini kavramayan ya da kavra-mak istemeyen hangi birey veya kurum olursa olsun devrimi geliştirmek yerine onun önünde engel teşkil ediyor demektir. Niyet ne olursa olsun objektif olarak devri-me değil karşı-devrime hizmet ediyor de-mektir.

Ben kimim, nasıl bir mücadele yürütüyo-rum ve yolun neresindeyim sorusunu her an kendisine sorup bunun muhasebesini ya-parak doğru çözümler getirmeyen kişi veya kişiler, devrimi ve Kaypakkayacı çizgi-yi gerçek anlamda geliştirip kitlelere nüfuz ettiremezler.

Başta proletarya olmak üzere ezilen tüm emekçilerin genel çıkarlarını kendi bireysel çıkarlarının üstünde tutmayan kişi ya da ki-şiler, sıfatları ne olursa olsun gerçek komü-nist ve Kaypakkayacı olamazlar.

Eğer bir yerde kitlelerle sorunu varsa, o so-runu çözmek için harekete geçmeyen, tem-bel ve vurdumdaymaz davranan kişi ya da kişiler, gerçek komünist militanlar olamaz-lar.

Dağda, fabrikada, zindanda ve isterse purla-dışında olsun, eğer o kişi ya da kişiler ör-gütünün yukarıdan aşağıya doğru yayımla-dığı genelge, talimat ve politikaları uygul-

mayorlarsa (yanlışta bulsa) komünist parti-sinin gerçek nefetleri olamazlar. Aynı şekil-de yukarıdan gelen herşeyi körü körüne uy-gulayan ve eleştirmeyen kişilerde gerçekte ne kendilerini, ne de devrimi ve partiyi ge-liştirebilirler. Onlar geliştirici ve dönüştür-cü güç olamazlar. Ancak gelişmenin önünde ayakbağı oluşturlar. Çünkü devrim geliş-kileri çözmeyi ve sürekli olarak yenilenmeyi emreder. Eski ve köhnemiş olanın yıkılma-dığı yerde yeni olanı küçükten büyüğe doğ-ru iktidar yapamaz.

Geri olanı değil, ileri olanı fethetmek için sürekli kafa yormalı ve çaba sarfetmeliyiz. Varolanla yetinmek için değil, daha büyük ve ileri hedefleri zaptetmek için hareket et-meliyiz.

Dostlarımıza karşı kibirli değil, kazanıcı ve alçakgönüllü yaklaşmalıyız. İki ana prensip ten asla vazgeçmemeliyiz.

Birincisi, ezilen yığınlara güvenmek.

İkincisi, partiye güvenmek.

Bu iki gücü yaşam felsefemiz olarak içselleş-tirmeliyiz. Örgütü amaç değil araç olarak amacın hizmetinde kullanmalıyız. Herşeyi ideolojimiz ve nihai hedefimiz olan komü-nizmin çıkarları ve ona varmanın hizmet edici gücü olarak kullanmalıyız. Çok zor du-rumda kalsak bile MLM ilkelerden asla vaz-geçmemeliyiz.

Tüm bunları kendi bünyemize şırınga etme-nin bugün açısından birinci yolu kendimizle amansız bir ideolojik hesaplaşmadan, ikinc-il yolu ise **KAYPAKKAYACI** çizgide ısrarı ve kararlı olmaktan geçer.

Kaypakkayacılık ideolojidir, siyasettir-taktik-tir, fedakarlık ve cürettir, küçük başarılar-dan giderek büyük başarı ve zaferler kazan-maktır, umutsuzluğu umuda, karamsarlığı kararlılığa dönüştürmektir. Bilinç ve cesa-retle her türlü zorluğun üstüne gitmektir, ölüm gibi zor bir olayı dahi devrimci irade ile altmetmektir Kaypakkayacılık.

Eğer biz, bu yazıda belirttiklerimizi ve Kay-pakkaya'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle ettiğimiz yeminleri yaşamın canlı pratiğinde özümser ve üzerimize düşen görevleri yeri-ne getirirsek, hem 21. yüzyılın ilk yılını fet-hetmiş ve hem de gerçek Kaypakkayacı ol-düğumuzdan söz etmiş oluruz. Gerisi boş ge-vezelik yapmaktan başka bir amaca hizmet etmez. Ülkemiz ve dünya proletaryası ile ezilen halklarına ve bunlar şalışında da ıb-rahim Kaypakkaya'ya karşı verilmiş bir söz ve görevden söz ediyorsak eğer, o zaman ko-münistler ve devrimciler sözünün eri olmak zorundadır. Öyleyse Kaypakkayacıyı, sınıf mücadelesinin her alanında yeni ve daha büyük zaferlerin altına imza olarak atmak için dünden en az on kat enerjiyle devrim görevlerine sarılmak zorunda olduğumuzu unutmayalım! Toplum bizden bunu istiyor. 21 yüzyılın ilk yılı bizden büyük başarılarla imza atmamızı bekliyor, Kaypakkayacılık bi-ze bunu emrediyor!.. ●

Halk Savaşının 19. yıldönümünde PCP'yi selamlıyoruz

Bizler enternasyonalist devrimcileriz, dolayısıyla ne kendi devrimci savaşımızı sadece ülkemizle sınırlı görürüz ve ne de başka ülkelerdeki devrimci savaşları kendi ülkelerinin sınırlarıyla kavrarız. Komünistler için ulus kavramı değerini çoktan yitirmiştir. Vatan ise sadece ve sadece mücadele sınırlarını, dünya devrimine hizmet için koparılması gereken parçalardan birini ifade etmekten başka bir olgu değildir. Lenin şunları söylemiştir: "Ve benim görevim, devrimci proletaryanın görevi de, dünya insan kırımı iğrençliklerine karşı tek kurtuluş yolu olan proleter dünya devrimini hazırlamaktır. Benim 'kendî' ülkem açısından değil (çünkü emperyalist burjuvazinin elinde bir oyuncak olduğunu anlamayan bir alıgın, milliyetçi küçük-burjuva düşüncesi olur bu) proletarya dünya devriminin hazırlanmasına, propagandasına, devrime yanaşma çabalarına katılımı açısından düşünmem gerekir."

Dünya çapında milliyetçiliğin daha bir körüklendiği ve ulusal darıklar içerisinde halkların birbirine kırıldığı, ama buna mukabil tüm bu ızdırapların adını "barış" koyan emperyalist blok NATO'nun kutlamalar yaptığı bu süreçlerde Lenin'in öğretilerini anlamak ve kitlelerin bilincini enternasyonalizm yönünde kazanmak çok acil bir ihtiyaçtır.

Bu acil ihtiyaca cevap olmak, bizim için şu iki önemli görevi karşımıza koyar:

Birincisi; ezilen bir ulus olarak Kürt ulusunun mücadelesini desteklemek ve Türk emekçilerin beyinlerine şırınga edilen şovenist zincirleri parçalamak. Marks'ın "Siyah deride dağlanıp zincirlendiği müddetçe, emeğin beyaz deride özgür olması mümkün değildir" şeklindeki sözünü maddi bir güce dönüştürmek Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerden emekçileri komünist parti saflarında birleştirerek devrimci savaş, Halk Savaşı'na seferber etmek.

İkincisi; uluslararası alanda tüm haklı savaşları desteklemek ve özellikle proletarya önderliğinde gelişen halk savaşlarını ve devrimci savaşları kendi savaşımız olarak sahiplenmek. Çünkü proletarya enternasyonalist ve dünyanın hangi parçasında olursa olsun dünyayı proletarya lehine kazanmak isteyen her savaş, onun kendi savaşıdır. Aksi takdirde 1918 ilkbaharında seferberliğe başlayan Kızıl Ordu'nun %30-40'ını oluşturan 40.000 ila 90.000 arasındaki askerinin Rusya dışından oluşunu nasıl açıklayabiliriz? Onlar da biliyorduk ki "Rus Devrimi, Rusların özel bir davası değildir; tam tersine tüm dünya işçi sınıfının davasıdır, proleter dünya devriminin davasıdır." (Stalin)

BİZİM KIZIL BAYRAÇIMIZ DALGALANIYOR PERU'DA

Hatırlanacağı gibi başta ABD emperyalizmi ile sadık köpekleri İsrail ve Türk devleti olmak üzere, uluslararası emperyalist güçler, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı sinsi bir komplo ile esir almışlardı. ABD emperyalizminin ve Türk devletinin, Abdullah Öcalan somutunda geliştirmek istedikleri tasfiyeye dönük psikolojik savaş, bundan

Halk Gerilla Ordusunun savaşçıları, Peru halkı; tarihsel bir dönemden geçmekteyiz, her birimiz bunun farkındadır; kendimizi aldatmamız için hiçbir neden yoktur. Böylesi dönemlerde, tüm güçlerimizi, görevlerimizi yerine getirmek için hazır ve gerili tutmalıyız. Yeni muzaffer başarılar ve zaferin sahibi olmak için...

Bizim içinde savaştığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz.

yedî yıl önce düzenlenen ve yine karalekeli ABD'ye ait olan bir başka komployu hatırlara getirmişti.

Peru Komünist Partisi (PCP) Başkanı Gonzalo yoldaş, 12 Eylül 1992'de, özel hazırlanmış bir operasyonla esir alınmış ve aslan kafesine konularak sözümona küçük düşürülmek istenmişti. Sözümona diyoruz, çünkü Gonzalo yoldaş, ideolojisinden aldığı o büyük güçle emperyalizmi ve gerici Peru devletini küçük düşürmüştü. O, şöyle seslenmişti aslan kafesinde ve sözümona teşhir edilmek istendiği dünya kamuoyunun önünde:

"Peru Komünist Partisi, yoldaşlarım,

Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, Parti ilkelerini ve halk savaşını savunuyoruz. Bizim işimiz budur, bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumu biz, yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değil. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız. Göreceksiniz."

İşte dalgalanan bu bayrak bizim bayra-

ğımızdı. Dünya halklarına cesaret, dünya gericiğine ise korku veriyordu. Öyle ki, alelacele basına teşhir edilmek istenen bu komünist, korkulu bir rüya haline dönüşecekti; kapalı kapılar ardında, yüzü maskeli "yargıçlar" tarafından yargılanacak ve tamamen tecrit edilmiş bir durumda tutularak esaret altına alınacaktı.

İşte, gericiğe korku saçan bu kızıl bayrak, bizim bayrağımızdı. Kızıl bayrağımız Peru'da dalgalanıyordu. Ve bu bayrak şimdi değil, 17 Mayıs 1980'de, PCP önderliğinde başlatılan halk savaşıyla birlikte dalgalanıyordu.

Gonzalo yoldaş önderliğindeki PCP, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kumandaya koyarak, kendi ülkesinin özgül şartlarını ve mevcut siyasal atmosferi sıkı bir tahlile tabi tutarak, **Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşı'nı** başlattı. Her noktada Maoizme sadık kalarak ve yoğun iki çizgi mücadeleleri içerisinde çelikleşerek şekillenen PCP'nin, savaşı başlattığı gün dahi özel bir mesaj içermektedir. Emperyalizmin ve revizyonizmin her türlüşüne karşı gayet net ve şiddetli bir tavır geliştiren PCP, halk savaşını 17 Mayıs 1980'de, yani Kurucu Meclis için yapılacak olan seçimlerden bir hafta önce başlattı. Ve arada geçen dört yirmi yıl zamandan sonra boyutlanan halk savaşına karşı, gericilerin katliam politikalarını Lucanamarca eylemiyle cevaplayıp, "onlara işlerin o kadar kolay olmadığı" öğretildi. Ki on dokuz yıllık bir zamandan bu yana emperyalizme ve revizyonizme karşı bu net tavır defalarca teyit edilmiştir. Öyle ki, bugün tüm dünya gericiği ve onların emekçi sınıflar içerisindeki burjuva ajanları, PCP'yi terörizmle itham etmektedir. Ülkemizdeki kimi küçük-burjuva hareketlerin de eşlik ettiği bu karalama kampanyası yer yer komünistleri de etki altına almış ve buna paralel olarak PCP'ye karşı önyargılı yaklaşımlar belirmiştir. Fakat Başkan Mao'nun da ifade ettiği gibi, "Devrimci savaş düşmana karşı zehir olduğu gibi, kendi hastalıklarımıza karşı da panzehirdir." İşte, PCP'nin yürüttüğü bu şifalı savaş, her geçen gün gericiğe daha bir berraklaştırmakta; oportünizmin ve revizyonizmin gri renkli perdelerini parçalarken, komünistlerin ve devrimcilerin üzerinde bu gri perdenin bıraktığı tozları temizlemektedir.

KİMDİR TERÖRİST?

Bilindiği gibi devrimci savaşın geliştiği ve safları daha bir netleştirerek ara akımları taraf olmaya zorladığı süreçlerde, birçok ağızdan terörizm yaygatası koparılır. Bu tüm devrimci savaş tarihlerinde böyle olmuştur. Ki yakın süreçte ülkemizde canlanan atmosfer de

buru bir kez daha teyid etmiştir. Başta İP, EMEP ve ÖDP gibileri olmak üzere Devrîk-Yol'un sözumona devrimci katliamları da dahil birçok kesim, terörizm ve vandalizm çığırtkanlığı yapmıştır. Oysa Lenin, daha Rus Devrimi dönemlerinde böylelerine gereken cevabı vermiştir.

PCP'nin geliştirdiği halk savaşı da renkleri ve tarafları daha bir berraklaştırdıkça ve bu berraklığı uluslararası bir düzleme yaydıkça, tüm uluslararası gerici-lik ve tüm uluslararası oportünist hareket, seslerini daha bir yükselterek terörizm ve sektöristizm çığırtkanlığı yapmaktadır. Bu çığırtkanlığa "sosyalizm" adına selam gönderilen Küba ve onun uluslararası uzantıları özel bir önem göstermektedir. Ki bunda, kanımızca, Guevaracılık'ın mantıki sonucu olarak dibine vurulan silahlı reformizmin deşifre olmasının büyük etkisi vardır.

Ancak, başta Gonzalo yoldaş ile yapılan röportaj olmak üzere, PCP'nin tüm belgeleri ve sosyal pratik bu saldırılara cevap vermektedir. Dolayısıyla biz, bu konuya açıklık getirmek için onlarca belgeden sadece birine ve bu belgedeki değişik yerlerde yapılan değerlendirmelerden sadece bir tanesine başvurarak cevaplamakla yetineceğiz.

Meraklının tamamını okuyarak değerlendireceğini düşündüğümüz "Başkan Gonzalo Konuşuyor" adlı kitapta El Diario Gazetesi şöyle bir soru sorar:

"Sekiz yıldır sağcı, revizyonist, oportünist ve tüm gerici parti ve gruplar, PCP'nin yıldırması, 'mezhep yapısında', 'kana su samı', 'Polpotçu', 'dogmatik', 'sektör', 'narko-terörist' bir örgüt olduğu yaygarası yapıyorlar. Partido Unificado Mariateguista (PUM) sizin köylülüğü iki ateş arasında bıraktığınızı, militarist olduğunuzu ekliyor. Son zamanlarda da Villanueva (bir APRA görevlisi-çn) sizin 'katliamcı teröristler' ve başka şeyler olduğunuzu söyledi. Bu suçlamalar konusunda ne diyorsunuz? Bunların ardında yatan nedir?"

Gonzalo yoldaş ise bu soruyu şöyle cevaplar:

"Bana göre, bunlar yalandır ve halk savaşının ne olduğunu anlayamayanın işaretidir. Ve anlıyorum ki, halk savaşının düşmanları devrimi hiçbir zaman anlayamayacaklardır. Köylülüğü iki ateş arasında bıraktığımız konusuna gelince, bu tam bir uydurmadır, çünkü halk gerilla ordusunun ezici çoğunluğunu oluşturanlar tam da köylülerdir. Sorun, Peru devletinin, silahlı güçleri ve baskı mekanizmasıyla devrimi kana boğmaya çalıştığını kavramaktır. Biz sorunu böyle kavırıyoruz. Ve bu baylara, genel olarak savaşı, devrimci savaşı ve esas olarak da halk savaşı ve Maoizm'i araştırmalarını tavsiye ediyoruz. Gerçi ben onların bunu anlayacaklarından kuşkuluyum. Çünkü insanın bunu anlayabilmesi için belli bir sınıf tavrına sahip olması gerekir.

Bay Villanueva'nın 'katliamcı terörist-

ler' suçlamasına gelince, kendi ellerine eldiven gibi oturan katliam terimini bizim için kullanmak istemelerinin, iğrenç bir tahriyat ve gülünç seviyede kaba bir yakıştırma olduğuna inanıyorum. Tüm ülkenin ve dünyanın gözleri önünde, katliamı kimin yaptığı açıktır. Katliamcılar bizzat kendileridir. Bu gerici devleti, silahlı kuvvetlerini ve baskı güçlerini yöneten APRA'dır. Aşağılık katiller kendileridir. Çarpıtmalar hiçbir zaman gerçeği değiştiremez. Tarih daha şimdiden yazılmıştır, yarın da teyid edilecektir. Bunun dışında, Villanueva'nın ne kadar ömrü kaldı ki? Geleceği ne olacaktır? Bunun üzerinde düşünse daha iyi olur."

Bir başka soruda ise Gonzalo yoldaş uzunca bir cevabın sonunda şunları söyler:

"Son olarak, şunu özellikle her zaman akıldan tutmalıyız ki, özellikle günümüz savaşlarında mücadelenin bir aracı olarak terörizme başvuran gericiliğin kendisidir. Ve bu, tekrar tekrar ispatlandığı gibi, Peru devletinin silahlı kuvvetlerinin her gün başvurduğu mücadele biçimlerinden biridir. Bütün bu anlattıklarımız doğrultusunda şu sonucu çıkarabiliriz: Dünya tabanlarının altından kaydığı için muhakemeleri bozulanlar, halk savaşını örtbas etmek için terörizm çığırtkanlığı atıyorlar. Ama bu halk savaşı o kadar sarsıcıdır ki, onun ulusal boyutlarda olduğunu ve Peru devletinin yüz yüze olduğu başlıca problem haline geldiğini bizzat kendileri kabul ediyorlar. Hangi terörizm bunu yapabilir? Hiçbiri. Ayrıca, halk savaşına bir komünist partisinin önderlik ettiğini de artık inkar edememektedirler. Ve şu sıralarda, görüşlerini yeniden gözden geçirmeye başlayanlar mevcuttur; damgalayıp bir kenara atmada acele etmemeliyiz, beri gelebilecek olanlar vardır. Ama Del Prado gibileri asla."

Evet, şimdi de biz soruyoruz: Terörist kimdir? Acele etmeden cevap veriniz.

"YÜKSELTİN SESİNİZİ MAVZERİN OĞULLARI" YA DA HEP BİRLİKTE-

"ADELANTE"

Enternasyonal dergi Kazanılacak Dünya'nın 1989 tarihli 13. sayısında şöyle bir anekdot aktarılır:

"İspanya İç Savaşı'ndaki Enternasyonal Tugaylar'ın bir üyesi anlatıyor: 'Hat silinmişti, faşistlerle aramızda yorgun, savaş bitkini dağıtık erler grubundan başka bir şey kalmamıştı. Küçük bir kalabalığı biraraya toplamaya çalışan IRA'lı bir başka yoldaş, Jack Cunningham'ı gördüm, koşup güçlerimizi birleştirdik. Arkamızdaki kalabalık suspus yürüyordu. Aklıma İrlanda'da yasak gösteriler düzenlediğimiz eski günlerde başvurduğumuz bir oyun geldi. Arkama dönerek, 'Yükseltin sesinizi mavzerin oğulları' diye bağurdım. İlk titrekçe, ardından daha gür bir şekilde, başladı şarkıya -harebeye dönmüş kırlar Enternasyonal'le cınladı.

Öylece cepheye doğru ilerledik. Ricat içindeki erler hayretler içinde dona kaldılar, ardından dönüp bize katıldılar, neşeli haykırımlarla şarkıya devam edild. Geriye, yumrukları havada kalabalığın arkasına şöyle bir baktım, ne düzensiz bir çete. 'Hey Manuel, İspanyolca'da ileri nasıl denir?' 'Adelante' diye karşılık verdi. Yarım düzene yabancı aksanla başladık bağırmağa, Adelante."

Enternasyonalizmin ideolojik ve pratik özünü aktaran bu anekdot, bizlere, gerekli stratejik yönelimi göstermektedir aslında. "Kazanacağımız dünya için, ileriye; mavzerlerin sesini yükseltin yoldaşlar." Çünkü, Başkan Mao'nun dediği gibi, "Gelecek aydınlık, yol meşakatlidir."

Bu aydınlığa giden meşakatlili yolda dünya devrimine hizmet için halk savaşını geliştirmek tarihsel bir görevdir. Ki bu Peru'da, Nepal'de ve diğer ülkelerde geliştirilen halk savaşlarını desteklemenin ve selamlamanın en isabetli yöntemidir. Çünkü, Lenin'in öğütlediği gibi, "Bir ve sadece tek bir çeşit enternasyonalizm vardır ve bu da kişinin kendi ülkesindeki devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için var gücüyle çalışması ve istisnasız her ülkede bu ve sadece bu çizgiyi (propaganda, sempati ve maddi yardım yoluyla) desteklemesidir." Çünkü bu, Stalin yoldaşın dediği gibi, "tüm dünya işçi sınıfının davasıdır" ve bu, bir ülkedeki proleter savaşının çıkarları, dünya çapındaki savaşının çıkarlarına tabidir. Ne Ruslar'ın, ne Türkler'in, ne Kürdler'in, ne Perulular'ın, ne Hindistanlılar'ın ve ne de Nepaliler'in özel bir davasıdır; bu enternasyonal proleteryanın davasıdır.

"KÖRÜKLE DEVRİM OCAĞINI"

Bilindiği gibi siyasi iktidar mücadelesi, bir anlamda, komünistler ile gericiler arasında süren kalpleri ve kafaları kazanma savaşlarıdır. Defalarca teyid edilen bu gerçeğe Gonzalo yoldaş şu sarıh sözlerle dikkati çeker: "İnsanların zihinlerini kazanınca, elleride silahlancaktır."

Bu gerçeğin farkında olan emperyalist burjuvazi, kendi sınıfının karakterine uygun olarak, yalan ve demagoji üzerine kurulu bir siyaset ile ideolojik saldırılarda bulunur. İnsanların zihnini işgal ve işgal ederek ideolojik hegemonya sağlamaya çalışır. Ki bunun en uç örneğini Yugoslavya'da, Miloseviç'in eline esir düşen ABD'li askerlerin açıklamalarında gördük. Yaptıkları açıklamalara göre tutsak düşmek onların hesabında yokmuş, öyle ya ne de olsa dünyanın 'efendileri' sayılırlar.

Bu gerçekten hareketle emperyalist burjuvazi, NATO'nun 50. yıldönümünü bir şenliğe dönüştürerek, yeni bir ideolojik saldırı hamlesi yaptı. Ne ki dünya devrim tarihi de oldukça büyük bir zenginlik içerisindedir. Ve bu tarihin içerisinde ikinci büyük proleter

devrim olan Çin Devrimi de 1949'da gerçekleşmiştir. Bu gerçekten hareket eden devrimci enternasyonalist hareket (DEH)'in Komitesi, 1 Mayıs 1999 tarihli bir açıklamaya ile Çin Devrimi'ni kutlamaya dönük bir kampanya çağırısı yaptı. Peru'daki ve diğer ülkelerdeki halk savaşlarını da selamlamak amacıyla bu çağrıya cevap verilmelidir.

Kitleler içersinde ideolojik bir derinlik sağlamak için, NATO'nun 50. yıl kutlamalarına karşı Maoizm bayrağını yükseltmek ve "komünizm hayaletini" burjuva dünyanın üzerinde dolaştırmak için, Çin Devrimi'nin 50. yıldönümünü kutlamalı ve bu devrimin dünya proleteryanı ve ezilen halklar açısından ne ifade ettiğini kitlelere taşımalıyız. Ve bunun için kitle ajitasyon ve propaganda araçlarının tüm biçimlerini kullanarak, başta duvar yazıları olmak üzere afiş, kart, bildiri ve broşür çalışmalarına yönelmeli; konferanslar, paneller ve başka kültürel etkinlikler organize etmeli, özellikle Ekim ayı içerisinde kitle gösterileri düzenlemeliyiz.

SONUÇ OLARAK;

PCP'Yİ SELAMLİYORUZ, ÇÜNKÜ...

Evet, hatırlanan ve geliştirilen halk savaşının 19. yıldönümünde PCP'yi selamlıyoruz. Çünkü, nasıl ki Rus Devrimi Ruslar'ın ve Çin Devrimi, Çinliler'in özel bir davası değildiyse, Peru'daki halk savaşı da Peruluların özel bir davası değildir. Bunun böyle uluslara özgü özel bir dava olmadığını anlatabilmek için bu görkemli şaheserin, 19 yıllık halk savaşı deneyiminin bizlere armağan edilmesinde kilit rol oynayan ve bugün esaret altında olmasına rağmen düşmanın korkusunu diri tutan Gonzalo yoldaş şahsında Peru Komünist Partisi'ni, Peru Halk Gerilla Ordusu savaşçıları, Peru halkını ve diğer ezilen halkları selamlamak üzere sözü Gonzalo yoldaşa bırakıyor ve Peru'daki halk savaşının dünya devrimine katkısını ondan dinliyoruz:

"Başlıca katımız, Maoizm'i, Markstizm'in yeni, üçüncü ve en yüksek aşaması olarak savunmamızdır, bu ideolojinin, dünya devriminin kumandası ve rehberliğine oturtulması için hizmet etmeye ve yardımcı olmaya kendimizi adanmamızdır ve bunun bir parçası olarak, Maoizm'in geçerliliğini ve her şeyi hucaklayan perspektifini ortaya koymamızdır. Ayrıca kendi gücüne dayanarak, herhangi bir süper güçten veya emperyalist güçten bağımsızlığı muhafaza ederek devrimi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu ve istedik bunun part olduğunu göstermemizdir. Ve bütün eksiklerimize rağmen, kendini hisssettiren halk savaşının sahip olduğu kudretin terzilenmesidir. Ve eğer mümkünse, devrimimizin bazılarının dediği gibi, bir umut sunmasıdır, ki bu sorumluluk demektir dünya devriminin fenerı ışığı olması, diğer komünistlere hizmet edecek bir örnek olmasıdır. Dünya devrimine bu şekilde hizmet ediyoruz."

İç savaş ve reformizm üzerine /2

Geçen bölümde, reformizmin iç savaşa ve özellikle de devrimci Kürt ulusal hareketine ve gerilla savaşına bakışını ortaya koymaya çalışmış ve "karşı-devrimci haksız savaşa karşı duydukları öfkenin kökenine ve bu ince duyarlılıkların ardındaki gerçeklere" özetle değinmiştik. Gelişmelerin yönü hiç de reformizmin hayal ettiği gibi olmamış ve onlar hayalleri yıkıldıkça bundan pervasızca devrimci savaşı sorumlu tutmayı meslek edinmişlerdir. Bu bölümde öncelikle reformizmin bulanık bir şekilde görüp daha da çarpıtarak formüle etmeye çalıştığı sosyo-ekonomik gerçeklikler üzerinde duracağız. Bunu yaparken uzun uzadıya bir sosyo-ekonomik yapı analizi niyetinde değiliz. Yazımızın kapsamı itibarıyla, sadece, '72'de Kaypakkaya tarafından bilimsel analize tabi tutulmuş ve doğruluğu her geçen gün daha fazla kanıtlanan ülke, toplumsal-ekonomik gerçekliği üzerinde, o tarihten bu yana süren devrimci iç savaşın, esasen gerilla savaşının ve bunun karşısında estirilen karşı-devrimci terörün etkilerini değerlendirmeye çalışacağız.

Gerçekten de özellikle gerilla savaşının kesintisiz sürdüğü T. Kürdistanı'nda "Özgürlük Dünyası" yazarlarının da belirttiği gibi, "Her toplu saldırı ve katliam, salt politik işlev gören bir gelişme olarak kalmadı, Kürt kentleri ve köylerinde nüfus hareketlerini hızlandırarak, toplumsal ilişkileri şu ya da bu biçimde darbeledi ve değişikliğe uğrattı." Başka deyişle, "yerel toplumsal ilişkileri sarsan zora dayalı gelişmeler olduğu" doğrudur. Kaldıkı Türk devletinin binlerce Kürt köyünü yakıp yıktığı, "yerel köy ekonomisini tahrip ettiği" sürgünler ve insansızlaştırma politikaları, dünyanın hiçbir yerinde bir giz değil artık. Ne ki bunun "etkileri, sonuçları ve kapsamı farklı oluyor" diyor Özgürlük Dünyası yazarı. Şimdi biz, biraz bu "etki, sonuç ve kapsam" üzerinde duralım; bu mevcut sınıf ilişkilerini anlamak açısından da faydalı olacaktır.

Öncelikle reformizmin savaş sebebiyle rotasından sapırıldığından ya da "doğal evrim" nedir ve nasıl olur, bunun üzerinde duralım. Ve bunun için Kaypakkaya yoldaşa başvuralım:

"Toprak ağalığı yavaş yavaş ve uzun bir süreç içinde kapitalist çiftlikler haline gelmekte ve bu arada köylü üzerindeki feodal hakimiyet ve sömürü biçimleri uzun bir süre devam etmektedir. Hatta toprak ağasının toprağında çalışan köylü, ücretli işçi haline geldiği zaman bile, eski toprak ağası olan yeni 'çiftlik beyi', köylü üzerinde eski imtiyazlarından

(mesela angarya çalıştırma gibi) bir kısmını muhafaza etmektedir ve bu gelenek şeklinde yerleşmektedir. Köylü usulü hal tarzı veya devrimci hal tarzı ise güçlü bir köylü isyanıyla feodal mülkiyeti ve onun üzerinde kurulu olan feodal ilişkileri kökünden kazınmak, yerle bir etmektir.

Öte yandan toprak ağalığının olmadığı, küçük ve orta köylü mülkiyetinin yaygın olduğu yerlerde, esas olarak bendi içinde üretilip tüketen ataerki ilişkilerinde, emperyalizm bir yandan bu gibi yerleri pazara bağlamakta, öte yandan yarı-feodal bir özelliği olan ve sermayenin ilkel birikim şekli olan tefeciliği bankalar, kredi kurumları vasıtasıyla destekleyerek, bunları güçlendirmekte, köylüleri mülksüzleştirmektedir ve bu süreç de çok ağır ve acı olmaktadır.

na, daha da artırır. Ülkemizin doğusu ile batısı arasında böyle bir durum kuvvetle mevcuttur. Ülkenin daha ileri olan kesiminde demokratik devrim genel köylü kitleleri için pek önem taşımaya bile (ki, bizde en ileri olan Ege Bölgesi'nde bile taşıyor), geri bölgelerin geniş köylü kitleleri için hala önemini koruyacaktır. (...)

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede feodalizmin zayıflığı, toprak devriminin görevlerini azaltır veya sınırlarını daraltır, o kadar. (...)" (abc) (İbrahim Kaypakkaya, S.Y., C. II, s. 37-38)

İç savaş sürecinde kuşkusuz ki yerel ekonomi tahrip olmuş ve daha da ötesi, zorla göçettirme, sürgün politikalarıyla oldukça büyük bir Kürt köylü nüfusu kentlere akmış, yarımsı

torluge bir bütün olarak ekonomik kütleti, yapısal ekonomik krizini derinleştirilmesi ve varlığını sürdürmek için her geçen gün biraz daha borç batağına saplanarak ekonomisinin tam bir çöküntü haline gelmesi, başka deyişle komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının giderek daha fazla ekonomik güç ve hakimiyet kaybı şeklinde yansımaktadır. Bunun en somut görüngüsü ise giderek daha fazla yozlaşan ve çürüyen, tam bir uyuşturucu, mafya vb. haksız savaş ve kriz ekonomisine dönüşen ve rant paylaşımında çelişkileri her geçen gün daha fazla derinleşerek tarihi Sursuluk vakasından sonra da herkesin malumu olan ekonomi ve politikada çeteleşen-parçalanmış hakim sınıflar gerçeğidir.

Burada şu noktanın da altını çizmek gerekiyor. Görüldüğü üzere, bugüne dek süren devrimci savaşın stratejik savunma gerçekliğinde, düşmanın kendisinden üstünlüğünün dört bileşeni olan ekonomik, politik, ideolojik ve askeri hakimiyeti belirli oranlarda kırılmalar yaşamıştır.

Birincisi; askeri açıdan güçlü olan düşman, gerilla savaşı ve özellikle T. Kürdistanı'nda halkla bütünleşme tarzı karşısında tıkanmış, üstünlüğünü yitirmiş durumdadır. Yanlış anlaşılmasın, bu üstünlük kaybı; devrimci cephenin potansiyel bir üstünlüğü olmakla birlikte; halen, esasen ideolojik ve önderlik sorunları sebebiyle, gerçek ve fiili bir üstünlüğü haline gelememekte ve aksine onu da tıkayan nokta olmaktadır.

İkincisi; karşı-devrimin ekonomik olarak zayıflatılması ve zayıflaması, dolayısıyla da politik olarak da parçalanması; yine bugüne kadar ki devrimci savaşın, politik bir savaş stratejisi olan Maoist Halk Savaşı Stratejisi ekseninde yürütülmemiş olmasından ve esasen ulusal programla sınırlanmış olmasından kaynaklı, devrimin yıkım ve yıpratma işlevini görmekle birlikte, yapım ayağını eksik bıraktığından ve ekonomik-politik yeniden inşaya, Kızıl Siyasi İktidarlara öğretisi ekseninde iktidar bilinciyle yeninin inşası görevine yüklenmediğinden, bu noktadaki politik darlığın; devrim cephesinin aynı oranda güçlenmesine de olanak vermemiştir.

Bunlara karşılık düşman doğal olarak ideolojik ve politik çıkmaza girmiş ve tüm eksikliklerine ve zaafına karşın devrim cephesi, bizzat devrimci savaş gerçekliğinin etkisiyle halk kitlelerinde büyük oranda politikleşmenin de vesilesi olarak esasen savaş bölgelerinde düşmanın ideolojik hakimiyetini de büyük oranda kırmıştır. Bunların somut sonuçları üzerinde

Şehirlerde millî sanayi sönmekte, yerel emperyalizme bağımlı montaj sanayi almakta ve bu gelişmektedir. Büyük ticari ve mali kurumlar emperyalizmin kontrolüne girmektedir.

Bu nedenlerle, emperyalizmin geliştirdiği işbirlikçi kapitalizm feodalizmi hiçbir zaman 'köylü usulü' halledemez. Ve feodalizm kökünden tasfiye edilmediği sürece de köylü kitleleri önemli bir devrimci güç olarak mevcut olur ve devrimin muhtevası, demokratik devrim olarak kalır.

İkinci nokta: Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin önemli bir özelliği de, ülkede iktisadi yapının dengesiz oluşudur. Bazı bölgelerde feodal ilişkiler daha fazla çözüldüğü halde, diğer bazı bölgelerde kuvvetle devam eder. Emperyalizm, bu dengesizliği ortadan kaldırmak bir ya-

kılmış topraklarından atılmadan ve üretim ilişkilerindeki bu zor yollu değişimden dolayı, Kürt köylüsü büyük oranda mülksüzleşmiştir. Ancak bu mülksüzleşmenin "doğal dinamiklerinde" olmaması, başka deyişle mülksüzleştirilenlerin elinde bir sermaye birikimine paralel gitmeyip bir "dış etki" şeklinde gerçekleşmesi; "feodalizm bir yandan çözülürken diğer yandan güçleniyor" çelişkisiyle dert sahibi yaptığı reformistlerimizin zaten pek açık olmayan zihinlerini iyiden iyiye bulandırmaktadır.

Evet, savaş, feodalizmi hem ekonomik, hem politik, hem de ideolojik olarak çözmektedir. Bu çözülmeye devrimci savaşın etkisi esasen politik ve kısmen ideolojik boyutuyla olmaktadır. Ekonomik boyutu ise dikta-

biraz daha dumak gerekiyor. Özetlersek: Devrimci iç savaş, sosyo-ekonomik yapısal krizini derinleştirmek suretiyle devletin politik olarak yozlaşma ve çürüme sürecini hızlandırmış, hakim sınıflar arası iç çelişkileri keskinleştirmiş ve devlette savaş ağalığı kurumlaşması ekseninde bir politik parçalanmayı da güdülemiştir.

Bu savaş ağalarının büyük çoğunluğu, gerilla bölgelerindeki feodaller, aşiret reisleri vb. dir ve kuşkusuz ki bunlar feodal faşist diktatörlüğün aynı zamanda kopmaz bileşenleri; komprador kapitalizmin gelişmesi ve kurumlaşması sürecinde feodalizmin kurtarılmaz ve pazar ilişkilerinin gelişmesi paralelinde içiçe geçmiş ve bir bütün oluşturmuş komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının yani yarı-feodal üretim ilişkilerinin bu bütünleşmiş ve -kimilerinin farklılıkları korunmakla birlikte- esasen "sınıflar" olmaktan çıkıp "sınıflar" olmuş egemenlerinin asli unsurlarıdır. Devrimci savaş bunları bir yandan parçalarken, diğer yandan ortak sınıf çıkarları gereği savaşa göre şekillenme ekseninde daha da bütünleştirmiş ve bu anlamıyla daha fazla "merkezileştirmiştir."

Savaş, bir yandan yerel ekonomilerin, diktatörlük tarafından; gerillayla mücadelelerin yegane yolu olarak bulunduğu topyekün imha, yıkım ve insan-sızlaştırma politikalarının çerçevesinde; tahribine vesile olarak bölgedeki sınıf ilişkilerinde değişiklikler yaparken; diğer yandan gerçekleştirdiği politikleşme düzeyiyle de değişimlere sebep olmuştur.

Bu değişimin temel noktalarından birisi, feodal üretim ilişkilerinin, yukarıda belirttiğimiz sebeplerin ilkinden kaynaklı objektif, ikincisinden kaynaklı ise subjektif olarak çözülmesidir, ki bunlar da iki yönlü gerçekleşmiştir:

Birincisi; küçük toprak ağaları ile orta ve zengin köylülüğün de yıkımdan nasibini alması sebebiyle çelişkilerinin keskinleşmesi ve büyük bir çoğunluğunun mülksüzleşerek veya da son derece yoksullaşarak devrim mücadelesinde saf tutmasının yanında diğer bir bölümünün de savaş ağalarının denetiminde faşist diktatörlüğün paralı askerliğini yapmasıdır. Ki bu köy koruculuğu sisteminin de savaş boyutlandıkça aynı şekilde çözülüp dağılmakta olduğunu; bir bölümü devletin parçalanmasında egemenleri de düşündürdüren önemli bir dinamo işlevi görürken, önemli bir kısmının silah bıraktığı ve sürgünler kervanına katıldığını görüyoruz.

Gerilla savaşının yoğun ve yaygın bir şekilde sürdüğü T. Kürdistanı'nda aynı kesimlerin gördüğü ulusal baskı ve imha politikası ile bu ekseninde ulusal talepleri (pazar sorunu), yukarıda bahsi geçen çelişkiyi katmerleştirdiği kadar, program ulusal nitelikli olduğu

oranda devrim saflarına katılım sancılarını ve sınıf kaygılarını azaltmıştır. Ne var ki bunlar sayıca azınlıktır. (Kuşkusuz ki yoksul köylülüğe göreli niceliklerinden bahsediyoruz.) Öyleyse şunu kesinlikle söyleyebiliriz: Savaş, gerçekten de feodal nitelikli orta sınıf ve tabakalarla yoksul köylü ve işçiyi birleştiren bir özelliğe sahiptir. Ancak bu birlik reformistlerimizin iddia ettikleri gibi feodalizmi pekiştiren değil, aksine nesnel olarak çözen ve demokratik devrimden çıkarı olan halk sınıf ve tabakalarının ve de devrimcileşen, politikleşen bir ezilen ulus orta sınıfının birliğidir. Bu anlamıyla, ezilen Kürt ulusunun ulusal birliğine gerici damgası vurmamak, sadece "Kürdistan sömürgeci" tespiti yapanların trajedisi olmaktadır.

Kürdistan sömürgeci, sömürgeci ve işgalcilere karşı ulusal birlik reddedilecek değil savunulacak bir şey olmalıdır. Bu tespiti yapanların, "ulusal birlik olmayın, böyle bir birleşik savaş veremeyin, bekleyin, gerçek kurtuluş ezen ulusa mensup işçi ve emekçilerle ortak 'devrim mücadelesinden' (siz barışçı ekonomist, reformist sendikal mücadele anlayış) geçiyor demeleri, demokratik bir mücadeleye dahi sirtını dönme aymazlığıdır. Kappakaya'ya "Misak-ı milli"yi savunuyor diye çamurlar atarken, aslında nasıl da iki yüzlüce davranıp Kemalizmin dümen suyuna çalışmış olduklarının ibret verici kanıtı olmaktadır. Öyle bir aymazlık ve şaşkınlıktır ki söz konusu olan, bir yandan sömürge statüsünden söz edilmekte, diğer yandan da anti-sömürgeci savaşın içinde yer alan kimi sınıflar için "bunlar sizi sömürüyor, önce bunlarla savaşın" denilerek, savaş cephesi "parlak" bir sınıf bilinciyle parçalanmak istenmektedir. Bu, ulusal sorunun inkarı ve sınıf bilinci adına demokratik bile olamamaktan başka bir şey olmadığı gibi, sınıf uzlaşmacılığının da en kabalaşmış biçiminden ve Leninist proletarya diktatörlüğü öğretisinin de toplumsal devrim için iç savaş şiarının da revize edilmesinden başka bir şey değildir.

Diğer yandan, Kürdistan sömürge değilse, ki değildir gerçekten, çok uluslu ancak varlığını kesin olarak diğer ulus ve azınlıkların inkar ve imhasına dayandırmış bir devlette ezilen ulus burjuvazisinin demokratik devrim saflarında yer almasından daha doğal ve kaçınılmaz bir şey olmadığı gibi, sınıf mücadelesi adına ezilen ulusun küçük toprak ağalarını (ki kimsenin reddetmeyeceği şekilde mevcut konjonktürde bu çerçevedeki üretim ilişkileri büyük oranda çözülmüştür) sistemin egemenleri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarından daha tehlikeli bulmak da anlamlı değildir. Kaldı ki Kürt ulusundan büyük toprak ağalarına gelince, onlar Türk ulusuna mensup emekçi halktan her anlamda çok daha fazla

"Türk"türler. Bunun sayısız örnekleri olduğu gibi, hakim sınıfların belli başlı siyasi temsilcilerinin ulusal, etnik kökenlerine bakılması yeterlidir.

Ülkemiz devrimi, pek çok kendine özgüllükleri ve farklılıklarıyla beraber, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olduğundan kaynaklı, öz itibarıyla Çin Devrimi'yle benzerlikler taşımaktadır. Dolayısıyla Mao Zedung yoldaşın bizimki gibi ülkelerde ulusal burjuvaziye ilişkin belirlemeleri bilimsel olduğu kadar oldukça aydınlatıcıdır:

"Geçmişte bizimle işbirliğinde bulunmuş olan ve bu işbirliğini bugün de sürdürdükten, Birleşik Amerika'ya ve Çin Kay-şek'e karşı mücadeleyi ve toprak reformunu onaylayan aydınlanmış eşrafı terk etmemeliyiz... Ama onlarla birleşmek demek, onları Çin Devrimi'nin niteliğini belirleyen bir güç olarak görmek demek değildir. Bir devrimin niteliğini belirleyen güçler, esas düşmanlar ile esas devrimcilerdir. Bugün bizim baş düşmanlarımız emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizmdir; bunlara karşılık bu düşmanlara karşı mücadelemizin temel güçleri, ülke nüfusunun %90'ını meydana getiren kafa ve kol emekçileridir. Devrimimizin bugünkü aşamada nitelik bakımından yeni demokratik bir devrim, bir demokratik halk devrimi oluşuna ve Ekim Devrimi gibi bir sosyalist devrimden farklı oluşunu belirleyen budur." (abc) (Mao Zedung, Seçme Eserler, C.IV)

Kimdir bu "aydınlanmış eşraf"? Bunlar, demokratik eğilimler taşıyan tek tek toprak ağaları ve zengin köylülerdir. Ve yukarıda da belirttiğimiz sebeplerden ötürü, Kürt ulusuna mensup "aydınlanmış eşraf" devrime daha önce katılmıştır, ki bunu belirleyen önemli bir faktör mevcut ulusal sorunun çelişkilerini derinleştirmesi ve onların temel sorunu olması iken, bir diğeri de ulusal nitelikli bir programın onlar için çok daha fazla çekim gücü olmasıdır. *"Ama (milli burjuvazinin-bn) bu saf unsurları ve (feodal sınıfların esasen kopmuş-bn) aydınlanmış eşrafı, nasıl devrimcilerin ana gövdesi değilse, sağ unsurlarda düşmanın ana gövdesi değildir. Bunların hiçbir devrimin karakterini belirleyen bir güç değildir."* (Mao Zedung, age)

Bunlarla birliğin esas nedeni siyasi-dir. Ve ülkemiz özgün koşullarında, T. Kürdistanı'nda ezilen ulus açısından bu birlik ulusal program ekseninde de olsa demokratik temelde esasen sağlanmıştır. Savaşın sınıf ilişkilerinde motive ettiği değişikliklerden biri budur. Bunun reddedilecek bir tarafı olmadığı gibi, bu gerçekliği feodalizmin pekiştirilmesi olarak kavramak da anlamlı değildir; kendisinden korkan tipik ezen ulus küçük ve orta burjuvazi tepkisi ve şovenizme işaret eder. Korkunun ecele faydası yok! Bu gerçekliği kavramak ve devrimde belirleyici olmasına mücadele etme-

mek, ideolojik çekim gücü ve öncü olabilmek ve de dar ezilen ulus milliyetçiliğiyle mücadele etmek yeterlidir. Kuşkusuz bunların, eğer kaldıysa, taşıdıkları feodal toprak mülkleri bölüşülmek üzere kendi rızalarıyla köylülere devredilecek şekilde toprak devrimi programının bir parçasını ifade edecektir. Ancak belirttiğimiz gibi bugüne dek süregelen devrimci iç savaşın politik darlığı ve önderlik sorunu sebebiyle zaten pek çok açıdan zaafı vardır ve üretim ilişkilerindeki mevcut değişim, iradi veya devrimci müdahalelerle olmaktan çok kendi doğal nesnel seyrinde olmuş ve yeniyi inşa noktasında hiç deneyecek kadar sınırlı kalmıştır. Ne ki, bu da tarihsel bir trajedidir. Ki bunun esas sebebi de, bu kez diğer cepheden olmak üzere yine Kürdistan gerçekliğini sömürge olarak kavrama yanlışlığı ve bu ekseninde baş çelişkiyi Türk devletini askeri ve politik olarak Kürt topraklarından tasfiye etmek, diğer bölgelerle sınırlandırmaktan ibaret sanmak olmuştur. Bu aynı yanlışlığı, Türk ulusal/orta burjuvazi ve küçük-burjuvazi reformizmi ile Kürt reformist ulusal burjuvazisini aynı noktada buluştur-maktadır: Devletin vaad ve demagogileriyle "yumuşak" kıvama gelme ve "barış" sloganı etrafında tapınmak suretiyle devrimci savaş karşısında yalpalama ve kimi zaman kopma.

Sınıf ilişkilerindeki değişim, kuşkusuz ki Kürt ulusal burjuvazisi ve küçük toprak ağalarının demokratik devrim karşısındaki konumlanışlarıyla sınırlı değil. Ayrıca, yukarıda belirttiklerimize ek olarak özellikle vurgulanması gereken esas nokta, devrimci iç savaşın temel gücünü oluşturan köylülük olduğudur. Bu konu üzerinde daha ayrıntılı duracak ve bu gerçekliğe ve bunun sınıf dinamiklerine yeterince vakit olamamanın reformist politikalara ve tutarsız, muğlak yaklaşımlara nasıl vesile olduğuna da bir sonraki bölümde değineceğiz.

Gerilla bölgelerinde feodal ilişkilerdeki çözülmenin bir diğer aygıtını da "ekonomi dışı zor" olgusunun; bu doğrultuda devrimci bir plan ve toprak devrimi programıyla olmamakla birlikte; savaşın pratiğinin politikleştirdiği geniş yoksul yığınların duruşuyla etkisizleşmesi oluşturmakta; topraksızlaştırılan Kürt köylüsü ve insansızlaştırılan Kürdistan bütünselliğinde bunun maddi zemini de kesin olarak pekiştirmektedir. Bu noktada sınıf ilişkilerindeki değişimin bir diğer somut görünüşü olarak kırsal nüfusun büyük oranda azalmasından ve kent nüfusunundaki hızlı artıştan, aynı zamanda ekonomik krizin derinliğinde harap olmuş ve tüketilmiş ulusal-yerel ekonomi gerçekliğinden bahsetmek gerekir. Bunun sonuçları Türkiye ve T. Kürdistanı'nı bir bütün olarak etkileyen kapsamdadır ●

(Devam edecek)

"Zorunluluğu kavramak bilinci özgürleştirir, Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir" başlıklı yazı dizisinin bu bölümü elimize ulaşamadığından yayımlayamıyoruz.

Yakın dönem, dünyada ve ülkede yaşanan ve acz içinde olan egemenlerin bir hal çaresi aradıkları görüşmelerin ardı arkası kesilmedi. "Çare" bulabildiler mi? Hayır. Ancak halkların başına yeni yeni çoraplar örme faaliyetlerinden vazgeçtikleri de hiçbir şekilde söylenemez. Yine de umutsuzlukları ve çaresizlikleri, birbirini izleyen görüşmelerde "trajik" bir şekilde açığa çıktı. WEF (Dünya Ekonomik Forumu)'de rezil rüsva olan IMF gerçekliği, Türk hakim sınıflarının günlerce "iyi gidiyorsunuz" deyip sırtımızı sıvazlasınlar yeter" diyerek elini eteğini öptükleri IMF gerçekliğinin bir "diğer" yüzü kuşkusuz. Hani "kötü gidiyorsunuz" deseler herşey kötü, "iyi gidiyorsunuz" deseler herşey iyi olacaktı...

Hakim sınıflar, Şubat ayı başında IMF heyeti ülkeden ayrılırken ağırbaşlı kulaklarında "durumumuz iyiymiş" diye malum trajikomedi sergilerken, içler acısı hallerine rağmen, bu denli açıktan kendilerini kandırma dehalarını (yolsa halkı mı kandırdıklarını sanıyorlar?) takdir etmemek mümkün değil! Efendilerinin bile aynı trajediyi yaşayıp WEF'te benzeri taklalar attığı bir süreçte Türk egemenlerinin kendi "çöplüklerinde" ötme gayretlerini "boşgörüyle" karşılamak gerek.

28 Ocak-3 Şubat 1999 tarihleri arasında Davos'ta gerçekleşen Dünya Ekonomik Forumu'nda, tabiri caizse globalleşmenin ışıltılı ve geleneksel şovunda, bu kez her zamankinden daha büyük bir suskunluk, sessizlik ve çaresizlik hakim olmuş gibi görünüyordu. Dünyayı yönetenler WEF'i bir yas havasında geçirdiler demek dahi abartılı olmayacaktır. Bu atmosferde ABD'nin "50 yıldan bu yana dünyaya kimse Amerikan ekonomisi kadar egemen olmamıştır" diyerek kasılması çok da anlaşılabilir değil. Hepsinin krizden krize sürüklendiği bir süreçte, ABD'den başka bunu deme cesareti olan da ve buna onun kadar ihtiyacı olan da yok. "Bizimkiler"den tek farkı, bu aptal cesareti ve cahil kibirliliğini bir başkasına söyletmesi değil de kendisinin söylemiş olmasıdır. Kısacası, ABD ve nazizane "müttefiki" Türk devleti için durum "iyiymiş", öyle diyorlar. Tabii bunun "bilimsel" kanıtları da hazır: Rakamlar ve istatistik sahtekarlığı ne güne duruyor? (Dürüst istatistikçiler, mesleklerinin kullananın isteklerine göre şekil alan elastikiyetini bildiklerinden eminiz sahtekarlık lafından

Emperyalizmin çıkmaz sokağı: "ÜÇÜNCÜ YOL"

alınmayacaklardır.) ABD'den başlayalım: Efendim, ABD'nin gayri safi iç hasılası, 1998 son üç ayı döneminde %5.6 oranında artmış, enflasyon desenez, 50 yıldan bu yana görülmeeyen bir düzeyde, %1'lerden aşağılarda seyre diyor. Tüm diğer emperyalistler kriz içerisindeyken, ABD'nin '98 yılında %3.9 oranında ekonomik büyümesi ve '99'a ilişkin %2'lik beklentisi (bu kadarlık yavaşlama kadı kızında da olur!) II. dünya savaşından sonraki en parlak dönemi olduğunun başlıca kanıtı değil de neymiş? Tabii tüm bu "pembe" tablonun (kimin için pembe?) ardında emperyalistleri kara kara düşündüren gerçeklikler görülemez şeyler değil.

Herşeyden önce "Asya depremi"nin ardından sermayenin merkezleşen bölümü, yine kendi içinde de yıkımla birlikte, ABD'de odaklandı. Başka deyişle, kronik krizi şimdiye dek en az zararlı yöneten emperyalist devlet ABD'dir. Buna karşılık doların değer kazanmayı sürdürmesinin ve ABD'de yeniden merkezleşip yığılan sermayenin aşırı üretim ve birikimin sürgit devam ettiği koşullarda ABD için de durumu gerçek bir patlama aşamasına getirmesinin kaçınılmazlığı öngörülebiliyordu. Bugün bu öngörülerin doğrulandığını an be an görüyoruz. ABD'de durum halk için zaten parlak değil, giderek de daha kötü oluyor. Ancak egemenler açısından tam bir çıkmazın sözkonusu olduğu da bir gerçek. Bunu bugün ABD hisse senetleri piyasasındaki muazzam şişkinlikten, borsanın tam bir balona dönüşmüş olmasından gözlemlemek de mümkün. Evet, bu ABD'li emperyalistler için "iyi" hatta "fazla iyi." Öyle ki, ilerde yaşayacakları bir çöküşün (geçtiğimiz yıl New York borsasındaki çöküş hatırlarda olsa gerek) zararını diğer emperyalist-kapitalistlerle bu kez kolay kolay paylaşamayacaktır. Korktukları o 1929 sürecini sadece öz itibarıyla değil, biçim olarak da aynı keskinlikte yaşamaları kaçınılmaz bir durumdur. ABD, bir yandan rekor cari işlemler açığı, diğer yandan o balon gibi olmuş aşırı birikimiyle, buna karşılık aslanlarının, kaplanlarının çöküntü haline gelmiş ekonomilerinin herşeye rağmen üzerinde oluşturduğu ve saltanatının temelini sarsan kamburulla ve de giderek artan dış ticaret açığıyla her an patlayabilir.

Geçtiğimiz yıl ABD'nin ihracatının sadece %1.5 oranında arttığı söyleniyor.

Başka deyişle 263 milyar dolar tahmin edilen ithalat açığı ödemeler dengesi aleyhine %10 artmış. Buna karşılık, tasarrufları en aza inmiş. İşte bütün bunlar ABD'nin spekülasyonları kendi ülkesinde de en pervasız şekilde yapmak zorunda kaldığını ve giderek ekonomide durgunluk-kriz-sermaye merkezleşmesi ve merkezileşmesi kısır döngüsünün ABD açısından sıkıştığını ve "tehlikeli" hale gelen boyutunu gözler önüne seriyor. Kısaca, Japonya, Asya'nın dışsız kalmış kaplanları, Rusya, Latin Amerika derken kendini bir şekilde en az zararla kurtaran ABD, "sıradaki"dir demek abartılı olmayacaktır.

Aşırı üretim ve kriz koşullarında, yığılmış stoklar, ekonomide zoraki daralma, düşük kapasite kullanımı ve sermayenin yıkımı gerçekliğinde; petrol ve hammadde fiyatlarındaki muazzam düşüşle de birlikte genel olarak enflasyon kontrol sorununun kalmamış olması övünülecek veya şaşırılacak bir şey değildir. Kaldı ki zaten bugüne dek özellikle yarı-sömürgelerde yüksek enflasyonun kronik bir sorun oluşunun temeli "ekonomik büyüme" için bizzat uygulanan enflasyonist sömür politikasıydı. Bunlara karşılık bürokrat kapitalizmin olmadığı ülkelerde bugün gerçekten de tüketim maddeleri dahil fiyatlarda muazzam düşüşler anlaşıyor bir durumdur. Bugün kapasite kullanım oranlarındaki düşüşün dünya genelinde 1930'lardan beri en yüksek düzeyine çıkmış olduğu söyleniyor. G-7 ülkeleri diye bilinen büyük emperyalist devletlerde bu yıl ki büyüme oranının %2.5 ile II. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında en düşük büyüme oranı olması bekleniyor.

İşsizlik dünya genelinde görülmemiş boyutlara ulaştı ve işsiz kitlesindeki artış hızlanarak devam edecek. Geçtiğimiz yıllarda başta Almanya ve Fransa olmak üzere Avrupa'da ve ABD'de işçi ve işsiz kitlelerin artan hareketliliği karşısında dehşete düşen emperyalistler için "çözüm" yollarından birisi, özellikle Rus sosyal emperyalizminin çöküşü ile birlikte, "ideolojiler ve sınıf mücadelesi, sınıflar yok artık, komünizm ütopyası bitti" demagojisi eşliğindeki "sosyal uzlaşma" çıtırtıkanlığıydı. Almanya, Nazi Almanya'sının korporasyonlarını, "sosyal demokrat" kılıf altında, "işveren-işçi işbirliği, ortak çıkar ve ulusal ekonominin rekabet gücü" sloganları etrafında diriltmenin somut adımlarını da atmış ve ülkenin

en büyük sendikalarıyla "sosyal uzlaşma" temelinde "karşılıklı" tavizlere dayalı, yarımların ve istihdamın artırılıp işsizliğin daha "uygun" bir şekilde yükseltilmesi perspektifli, "herkesin çıkarına" anlaşmalar bile imzalanmıştı. İşsizlik, yoksulluk ve sefalet tehdidi altındaki doğru bir önderlikten yoksun işçiler, düşük ücretle de olsa iş sahibi olabilmek hayalleriyle sendikasılaşırma, sosyal haklarının gaspı pahasına bu "anlaşma"lara karşı kendiliğinden çıkışlarına rağmen çok radikal ve sınıf bilinçli bir tavır da alamamışlardır. Ancak, açık ki bunun böyle devam edemeyeceği de herkes tarafından öngörülebilir.

"Sosyal uzlaşma" ile işçi sınıfının haklarının tedrici soyulması ve örgütsüzleştirilmesi çabaları dahi emperyalist-kapitalistler için bir "yük" haline gelmiştir. Zira krizin gelinen devasa ekonomik-politik boyutu, emperyalistleri bu çeşit "yumuşak" geçişleri ve tedrici faşistleşme süreçlerini dahi kaldırmayacak denli sarsan ve çıkmaza sokan bir gerçeklik arz ediyor. Para politikalarıyla faiz oranlarını düşürerek "ekonomiyi canlandırmak", gerçekte spekülasyon politikalarıyla durumu idare etmek ve krizi yönetmek isteyen egemenler, aşırı üretim gerçekliğinin bu durumunda, ekonominin tıkandığı koşullarda bu para politikasının spekülasyon, rantiyer, asalak mali sermaye işlevine, hızla düşen kar oranları karşısında para-sermayenin hakim boyutunun kar güdüsü ve çıkarlarına hiç de istedikleri gibi uygun olmadığını gayet iyi biliyorlar. Ancak tam bir ikilem yaşıyorlar. Düşük faizler, aşırı mali sermayenin tikanıklığını daha da peşinliyor ve bu kısır döngü giderek derinleşen bir kriz panoramasını somutluyor. Kilitlenmiş kredi sisteminde düşük faiz bir ütopya olarak kalırken, yüksek faiz de ekonomik durgunlukta spekülasyonla dahi olsa emperyalistlerin, kapitalistlerin çıkarlarına aynı şekilde uygunsuz geliyor. Sorun yapısal olduğu için emperyalistler ne yapacaklarını şaşırmış bir vaziyette kara kara düşünüyorlar.

Bu iki "çözüm olmayan çözüm" de krizi derinleştirecek olmakla birlikte, emperyalist-kapitalistleri de kendi içlerinde kamplara ayırıyor kuşkusuz. Daha doğru deyişle, iç çelişkilerinin görüngülerinden biri de bu iki politika ekseninde oluyor. Bu ayrışmanın mali sermayenin egemenliği yani emperyalizm koşullarında, banka sermayesi ile sanayi sermayesi arasındaki bir ayrışma olmadığı kesin. Esasında ayrışma, ideolojik-politik planda yaşanıyor. Emperyalist-kapitalizmin ideolojik-siyasi temsilcileri ile bizzat emperyalist-kapitalist sınıf arasında yaşamın dayattığı bir ayrışma kriz konjonktüründe ve devrimci dalgaın boylarını aşmakta olduğunu bas bas bağırarak bir ortamda ister istemez kaçınılmaz oluyor. Ay-

nı şekilde emperyalistler arası hegemonya, pazar mücadeleleri görülmemiş boyutlarda keskinlik arz ediyor. Bunları, son dönemlerin uç temel tartışmasıyla somutlamaya çalışacağız.

Birincisi; IMF ekseninde yürütülen tartışmalar.

İkincisi; emperyalist-kapitalist ülkelerdeki ekonomik politikalar ve ideolojik yönelimle ilgili tartışmalar, ki en son Almanya Maliye Bakanı Oskar Lafontaine'in istifasıyla bu iyiden iyiyeye açığa çıktı.

Üçüncüsü; yine bunlarla aynı eksen-de "finansal hizmetlerin liberalizasyonu" ve vergi politikaları çerçevesinde yürütülen tartışmalar.

Öncelikle '97 ile derinleşen emperyalizmin global krizi çerçevesinde bir zat kimi emperyalistlerin ve ideologlarının tartışmaya açtığı ve ciddi eleştirilere tabi tuttuğu IMF ve Dünya Bankası ile bunların reçeteleri üzerinde durulmuş. Pek çok kesimin, IMF ve Dünya Bankası reçetelerinin ve ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" ve "globalleşme" politikalarının muhalifi haline gelmesi, ister istemez Marksizmin öngörülerini doğrulayan eleştirilerle bu politikaların, sermayenin aşırı hareketliliği ve neo-liberalizmin, bu eksenindeki IMF vb. politikalarının ekonomik krizlerin aşılmasına değil, aksine çok daha fazla derinleşip kronikleşmesine hizmet ettiğini ve sorunların yapısal olduğunu vurgulaması çarpıcıydı. Bugüne kadar neo-liberalizmin en hararetli savunucularının, devlet müdahalelerini vb. gündeme getirmesi, para politikaları ve uluslararası sermayenin denetlenmesi şiarlarıyla harekete geçmesi, çarpıcı olduğu kadar -esasinda anlaşılır bir durum da oluştunyor. Bunun için hangi kesimin birden bire sosyal-adaletçi ve sosyal-devletçi kesildiğine ve birden bire aklına ulusal-pazarları getirdiğine bakmak yeterli. Görülecektir ki krizden diğerlerine göre karlı çıkan ABD emperyalizmi, bu hareket serbestisinin hegemonyasını daha da pekiştirecek şekilde sürmesi için elinden geleni yaparken, Avrupa ve Japonya gibi emperyalistler kendilerini ABD sermayesinden korumanın yollarını aramaktadırlar. Başka deyişle mali sermaye ve sömür politikaları ile IMF'ye ilişkin gerçekleri açığa çıkaran tartışmaların çıkış noktasını yarı-sömürgele- rin borçlarına ve ekonomik çöküntülerine ilişkin emperyalistlerin iyi niyetli "çözüm" arayışları değil, bu iç çelişkileri ve pazar dalaşları oluşturmaktadır. Şimdilik ABD "en güçlü dönemimi yaşıyorum" nidalarıyla malum emperyalist sömür politikalarını ve krizden biraz daha kendi hegemonyası lehine "faydalanma" çabalarını sürdürüyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi emperyalizmin doğasına ilişkin yasalar gereği kaçınılmaz olarak kendi çöküşünü de hızlandırmaktadır.

AB ve Japonya emperyalistlerinin uzunca bir süredir "dünya finans sistemini yeniden yapılandırma" istek ve çabaları, bu sebeplerle ABD engelini takılmakta ve ABD'ye göre ekonomik ve de özellikle politik güçsüzlükleriyle bunu aşamayan AB ile ABD arasındaki çelişkiler de muazzam düzeyde artarken, halen ABD'nin etkinliği ve ağırlığı hissedilerek sistemin işleyişine dani-gasını vormaktadır. Bu koşullar altında kuşkusuz ki Avrupalı emperyalistlere basiretsiz ve iradesiz "insan hakları" ve "sosyal uzlaşma" savunuculuğundan ve de ABD emperyalizminin IMF ve Dünya Bankası eliyle "az gelişmiş ülke ekonomilerine verdiği zarar", "toplumsal sözleşmeye oluşturduğu tehdit"e uysal bir "muhaliflik" dışında bir alternatif kalmıyor. ABD, Avrupa ve Japonya'nın "para değişimlerinde istikrar", "para kizleninin önlenmesi için girişimler ve yeniden yapılandırma" çabalarına alay eder gibi "kurtarıcı dolarıdır" diye cevap veriyorsa da yakın süreçte dolar-euro savaşları daha da keskinleşecektir. ABD ve AB emperyalistlerinin '94-98 arası yükselen bir seyrinde keskinleşen ve bölgesel savaşları dayatacak aşamalara evrilen pazar dalaşlarında şimdilik halen "kuralsızlaştırılan ve serbestleştirilen pazar ekonomisinin tek çıkar yol olduğu" sloganıyla ve krizlerin yapısal programlardan değil, bunların eksik veya yanlış uygulanmasından kaynaklandığında ısrar ediyşle ABD'nin ve ABD ekonomi politikalarının hakimiyetini koruduğu ve güç yettiremeyen Avrupa'nın karşı-saldından kısmi bir geri-çekilme ve savunmaya geçtiği anlaşılıyor. Dolayısıyla açığa çıkan bu muazzam çelişkilere rağmen özellikle politikada (diplomaside) bir "sessizlik", "konsensus" görüngüsü, bir yanıyla emperyalistlerin halk hareketleri karşısındaki kaygı ve korkularının, diğer yandan da ABD emperyalizminin Avrupa, Rusya ve Japonya'ya büyük oranda geriletmiş olmasının ifadesidir. Kuşkusuz ki bu, geçici bir durumdur ve şimdilik Kosova'da, Afganistan'da vb. gündeme gelen emperyalistlerarası çelişkinin geçici bir "durgunluk" şekillenmesine, "uzlaşma" görüngüsüne evrilerek sorunun dondurulması çabasında; Irak'ta ABD ve İngiliz bombalarına çıkartlarıyla çelişmesine rağmen diğer emperyalistlerin sessiz kalmak zorunda olması veya Ortadoğu, Türkiye Kürdistanı vb. konularında ABD politikalarının galebe çalması gibi gelişmelerde somutlanmaktadır.

Davos'taki "Sorumlu Küreselleşme" forumunda, sonuç olarak, "Bretton Woods Sistemi'ne geri dönüş veya kısa vadeli sermaye hareketlerinden vergi alınması, kontrolün artırılmasının da önlem olarak düşünülmüyor", "küreselleşmenin durdurulması veya geriye dönüşün bir çözüm olmadığı" emperyalistlerin ulaşabildiği yegane sonuç

olunca, ardından gerçekleşen Euro-Money Kongresi'nde Avrupalı emperyalistlere dolar karşısındaki para politikalarını FED'in faizleri arttırmak zorunda kalabileceği belirlenmesine göre değiştirmek farz oldu. (1973'e kadar uygulanan Bretton Woods Sistemi'ne göre, döviz ticaretinde devlet gözetimi oluyor ve ABD güvenceli dolar karşısında sabit parite uygulanıyordu. 1973'te büyük sanayi ülkeleri arasında sabit kambiyo kurları kaldırılmıştır. ABD, Almanya, Kanada ve İsviçre 1970'ten başlayarak sermaye hareketlerinde denetime son vermiştir. İngiltere bunu 1979'da, Japonya ise 1980'de izlemiştir. İtalya, Fransa, İspanya ve Portekiz gibi Avrupa ülkelerinin sermaye ve para hareketlerini serbest bırakması ise 1990'larda söz konusu oldu.) İşte bugün gelinen aşamada, Avrupalı emperyalistler kendi yarattıklarının sonuçlarından pişman görünüyor. Olan biten sistemin özsel çelişkisinin yani kendi kendisinin mezarını kazışının açığa çıkışından başka bir şey değil kuşkusuz. Bu durumda, güçlü bir paranın faiz oranlarının değişmesi, açık ki tümünü etkilemekte. Örneğin 1994'te ABD'nin (FED'in) faiz oranlarının yükseltilmesi sonucunda, "enflasyonun düşük olmasına, düşük indirim oranları uygulayan Bundes Bank'ın altında yeterince faiz oranı düşük parayı bankalar için hazır bulundurmasına rağmen Alman hükümeti, Alman işletmelerinin nasıl da aniden aldıkları krediler için yüklü miktarlarda faiz ödemek zorunda kaldıklarını çaresizce seyretmek zorunda kaldı."

Avrupalı emperyalistler, ABD karşısındaki ekonomik ve politik zayıflıklarından dolayı çıkarları gereği hegemonya dalaşında kendilerini koruyabilmek adına "bu kadar liberalleşme fazla, biraz da denetim ve istikrar gerekiyor" derlerken; yaşamın sınıfa bu dayatmasına rağmen siyasi temsilcileri olan hükümet ve ideologların kaçınılmaz olarak ideolojik yaklaşımları sınıfın pratiğiyle çelişebilmektedir.

Bu da kriz konjonktürünün ve içinde bulundukları çıkmazın doğal çelişkilerinin olağan bir yansıması olmakta. Bu kriz koşulları altında para birliğini gerçekleştirme sürecine başlamış olan Avrupa için Euro hem bir "kurtarıcı" hem de bir "tehlike" olmayı aynı anda geçiriyor. Şöyle ki, dolar karşısında bir güç olarak gündeme gelebilecek tek seçenek ortak Avrupa parası iken ve bugünden dev yatırım, finans kuruluşları vasıtasıyla ABD için tehdit oluşturmaktayken, Avrupa '92'de yaşadığı iki yıllık para sistemi krizini de unutmuş değil. Almanya'nın son derece büyük meblağlarda kredi ile finanse edilen birleşmesinin güdümediği yüksek enflasyon koşullarında faiz oranlarının artması, diğer birlik ülkelerinin de faiz oranlarında yükselişe sebep olmuş ve faizlerin aşağıya çekilmesi baskısıyla

yatırımların bozulması ve durgunluk koşullarında daha da ağırlaşması, liire, sterlin ve pesetanin milyarlar tutan miktarlarda kaybına sebep olmuştu. Bu süreçte başta Soros olmak üzere spekülörlerin bir kısmı kazançlı çıkarken, İngiliz bankası bir günde toplam rezervlerinin yarısını kaybederek Almanya'yla da iyice gerginleşmişti. "...Bank Of England ve Banca di Italia, tüm dolar ve mark rezervlerini destekleme alımlarına yatırımlarına rağmen, kur düşüşünü önleyemediler. Sonunda her iki hükümet sabit kambiyo kurlarına sahip ekonomik yönden öncelikli Avrupa para sisteminden ayrılmak zorunda kaldı." (H. Martin, H. Schumann, Globalleşme Tuzağı, s.556)

Bugün aşırı üretim ve tıkanmış bir kredi sistemiyle derin bir genel krizin yaşanıyor olması, esasinda faiz eksentli tartışmaların tam bir çıkmazı ifade etmesinin gerçek sebebi. Krizi faizleri düşürerek yönetmek ve bu vesileyle "ekonomiyi canlandırmak" daha doğru deyişle "kapasite kullanım oranlarını arttırmak ve yatırımlara teşvik etmek" suretiyle toplumsal gerilimi düşürmeye ve bunu enflasyonla finanse etmeye çalışmak ideolojik bir seçenek olabilir belki, ancak mevcut durumda yaratabileceği en iyi sonuç hisse seneleri piyasasını şişirmek olur, ki kredi maliyetlerindeki bu düşüş devasa boyutlara ulaşmış olan aşırı sermaye birikimi ve bunun %90'dan fazlasının para sermaye şeklinde olduğu düşünülürse, egemen sınıfların -hele ki buna hiç güçleri kalmamış ve borç yükleri ağırsa- tercih edeceği bir şey değildir. Zira komplike ve ağır borç yükleri karşısında kaynak maliyetleri düşse de buna karşılık kriz konjonktüründe sermayenin daha da kaçması, farklı arayışlara girmesi ve de aşırı birikim tıkanmasının büyük oranda derinleşmesi söz konusu olacaktır. Bu şekilde bir miktar daha devam edebileceğini düşünen yegane emperyalist devlet de mevcut durumda ABD olarak görünmekte. Faiz düşmeyince ekonomik durgunluk, faiz yüksek olunca ise kaynak sıkıntısı ikilemi, emperyalizmin krizinin gerçekte "para krizi" değil, aşırı üretim ve aşırı birikim krizi olmasının doğal bir sonucudur. Dolayısıyla sermayenin bir bölümünün tahribatı veya atıl bırakılması emperyalist-kapitalistler için bir zorunluluk olarak kendisini dayatırken ve aralarındaki mücadele bu "zarar"ı hasımlarının (gerçekte emekçilerin hasımları tarafından sömürülen artı-değerin) sınına yüklemekken; üretimi arttırmak anlamına gelecek kapasite kullanım oranlarını normalleştirmek/yükseltmek de faizlerin düşürülmesi de tek tek kapitalistlerin kendileri için işlerine gelse bile sınıf olarak teğir pazar, hegemonya dalaşında geri kalmışlar ve yatırımlarını yönetebilecekleri alternatiflerden çok daha fazla yoksunlarsa tercih

edecekleri bir politika asla değildir. Zira sorunun kaynağının gayet iyi farkındalar.

Diğer yandan sorun şu ki, krizin politik boyutu, ekonomik çöküş boyutunun olduğu gibi sistemin çözülüşü şeklindeki yansıması sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ekseninde göstermekte. Kısacası kriz, ekonomik politikalar noktasında egemenleri tam bir çıkmaza sokmuş durumda. Bu haliyle emperyalist-kapitalist ülkelerdeki "reformizm"/işçi sınıfını aldatma politikalarının değişmesi de kaçınılmaz oluyor. Çünkü artık egemenlerin aldatabilecekleri bir zeminleri dahi yok. Bunu Almanya somutunda biraz daha açmaya çalışalım. Almanya'da Maliye Bakanı'nın başını yiyen de bu gerçekliktir. Lafontaine, Avrupa'daki işsizliğin kapasitenin altındaki üretimden kaynaklandığını ve faiz oranlarının düşürülmesiyle talebin canlanacağını, böylelikle istihdamda da artış yaşanacağını ileri sürüyordu. Esasında bu "sav", bugüne kadar sistemin ideolojik savunusunun, sorunun sistemden kaynaklanmadığının ispatı çabasının ve işçi sınıfını bu gibi vaatlerle kandırıp "sosyal bir uzlaşma", "toplumsal sözleşme" adı altında iliklerine kadar sömürmenin bir vesilesi olarak kullanılagelmıştır. Bunları yukarıda açmaya çalışmıştık. Sorun şu ki krizin gelinen boyutunda, özellikle Avrupalı emperyalistler, sorunun sistemden kaynaklandığını ve yapısal olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyorlar ve de kendileri açısından bu çöküşlerini tersine çevirmek, en azından ABD emperyalizminin hegemonyası karşısında nüfuz alanlarını koruyabilmek için daha radikal "yeniden yapılandırma" çıkışlar yapmak mecburiyeti yaşıyorlar. Dolayısıyla Avrupa Merkez Bankası (ECB) açık açık, mevcut faiz oranlarında "tarihsel düzeyde" bir düşüş yaşandığını, faizleri daha da düşürerek talebi canlandırmanın ve işsizliği azaltmanın mümkün olmadığını söylüyor. Avrupa'daki işsizliğin yapısal olduğunu ve işsizliğin para politikasındaki düzenlemelerle önlenemeyeceğini belirtiyor. Bu şu demek: Bu durum mutlak, daha da büyük kitlesel işten çıkarmalar mutlaka olacaktır ve bu ne pahasına olursa olsun işçi sınıfına bir "kader" gibi kabul ettirilerek, hiçbir dirençle tahammül edilmeyecek bir şekilde gerçekleştirilecektir.

Siyasal olarak bu durum, Avrupa açısından çok daha saldırgan, pervasız bir halk düşmanlığının, bir faşistleşme sürecinin de ciddi dönemeçlerinden birini oluşturuyor. Başka deyişle bu, uzun zamandır süren sosyal hak gaspları, örgütsüzleştirme vb. saldırıların ve kitlesel işten çıkarmaların çok daha açıktan ve tavizsiz uygulanması kararlılığının ifadesi oluyor. Açık ki bu durum, son yıllarda "sosyal-demokra-

si"nin hükümetlere yerleştiği Avrupa açısından da İngiliz "üçüncü yol"unun rotasına daha kesin olarak girildiğinin göstergesi. Artık Avrupa için nüfuzunu koruyabilmenin ve sömürüyü artırarak sürdürebilmenin, ABD ile de yarışabilmenin tek koşulu, geçmişteki demagogilerinden vazgeçmektir. İşte La Fontaine'in tasfiyesi; eski Avrupa tarzı "sosyal-demokrasi"nin, yani emperyalizmin işçi sınıfını yedekleme, sömürü düzenlerini sürdürebilme amaçlı kandırma oyunlarının ideolojik ayağının da yeni tarihsel şartlara, emperyalizmin genel krizinin geri dönüşmez kronik aşaması şartlarına uygulanarak tasfiye edilmesinin somutlanması oluyor. (Sadece Lafontaine somutunda değil, bir bütün olarak Avrupa Birliği'nin siyasi temsilcileri planında "yolsuzluklar" vb. tartışmaları beraberinde gerçekleştirdiği tasfiye hareketi de, kuşkusuz ki bu iç çelişkinin Avrupalı emperyalistlerce mevcut "çözüm" biçiminin bir görünüşünden başka bir şey değil.)

La Fontaine'in şahsında ifade edilen ekonomik politikalar ve demagogik propagandalar şunlardır: "Ekonomik büyümeyi ve iş yaratma olanaklarını (!) teşvik için" faizlerin Avrupa çapında indirilmesi; uluslararası döviz piyasalarının denetlenmesi ("spekülasyonların yıkıcı etkilerini azaltmak için ana dövizlerde hedef dalgalanma alanları koyulması"); vergi kaçırılmasında yasal boşlukların tıkanması; ücretlerdeki indirimin iş süresindeki azalmaya bağlanması vs. Avrupalı emperyalist-kapitalistlerin siyasi temsilcilerinin ve ideologlarının içinde bulunulan duruma yönelik bu çözüm arayışlarına karşılık, sınıfın cevabının ne olduğunu net bir şekilde Financial Times Gazetesi'ndeki yorumlardan görebiliriz:

"Alman sanayisinin liderleri, yüksek vergilere karşı başlattıkları ayaklanmanın sonunda istedikleri siyasetçinin başını aldılar"; "(sosyal uzlaşma-bn) sosyal güvenlik harcamalarını azaltma yolunda kayda değer bir adım atılmasına ya da emek piyasasında, sanayide yeniden yapılanmayı aksatan katı uygulamaların kaldırılmasına olanak vermiyor"; "küreselleşme döneminde siyasetçiler, vergi gelirlerinin aşınmasını ve işletmelerin ülke dışına kaçmasını engellemek istiyorlarsa iş çevrelerinin istediklerini yerine getirmek zorundadırlar." Financial Times yazarının bu belirlemesine ek olarak bir Wall Street Journal yazarı ise "91'lerle en üst biçimde empoze edilen toplumsal uzlaşma ve işbirliği teranelerine son noktayı koyuyor: **"Tepkiler ideolojik farklara uygun olarak şekillendi."**

Sonuç olarak bu noktada şunu söyleyebiliriz:

Birincisi; son 10 yıldır geliştirilen "Yeni Dünya Düzeni" saldırıları, yeni bir aşamaya, artık işçi sınıfı, halklar ve emperyalistler arasında taşların yerli

yerine oturduğu, savaşımın çok daha açık ve amansız bir hal aldığı, her şeyin netleştiği, mücadelenin sertleştiği bir aşamaya giriyor. Kısacası artık "üçüncü yol" yok. Bir "üçüncü yol"un olmaması gerçekliğinin "Üçüncü Yol" adı altında somutlanmaya çalışılması; II. Enternasyonal'den evrilen yolda, trajediden komediye dönüşmüş bir "reformizm" gerçekliğini ortaya koyuyor.

İkincisi; ABD emperyalizmi karşısında güç yettirmeyen Avrupalı emperyalistler, oyunu ABD (ve İngiltere)'nin koyduğu kurallarla oynamaya ve bunu en az zararla yapabilmeye uyum sağlamak zorunda kalıyorlar.

Ve üçüncüsü; uluslararası burjuvazi zaten doğal eğilimi gereği oyunun kurallarında bu "uyum"u yakalamaya dünden hazır, zira onlar, "ulusal devletleri" bünyesindeki siyasi temsilcileri ve ideologlarının aksine, sadece ve sadece din, milliyeti, ulusu, vatani olmayan "para"nın hükümdarlığında ve sadece en fazla kar/artı-değer için varlar ve bu noktada onlar kadar "sağduyulu", rejimi ve emperyalist devletlerini koruma gayretkeşliğine sahip olmalarından ziyade daha pragmatik davranmaları, daha günübürlük hareket etmeleri anlaşılır bir durumdur. Çünkü böyle yapmak zorundalar.

Dolayısıyla Avrupalı emperyalistlerin siyasi temsilcileri her ne kadar sınırsız, kuralızsız mali sermaye hareketlerinin, vergi kaçırımların ekonomideki spekülasyon, asalaklık ve yozlaşmanın çöküşü ifade ettiği kadar sonu daha da yaklaştırdığının sezgisıyla tedbirler geliştirme ve "yeniden yapılandırma", "yeni-Keynesçilik"le işin içinden çıkma arayışlarına girselerde; bunlar hem zaten bu arayışlarına sebep olan siyasi-ekonomik zayıflıklarının bir sonucu hem de sınıf nitelikleri gereği kaçınılmaz olarak "arayış", "tartışma/polemik" ve alabildiğine keskin ancak çözümlenemeyen iç çelişki olarak kalacaktır. Ve emperyalistler arasındaki bu çelişkinin gelinen aşamada savaş dışında bir "çözüm" alternatifi de bulunmamaktadır. Ne ki yeni bir emperyalist paylaşım savaşına da güçleri yoktur.

Başını ABD emperyalizminin çektiği "Global liberalizasyon" çizgisi, yukarıda açmaya çalıştığımız Avrupalı emperyalistlerin çıkarhegemonya çelişkileri sebebiyle kimi muhalif durumlarına rağmen, tam hız işletilmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde ASEAN (Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği) Maliye Bakanları toplantısında olduğu gibi, "kısa süreli sermaye akışının koordineli takibi", "uluslararası mali sistemin yeniden yapılandırılması", "küresel düzeyde spekulatif yatırımların daha iyi izlenmesi, kamu ve özel kurumlar arasında mali entormasyon akışı" vb. kararlar sadece krizden en çok et-

kilenen emperyalist ülkelerin sıkıntılarını ve emperyalistlerin çıkmazını ita de etmekte ve faizli sınırlı kalıyor.

Uluslararası sermaye, son olarak "finansal hizmetler" alanında "global liberalizasyon" noktasındaki huku-ki/ulusal devletler engelini ortadan kaldırma pratiklerini de emperyalistler arası iç çelişkilere rağmen IMF ve Dünya Bankası reçeteleriyle yarı-sömürgelere dayatma suretiyle tedricen gerçekleştirmektedir. İç çelişkilerinin yanı sıra, yarı-sömürge ülkeler halklarının mücadeleleri ve direnişlerinin basıncıyla yarı-sömürge ülke faşist diktatörlüklerinin varlık-yokluk sorunlarından ötürü direnç göstermek zorunda kaldıkları bu politikaların gerçekleştirilmesi son derece sancılı oluyor kuşkusuz. Ülkemizde de "Bankalar yasası", "uluslararası tahkim" gibi adlar altında dayatılan reçeteler, bu planlara hizmet eden vahşi karşı-devrimci saldırılardır. Bu tür yasalarla sermayenin istediği gibi at oynatmasının önündeki tüm hukuki engeller, ülkelerin kendi yargılarının bağlayıcılığı vb. kalkacaktır. MAİ ile gündeme gelenlerin uygulanması pekişecektir. 1994 yılında GATT'a (Gümrük Tarifeleri Genel Anlaşması) dahil edilmeyen tek sektör "finansal hizmetler"di. Bu "eksiklik" de 1997 yılı sonunda WTO bünyesinde "finansal hizmetler pazarının %90'nını temsil eden 54 ülke" tarafından (aslında anlaşmayı 70-100 ülkenin imzaladığı söyleniyor) tamamlanmaya çalışılıyor. Bunların içinde bankacılık ve uluslararası tahkim (enerji vd'lerinde de) yasalarını parlamentodan geçirmeye çalışan ve özelleştirmeleri hızlandırmak için ABD ve IMF'nin "yoksa kredi vermem" tehditleri ile ülke halklarının yükselen devrimci dalgası arasında sıkışıp kalmış Türk devleti de var. Bu saldırı paketleri, en son Meksika'da yüzbinlerin gösterileri ve tepkisiyle karşılanırken; Ekvador'da radikal kitle eylemleri, grev ve gösterilerle halk saldırısını geri puskurtmayı başardı ve hükümet paketi geri çekmek zorunda kaldı.

Görünen o ki emperyalistler, sınıf çelişkilerini yok sayma, sınıf uzlaşmacılığını pompalama nafile çabalarından yaşamın dayatmasıyla vazgeçmek zorunda kalıyorlar. Emperyalizmle sömürge, yarı-sömürge halklarının ve proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin muazzam boyutlarda keskinleştiği gelinen aşamada, sallar giderek daha berrak bir hal alıyor. Reformizm, tarihte bir kez daha, ancak bu sefer tam bir "trajik-komedi" tarzında, açık karşı-devrimci kimlikle, "merkez görüşümlü sağ" çizgi olarak ve halklara açıktan saldırı şian ve pervasız askeri hareketlerle, "üçüncü yol" adı altında, bir üçüncü yolun olmadığını tüm dünyaya ilan ediyor ●

Kültür-sanat ve edebiyat anlayışımız ne olmalıdır? / 1

"Düşmanı yenmek için öncelikle silahlı orduya dayanmak zorundayız. Ama bu ordu, tek başına yeterli değildir. Savaşlarımızı birleştirmek ve düşmanı yenmek için mutlaka bir kültür ordusuna da sahip olmamız gerekir." (Mao Cilt-III-Sf.73)

Devrimci kültür-sanat ve edebiyat hem devrimci mücadelenin yadsınamayacak zorunlu bir parçası, hem de bir sonucudur. Ancak, zorunlu bir sonuç olması, bizim bu alanı kendiliğinden bir tarza bırakmamızı gerektirmez. Çoğu kez devrimci-demokratik kültürün yadsınması anlayışını şu şekillerde görürüz: Birinci yanlış anlayış: "biz savaşalım, ne de olsa sanatını yapanlar çıkacaktır" mantığıdır. İkinci yanlış anlayış ise devrimci-demokratik kültürün, demokratik devrim mücadelesindeki yerini yadsımaktır. Her iki anlayışla proletaryanın kültür-sanat anlayışına taban tabana zıttır. Çünkü, proletarya en baştan kendiliğindencilik reddeder. Dolayısıyla proletaryanın partisi kurulduğu andan itibaren, gücünün el verdiği tüm alanlara bilinçli ve iradi müdahale yapar ve devrimci kültür-sanatı, demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası olarak ele alır.

Emperyalist kültürün ülkemizdeki ayağı olan burjuva-feodal kültürün yarattığı tahribat ve çarpık şekillenmenin alabildiğince arttığı bir süreçtir. Gelişen teknolojiyle emperyalist burjuvazi, hayatın her alanına girmiş ve ekonomik alanda "küreselleşme", "MAI" ve "MİGA" gibi projeleriyle krizlerini aşmanın yolunu ararken, kültürel alanda da halk kültürünün ilerici yanlarını, devrimci kültürü ve proletaryanın sosyalist kültürünü mezara gömmenin hesaplarını yapmaktadır.

Emperyalizm, "sosyalizm öldü", "komünizm artık bir rüya" naraları eşliğinde, dünya proletaryası ve ezilen halklarına kendi sistemine yedeklenmelerini, kendi alternatifsizliğini vaaz ederken elbette böyleli şer planlara sahip olacaktır.

Peki ya dünya proletaryası ve ezilen halkları bu saldırıları göğüsleme ve karşı koymanın neresindedirler? Ya da bizler ülkemiz özgünlüğünde bu karşı koyuşun neresindeyiz? İşte konumuzun esasını teşkil edecek olan bu sorudur. Doğru bir siyasetin varlığı-yokluğu meselesidir. Kültür-sanat cephesini oluşturabilmek için öncelikle bir kültür-sanat anlayışına sahip olmamız gerekir. Peki, nasıl bir kültür-sanat? Bu yazımızda bu sorunun yanıtını dilimiz döndüğünce etraflica incelemeye ve bu konudaki anlayışımızı ortaya koymaya çalışacağız. Hemen şunu da belirtelim ki, bu konuda çeşitli yanlış anlayışlar olduğu gibi, yer yer anlayışımızın kavranmamasından kaynaklı sorunlar da çıkıyor. Bu yazıda bir yanlışla bu alandaki merkezi anlayışımızın kendimiz de olmak üzere geniş kesimlerde kavranmasına, sorunun proletaryanın demokratik iktidar mücadelesine hizmet edecek tarzda ele alınmasına çalışırken; diğer yandan da bu alanda üretkenliğe öncelik etmeye, ortaya çıkan ürünleri daha geniş kesimlere sunmaya

çalışacağız. Bu genel açıklamalardan sonra konumuzun işlenmesine geçebiliriz.

KÜLTÜR-SANAT VE EDEBİYAT NEDİR?

Yaşamımızda hiç de yabancı olmadığımız kültür-sanat ve edebiyat gibi kavramları hep kullanırız. Hatta daha da ileri giderek alternatif kültür-sanatın geliştirilmesi ve somut bir güç haline getirilmesinin mücadelesini ifade eden Yeni Demokratik Halk Kültürü cephesinin geliştirilmesi ve genişletilmesinden bahsedebiliriz. Ancak bu kavramların içeriğinin gerçek anlamıyla bilince çıkarıldığı söylenemez. Kültürün, sanatın ve hatta edebiyatın anlam ve önemi bilince çıkarılmayınca da Yeni Demokratik Kültür Cephesi ifadesi salt ajitatif bir söylem olmaktan öteye gidemiyor. İşte bu yazımızda, kültür-sanat ve edebiyat kavramlarının ve gerçekliğinin ne anlama geldiğini genel hatlarıyla ortaya koymayı amaçlarken, yazımızın ilerleyen bölümlerinde bu kavramları daha derinden "desmeye" ve "ne için", "kim için" kültür-sanat ve edebiyat sorularına açıklık getirmeye çalışacağız.

KÜLTÜR: Sözlükteki Türkçe karşılığıyla "ekin" olarak da ifade edilen kültür; "tarihin aklı içinde toplum tarafından yaratılan bütün maddi ve manevi (spiritual) değerler ve onların yaratılması, kullanılması ve aktarılmasına ilişkin araçlar" olarak tanımlanır. Ve genellikle kendi içerisinde maddi ve manevi kültür olarak ikiye ayrılır. Kültür, tarihsel gelişimi içerisinde sosyo-ekonomik yapıdan bağımsız olarak ele alınamaz. Çünkü, sosyo-ekonomik yapı tarafından belirlenir.

SANAT: "Sosyal bilincin ve insan faaliyetinin, realiteyi artistik imajlar halinde yansıtır ve dünyayı estetiksel tarzda kavrama ve temsil etme"si olarak tanımlanır. Yani bir duygunun, bir tasarımın anlatımında kullanılan yöntemler ya da bu anlatım sonucu ortaya çıkan yaratıcılıktır. Konusu, insanla realite arasındaki ilişkidir. Ancak, artistik görünüşün ya da insanın duygu ve düşüncelerinin estetiksel gelişiminin kaynağı yine emektir. Sanattaki gelişimin de temeli sosyo-ekonomik yapıdaki değişimlerdir.

EDEBİYAT: Sanatın bir parçası olan edebiyat alanı, özellikle konumuz olan bu üç kavram içerisinde hakkında en az bilgi sahibi olduğumuz alandır. Her ne kadar kavram üzerinde bir kargaşa varsa da "edebiyat" sözcüğü kökeni itibarıyla arapçadan gelir. Batı dillerinde literatür olarak ifade edilirken, Türk Dil Kurumu da literatürün Türkçedeki tam karşılığı olan yazını önememektedir- genel anlamıyla "yazılı olan her şey" olarak ifade edilir. Bu kavramı ister arapçadaki gibi edebiyat, ister batı dillerindeki gibi literatür, ister öz Türkçedeki karşılığı olan yazın olarak nitelendirelim, bu üç kavramın genel anlamda karşılığı olan "yazılı olan herşeydir" tanımlamasını değiştirmez.

Kültür-sanat ve edebiyat gibi değişik alanları ve anlamları içeren kavramların

bir ve aynı şeylermiş gibi bir arada kullanılması doğru olmadığı gibi, bu daha çok bilinç eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Çünkü; sanat kültürün, edebiyat da sanatın bir parçasıdır. Bu üç kavram arasındaki farkı görmemek, bizi hem onların işlevlerini ayırtılamaya, hem de bu alanlarda tek olabilecek ihtisaslaşmayı engellemeye götürür. Bu her üç kavram da toplumun maddi koşulları, yani sosyo-ekonomik temelindeki değişiminden bağımsız ele alınamaz. Yani bir anlamda toplumun sosyo-ekonomik seviyesinin bir göstergesidirler.

Bu üç kavramı genel hatlarıyla hangi anlamda kullandığımızın ön bilgisini verdikten sonra şimdi bu kavramları tek tek açıklamaya geçebiliriz.

1- KÜLTÜR

Düşünce tarihi, zihinsel üretimin, maddi üretimin değişmesiyle birlikte değiştiğinden başka neyi kanıtlar ki? Her yüzyıldaki egemen düşünceler hep o yüzyılın egemen sınıfının düşünceleri olmuştur. Her ne kadar bu başlık altında geniş anlamda kültür kavramının özünü işleyeceğimizi belirtsek de, kültür anlayışımızla sanat anlayışımızın çok kez birbirini tamamlamasından ötürü zaman zaman bu iki konuyu birlikte ele alacağız. Ve konumuzun bu bölümünde esas olarak burjuva kültürü üzerinde duracağız.

Konuya şu şekilde bir başlangıç yapmamız yanlış olmayacaktır; bu başlangıç aynı zamanda yazımız boyunca kültür anlayışımızı incelerken bir anlamda kilometre işlevi görecektir. Şöyle ki, bize bu alanda yön verecek olan temel politikamız "ne için", "kim için kültür" ve "nasıl bir kültür" -kültür-sanat anlayışımız çoğu kez edebiyatı da kapsadığı için ayrıca belirtme gereği duymuyoruz- sorularına verilecek yanittir. Bu soruların yanıtı meselelerin en canalığı yönüdür. Elbette bu sorulara vereceğimiz yanıt sınıfsal bakış açımızın bir gereği olacaktır. Ve bizler açısından "kim için?" sorusuna verilecek yanıt bir ilke sorusudur. Bu soruya yanıtımız halk kitleleri içindir. Halk kitleleri denince kimleri anlıyoruz. "Halkın en geniş kesimlerini, toplam nüfusunun %90'ından fazlasını oluşturan işçileri, köylüleri ve askerleri ve şehir küçük-burjuvazisini anlıyoruz." (Mao) Niçin bu kesimler diye bir soru soracak olursak; onada yanıtımız şudur: "... önce işçiler, yani devrime önderlik eden sınıf içindir. İkinci olarak köylüler; Yani, devrimdeki... en sağlam müttefiklerimiz... Üçüncü olarak, silahlı işçi ve köylüler. Yani devrimci savaşın temel gücünü meydana getiren... birlikler içindir. Dördüncü olarakta: Devrimde müttefiklerimiz olan ve bizimle uzun süreli işbirliği yapabilecek durumda bulunan şehir küçük burjuvazisinin emekçi kitleleri ve küçük burjuva aydınları içindir." (Mao)

Gerek kültür ve sanat, gerekse de edebiyat anlayışımız yukarıda saydığımız dört tip insan için olmalıdır. Peki nasıl olmalıdır? Öyle ya kim için sorusunun yanıtı-

nı verdik. Ama herşey bu sorunun yanıtıyla bitmiyor ve karşımıza nasıl bir kültür-sanat ve edebiyat sorusu çıkıyor. Biz bu soruyu öz itibarıyla yanıtlayacağız: **Anti-emperyalist ve anti-feodal bir kültür-sanat ve edebiyat.** Bu yanıt yeterli mi? Elbette hayır... Yalnız kültürümüzün, sanatımızın anti-emperyalist ve anti-feodal olacağını belirtmek yetmiyor? Aynı zamanda onun proletaryanın safında ve devrim davasının hizmetinde olduğunu da belirtmemiz gerekiyor. Bu içeriği ve duruşu en iyi ifade eden Biryık Yeni Demokratik Kültür tuncesidir. Yeni Demokratik Kültür anlayışı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha çok gerçeklik bulan bir anlayıştır. Öz itibarıyla anti-feodal ve anti-emperyalisttir. Yalnız bununla kalmaz, aynı zamanda proletaryanın önderliğinde sosyalist kültürün ön koşullarını yaratmada adidir.

Mao, "Her kültür belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır" der. Bu tam da her şeyin ekonomik temel üzerinde yükseldiğinin yalın bir ifadesidir. Çünkü, kültür ekonomisi ve siyaset üzerinde yükselir ve onların üstünde etkiye bulunur. Yine örneklersek, bu, ekonomik temel üzerinde yükselen siyasetin ekonomi üzerinde etkiye bulunması gibidir. Fakat şunu akıldan çıkarmamalıyız: "Etikide bulunma" olgusuna rağmen belirleyici olan temeldir. Bu durum tüm üst yapı kurumları için geçerlidir.

Sınıf mücadelesi yalnız ideoloji, politika ve siyasal alanda sürmez, kültürel alanda da sürer. Burjuvazi bu alanda da muhaliflerine yaşam hakkı tanımamaya ve kendi sömürü sisteminin "alternatifsiz" olduğunu kabul ettirmeye, onları bu sistemin uysal birer parçası haline getirmeye çalışır. Bunu yaparken de her türlü aracı kullanmaktan çekinmez. Mücadele içerisinde küçümsemeyecek bir yeri olan kültür cephesinin bugün ciddi bir biçimde burjuvazinin denetiminde olduğunu görürüz. Kah atom bombaları, kah şeker kaplı bombalarıyla yerine göre sindirerek, yerine göre burjuva düzenin "nimetleri"ni sunarak insanları bağımlı hale getirme yoluyla her alanda tam denetim sağlamak ister.

Burjuvazi, elindeki her türlü iletişim teknolojisinin bütün avantajlarını kullanarak kendi gerici yoz kültürünü kitlelere empoze etmekte çok önemli mesafeler katetmiştir. Ancak buna rağmen kendi kültürel hegemonyasının zafetini ilan edememiştir. Siyasal alanda olduğu gibi, - Ve bugün hala temel çelişki, burjuva kültür politikasının nasıl daha iyi uygulanacağı konusunda birbirinden ayrılan burjuva kültürünün değişik yorumcuları arasındaki çelişki değil, burjuva kültürü ile karşıt olan proletarya kültürü arasındaki çelişkidir. Ancak yine de bu durum bizleri düşündürmeli ve bu alanın neden bu denli burjuvazinin etkisinde olduğunu hesabını en iyi şekilde yapmalıyız. Proletarya kültürünün bu cepheye layıkıyla savaşabilmesi için gerekli mücadeleyi vermeliyiz.

Devam edecek

O'nu anmak savaşmaktır!

Çeşitli milliyet ve Türk ve Kürt ulusundan Türkiye proletaryasının öncü kurmayı TKP(ML)'nin kurucusu ve önderi, hayatını halklarımızın bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesine adanmış komünist önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı katledilişinin 26. yıldönümünde saygıyla anıyor, bıraktığı mirasın takipçileri olarak zalime değin yolundan ayrılmaksızın yürüyeceğimizi belirtiyoruz.

İbrahim Kaypakkaya, 1949 yılında Çorum'un Alaca Kazası Karakaya Köyü'nde dünyaya geldi. Baba Ali Kaypakkaya geçim sıkıntısı nedeniyle Ankara'ya göç etti. İbrahim burada ilkokulu bitirdikten sonra 1960 yılında parasız olan Hasanoglan İlköğretim Okulu'nu kazanarak okumaya devam etti. İlerici ve devrimci fikirlerle ilk defa burada yüzyüze gelen İbrahim, zeki, kavrayışlı ve doymak bilmeyen bir öğrenme azmiyle, daha okula girdiği ilk yıllardan başlayarak tarihsel, siyasal, kültürel vb. konularda ilerici düşünceleri yitirilmekten kurtulmaya çalıştı. Derslerinde üstün başarı ve arkadaş çevresinde çok sevilen bir kişiliğe sahipti İbrahim. Zorbalığa, haksızlığa karşı olan yapısı O'nu her zaman ön plana çıkarıyordu.

Okulun en başarılı öğrencilerinden biri olarak 1965 yılında Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na ve İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ne devam etmeye başladı.

Öğrencilik yıllarında mücadelesini bırakmadan, usanmadan hayata uygulamaya çalıştı. Toplumsal mücadelenin, bireyle tek tek kahramanlıklarıyla olmayacağını, bu mücadelenin ancak bir örgütlülük ve siyasal faaliyeti gerektirdiğini daha o aşamada kavıyordu. Her kavradığı doğruyu hemen pratiğe uygulayan **İbrahim Kaypakkaya**, Fikir Kulüpleri Federasyonu'na (FKF) üye oldu ve FKF içerisinde faaliyete başladı.

Bir yandan FKF'nin düzenlediği etkinliklere aktif olarak katılırken, diğer yandan FKF içinde çöreklenen TIP'ın revizyonist yöneticilerinin uzantılarına karşı mücadele etmekten kaçınmadı. 1967 yılında, FKF'nin Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Şubesi'ni kuran **İbrahim Kaypakkaya** TIP'e üye oldu.

TIP saflarında patron-ağa devletine karşı aktif bir mücadele yürütürken bile, TIP'ın başında bulunan revizyonist yöneticilere karşı mücadeleyi hiçbir zaman bırakmadı. İbrahim'in bu mücadelesi FKF ve TIP'lı revizyonistlerin huzurunu kaçırmaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra okulun gerici ve faşist yöneticileri tarafından, yürüttüğü çalışmalar nedeniyle okuldan uzaklaştırıldı. **İbrahim Kaypakkaya**, FKF ve TIP içerisinde işçi sınıfına istediği biçimde faydalı olamayacağını anladı. O dönem gerek düşünceleri, gerekse mevcut yapısı gereği partiler ve gruplar içerisinde kendisine ve M-L düşünceye yakın olarak PDA'yı görüyordu. Belli bir zaman sonra PDA

İProleter Devrimci Aydınlik) saflarında yer almaya başladı.

Kaypakkaya bir yandan M-L'yi araştırıyor, düşüncelerini derinleştiriyor, diğer taraftan da bütün öğrendiklerini pratiğe uygulamak için işçi sınıfının çeşitli eylemlerine katılıyordu. Yer yer gelişen gecekondu ve toprak işçilerinin en önünde yer alıyordu. Kaypakkaya, Mao Zedung'un dediği

gibi "halkın öğrencisi olmadan öğretmeni olunmaz" şiarını kendine rehber alarak hayatın her alanında alçak gönüllü, eleştiriyi açık, en iyi öğrenmenin pratikten sağlanacağından hareketle, pratik mücadelede yer alarak daha da aktifleşiyordu. Ve 1970'de 15-16 Haziran büyük işçi direnişi içinde yer aldı.

Uzun bir süre geçmeden PDA'nın sağ ve reformist yüzünü gören Kaypakkaya, PDA'ya karşı M-L bir muhalefet olmaya başladı. Gün geçtikçe devrimin temel sorununa tekabül eden strateji ve taktik meselelerinde, tam bir PDA karşıtı idi. PDA'nın revizyonist şefleri, İbrahim'in bu muhalefeti karşısında TİKP içinde demokrasiyi rafa kaldırarak O'nun düşüncelerinin parti içinde nüfuz bulmasını engellemeye çalışıyor, bununla da yetinmeyerek O'nu fiziksel olarak ortadan kaldırma isteğinin acizliği ve çaresizliği ile tipik sınıf düşmanlıklarını ortaya koyuyorlardı. **İbrahim Kaypakkaya** ise TİKP revizyonistlerine karşı yürüttüğü mücadelede sistemli hale getirdiği M-L düşüncelerini TİKP'e hakim kılmaktan ziyade, O'nun niteliğini ortaya koyarak, düşüncelerini TİKP içindeki kadrolara ulaştırıp, M-L kadroları hareket geçirmek amacındaydı.

İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları onbir maddelik "DABK 7-8 Şubat Kararları"ni açıklayarak TİKP revizyonizmine cephe-den mücadele açtılar.

Mustafa Suphi TKP'sinden sonra kesintiye uğramış işçi sınıfı öncüsünün zaruriyetini bilince çıkartan **İbrahim Kaypakkaya** ve yoldaşları tarafından bir proletarya partisi kurmak ve bunun inşasına hız vermek amacı ile Nisan 1972 tarihinden itibaren TKP(ML) Koordinasyon Komitesi oluşturuldu. Oluşturulan bu organda kendi daimi komitesini seçerek alt organlarını meydana getirdi. **İbrahim Kaypakkaya** ve yoldaşları tarafından Türkiye proletaryasının öncü kurmayı, dünya proletarya enternasyonalin Türkiye kolu olan TKP(ML)'nin kurulması, Türkiye devrim tarihine altın harflerle yazılacak önemli bir dönüm noktasını oluşturur.

TKP(ML)'nin düşünceleri ve kadrolarının can bedeli yürüttükleri mücadele, kısa

İBRAHİM KAYPAKKAYA

ettiler.

1973 Ocak ayının 24'ünde Dersim'in Vartnik Mezrası'ndaki bir kömde toplanmış halde olan **İbrahim Kaypakkaya** ve yoldaşlarını bir ihbar sonucu, azıllı faşist Fehmi Altınbilek komutasındaki jandarma müfrezesi kuşatmaya çalışıyordu. Yoldaşlarına yiyecek getirmek için gittiği yerden dönen **Ali Haydar Yıldız**, sabahın alaca karanlığında kömü kuşatmaya çalışan jandarmaları farkettiğinde hızla kömden içeriye girip yoldaşlarını uyarır. Düşmanın daha çemberi tamamlamasına fırsat vermeden kömden dışarıya fırlayan İbrahim ve yoldaşları, düşmanın yağmur gibi yağan mermileriyle karşılaşır. Ellerindeki yetersiz silahlarla bir yandan düşmana karşılık verirken, diğer yandan da uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Düşmanın açtığı kahpe ateş sonucu **Ali Haydar Yıldız** ve **İbrahim Kaypakkaya** vurulurlar. Diğer kadrolar ise çemberden uzaklaşmayı başarırlar. Yerde yatan **Ali Haydar** ve **İbrahim**'in yanına gelen düşman güçleri resimlerinden İbo'yu tanıyınca böyle birini ellerine geçirdikleri için "zafer" çığlıkları atarak sevinirler. Yerde yatan İbrahim'e, Hüseyin Güngör adındaki halk düşmanı ihbarcı elindeki kumayla ateş ederek bıyın kısmından yaralanmasına neden olur. Daha sonra düşman güçleri nasıl olsa bunlar öldüler, biz diğerlerinin peşine düşelim anlayışıyla İbo ile **Ali Haydar**'ı orada bırakarak uzaklaşırlar. Düşmanın gitmesini fırsat bilen İbrahim, yaralı bir vaziyette izini kaybettirerek çevreden uzaklaşır. Yaralı vaziyette 5 gün, 5 gece aç, susuz ve çetin doğa koşullarına karşı komünist bir inanç, azim ve kararlılıkla yaşamını sürdürür.

29 Ocak günü **İbrahim Kaypakkaya** yol sonmak için gittiği bir köyde gerici bir öğretmen ve bazı köylüler tarafından bitkin ve savunmasız bir vaziyetteyken yakalanır ve düşmana teslim edilir.

İbrahim'e ele geçiren faşist itler kudurmuşçasına en aşağılık yöntemler ve vahşilikle akla gelmedik işkenceler yaparlar. Yakalandığı köy karakolunda ve Dersim-Elazığ işkencehanelerinde düşmanı yenilgiye uğratan **İbrahim Kaypakkaya**, bura-

dan Diyarbakır'a götürüldü. Diyarbakır'da İbo'yu büyük bir iştahla bekleyen azıllı faşist Saveri Yaşar Değerli, İbo'yu hemen işkenceye almak istediysen de sağlık durumunun kötü olmasından dolayı, İbo hastaneye yatırıldı. Hastanede ameliyatla İbo'nun ayak parmakları kesilir. İbrahim'in biraz düzeldiğini gören faşist kolluk güçleri İbo'yu işkenceye alarak, akla hayale gelmeyen işkence metodları uyguladılar. Fakat düşmanın her türlü işkencesine rağmen **İbrahim Kaypakkaya**, komünist inanç ve kararlılıkla bir komüniste, bir öndere yakışan tavını işkencehanelerde de uygulayarak 3.5 ay boyunca düşmanı en güçlü olduklarını sandıkları işkencehanelerde de yenilgiye uğrattı. Düşman, içine düştüğü zavalılığı ve acizliği sonucu Mayıs ayının 17'sini 18'ine bağlayan gece **İbrahim Kaypakkaya**'yı kurşuna dizerek alçakça katletti.

O, en ağır işkencelere karşı siyasal-ideolojik çizgisini savunarak hiçbir sır vermeden, başta işçi sınıfı olmak üzere halkına, devrime ve gözbebeği partisine bağlılığını her daim ön plana çıkarıp tükürür cılların suratına. "Ser ver sır verme" şiarı bayrak olur Türkiye proletaryasına. O'nun direnişi karşısında acizdir düşman. İşkenceyle yenemediği yiğit komünist önderi kurşunlayarak, fiziksel olarak halkından, yoldaşlarından, gözbebeği partisinden ayıran düşman, O'nu öldü sanır, ama O, destan olur, kurtuluşun simgesi olur, bayrak olur, işkencede kızıl direnmenin sembolü olur. O, bugün de Türkiye halklarının kurtuluşu yolunda tüm revizyonistlere, oportünistlere, kavgaya kaçınlan ve sınıf düşmanlarına karşı miras olarak bıraktığı entemasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi TKP(ML)'nin ideolojik mukavemet gücü olur.

O, sadece 18 Mayıs'larda değil, sınıf mücadelesinin her alanında, her türden sapmaya karşı silah olur, anılır. O'nun çizgisinin yarattığı yolda, yüzlerce TKP(ML) üyesi ve TİKKO savaşçısının kanlarıyla ülke toprakları sulanarak gelişmiş ve daha da gelişecektir. O'nu anarken bu bilinçe kazanmalıdır. Tersin, O'nun prestijini sömürmek, timsah gözyaşlarıyla O'nu ideolojik ve siyasal perspektifiyle birlikte ele almadan anmak, O'nu komünist kişiliğinden koparmak olur.

İbrahim Kaypakkaya ve devrim şehitlerini anmak, onların erdemlerini proleter sınıf çizgisi doğrultusunda ele alarak, onlardan öğrenmek ve pratiğe uygulamaktır.

O'nu anmak pratikten kopuk akademik söylev, nutuk, konferanslarla olmaz.

Komünist önderi anmak, ancak O'nun MLM düşüncesini özümleme yetkinliği ile kavrayıp, hayatın her alanında uygulamak demektir.

Türkiye proletaryasının komünist önderi **İbrahim Kaypakkaya**'yı katledilişinin 26. yıldönümünde, beynimizdeki bilinciyle, yüreğimizdeki azmiyle, her geçen gün artan sınıf kinimizle O'nu O'nun yolunda savaşarak anıyor, anarak da savaşıyoruz.

K. H. Fan tarafından derlenen, 1972'de ABD'de Anchor Books tarafından yayınlanan "Mao Zedung ve Lin Piao: Devrim Sonrası Yazıları" adlı kitabın ilk ve orijinal İngilizce baskısından yayınevimize Türkçeye çevrilen bu makale, 1953'te Joseph Stalin'in ölümü üzerine yazılmıştır. Mao, Stalin'in Sovyetler Birliği'nde ilk sosyalist devletin inşasındaki önderliğini, dünya komünist hareketine katkılarını ve Çin Devrimi'ne desteğini övmüştür. Mao, aynı zamanda Stalin'in Marksizm ve Leninizmin genel teorisine, pratiğine ve yorumlanmasına katkılarını da analiz etmiştir.

Joseph Vissarionovich Stalin; bu çağın en büyük dehışı, dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni, ölümsüz Lenin'in yoldaşı dünyadan ayrıldı.

Yoldaş Stalin, teorik ve pratik faaliyetleriyle çağımıza hesap edilmeyecek katkılarda bulunmuştur. Yoldaş Stalin, bir bütün yeni çağımızı temsil eder. O'nun faaliyetleri, Sovyet halkının ve bütün ülkelerin emekçi halklarının dünyanın durumunu dönüştürmelerine öncülük etmiştir. Adalet, halk demokrasisi ve sosyalizm davası dünya nüfusunun üçte birini 800 milyondan fazla insanı kapsayan topraklar üzerinde muazzam boyutlarda zafer elde etmiştir. Üstelik bu zaferin etkisi gün be gün dünyanın her köşesine yayılmaktadır.

Yoldaş Stalin'in ölümü, tüm dünya emekçi halklarında emsalsiz ve derin bir acı uyandırmış; dünyadaki dürüst insanların yüreklerini kabartmıştır. Bu gösteriyor ki, yoldaş Stalin'in davası ve düşünceleri dünyanın her yerinde geniş halk kitlelerinin kalplerini sarmış ve görünmez bir güce; şimdiden taze bir zaferden bir diğerine muzaffer olan bu halklara rehber olacak ve halen eski, kokuşmuş kapitalist dünyanın zulmü altında inleyenlere, halkların düşmanlarına cesaretle vurmaları için önderlik eden bir güce dönüşmüştür.

Lenin'in ölümünden sonra, yoldaş Stalin, Ekim Devrimi esnasında büyük Lenin ile birlikte yaratmış olduğu dünyanın ilk sosyalist devletinden muhteşem bir sosyalist toplum inşa etmede Sovyet halkına önderlik etti. Sovyetler Birliği'nde sosyalist insanın zaferi, sadece Sovyet halkının zaferi değil, aynı zamanda tüm dünya halklarının ortak bir zaferidir. Birincisi; bu zafer, Marksizm-Leninizmin mutlak doğruluğunu gerçek yaşamda kanıtladı ve dünyanın her tarafındaki emekçi halklara mutlu bir yaşama doğru nasıl ilerlemeleri gerektiğinin yolunu somut olarak gösterdi. İkincisi; bu zafer, insanlığın ikinci dünya savaşında faşist canavarları yenme gücüne sahip olmasını sağladı. Sovyetler Birliği'nde sosyalist insanın za-

En yüce dostluk

feri olmadan anti-faşist savaşta zaferin elde edilmesi düşünülemezdi. Butun insanlığın kaderi, Sovyetler Birliği'nde sosyalist insanın zaferine ve anti-faşist savaşta zaferine bağlıydı ve bu zaferlerin şerefi bizim büyük yoldaş Stalin'e aittir.

Yoldaş Stalin Marksist-Leninist teoride etraflı ve çağ-açıcı bir gelişimi gerçekleştirmiş ve Marksizmi yeni bir gelişim aşamasına ilerletmiştir. Yoldaş Stalin, Lenin'in kapitalizmin eşitsiz gelişim yasasına ilişkin teorisini ve Lenin'in tek ülkede sosyalizmin zaferi teorisini yaratıcı bir şekilde geliştirmiştir; yoldaş Stalin kapitalist sistemin genel krizi teorisine yaratıcılıkla katkı sunmuştur. Sovyetler Birliği'nde komünizmin inşasına ilişkin teoriye katkıda bulunmuştur, modern kapitalizm ve sosyalizmin temel ekonomik yasaları teorisine katkıda bulunmuştur; sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim teorisine katkıda bulunmuştur. Yoldaş Stalin ayrıca Lenin'in parti inşası teorisini yaratıcı bir şekilde geliştirmiştir. Yoldaş Stalin'in tüm bu yaratıcı teorileri dünyanın her yerindeki ezilen sınıfları ve ezilen halkları daha fazla birleştirmiş ve böylece dünya işçi sınıfının ve tüm ezilen halkların hak ve refah mücadelelerine ve bu mücadelede zaferlerine, emsalsiz boyutlara ulaşmada güç vermiştir.

Yoldaş Stalin'in tüm yazılan, Marksist yazının ölümsüz eserleridir. Onun "Leninizmin Temelleri", "SBKP (Bolşevik) Tarihi" ve son büyük eseri "SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları" bir Marksizm-Leninizm ansiklopedisini, son yüzyılda dünya komünist hareketinin dene-

yimlerinin bir özetini oluşturur. Sovyetler Birliği Komünist Partisi 19. Kongresi'ndeki konuşması, dünyanın tüm ülkelerindeki komünistlere bırakılmış değerli bir vasiyetnamedir. Biz Çin komünistleri, tüm diğer ülkeler komünistleri gibi, zafer için kendi yolunuzu yoldaş Stalin'in büyük eserlerinde buluyoruz.

Lenin'in ölümünden beri, yoldaş Stalin her zaman için dünya komünist hareketinde merkez olmuştur. Biz, O'nun çevresinde saf tuttuk, durmaksızın öğütlerini sorduk, O'nun eserlerinden durmaksızın ideolojik güç aldık. Yoldaş Stalin Doğu'nun mazlum halkları için sıcak ve içten sevgi doluydu. "Doğu'yu unutmama" - bu, Ekim Devrimi'nden sonra yoldaş Stalin'in büyük çağrısıydı. Herkes bilir ki yoldaş Stalin Çin halkını içtenlikle, sınırsız sevmiştir ve Çin Devrimi'nin kudretini sınırsız bulmuştur. Yüksek bilgelikliğini Çin Devrimi'nin sorunlarına sunmuştur. Ve Lenin'in ve Stalin'in öğretilerinin takip edilmesiyle ve büyük Sovyet devletinin ve tüm diğer ülkelerin devrimci güçlerinin desteğiyle ki Çin Komünist Partisi ve Çin halkı birkaç yıl önce tarihi zaferini kazanmıştır.

Şimdi büyük öğretmenimizi ve en içten dostumuzu, yoldaş Stalin'i yitirmiş bulunuyoruz. Bu ne büyük bir talihsizliktir! Bu talihsizliğin bizlere verdiği acıyı kelimelerle ifade etmek imkansız.

Görevimiz, acıyı güce çevirmektir. Çin Komünist Partisi ve Çin halkı ile Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Sovyet halkı arasında Stalin adı ile kurulmuş olan büyük dostluk bağı,

büyük öğretmenimiz Stalin'in anısına sınırsızca güçlendirilecektir. Çin komünistleri ve Çin halkı, ülkelerini inşa için Stalin'in öğretilerini, Sovyet bilim ve teknolojiyi incelemeyi daha da fazla güçlendireceklerdir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Lenin ve Stalin tarafından bizzat inşa edilmiş bir partidir, dünyadaki en gelişmiş partidir, en deneyimli ve teoriyle en iyi donanmış olanıdır. Bu parti geçmişte bizim aldığımız model olmuştur. Bugün bizim örnek için modeldir ve gelecekte bizim için model olacaktır. Tamamen eminiz ki, yoldaş Malenkov'un önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Sovyet hükümeti, büyük komünizm davasını ilerletmek ve daha büyük şana ulaştırmak için kesinlikle yoldaş Stalin'in iradesinin takipçisi olmaya muktedirdir.

Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya barış, demokrasi ve sosyalizm kampının halen daha fazla birlik ve daha güçlü olacağına ilişkin en ufak bir kuşku yoktur.

Son otuz yılda, yoldaş Stalin'in öğretileri ve Sovyet Sosyalist inşası örneği, dünyayı dev adımlarla ilerletmiştir. İşte bugün Sovyetler Birliği bu kadar güçlenmişken; Çin halk devrimi böyle büyük zaferler elde etmişken; çeşitli halk demokrasilerinin inşası böylesine büyük başarılarla ulaşmışken; tüm dünyada zulme ve saldırılara karşı halk hareketleri bu denli yükselmışken; dostluk ve dayanışma cephemiz bu denli pekişmişken; kesinlikle belirtebiliriz ki hiçbir emperyalist saldırıdan korkmuyoruz. Herhangi bir emperyalist saldırı tarafımızdan ezilecektir; hiçbir iğrenç provakasyon işe yaramayacaktır.

Çin ve Sovyetler Birliği halkları arasındaki büyük dostluğun parçalanmaz oluşunun sebebi, kesinlikle bizim dostluğumuzun Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yüce enternasyonalizm ilkeleri üzerinde inşa edilmiş olmasıdır.

Çin ve Sovyetler Birliği halkları ve çeşitli halk demokrasileri halkları, aynı şekilde dünyanın her ülkesindeki barışı, demokrasiyi ve adaleti seven halklar arasındaki dostluk da bu büyük enternasyonalizm ilkesi üzerine inşa olunmuştur ve dolayısıyla bu da parçalanmazdır.

Kuşkusuz, böylesi dostluğumuzun yarattığı güç tüketilemez ve yenilmez.

Bırakın tüm emperyalist saldırganlar ve savaş tacirleri büyük dostluğumuzun önünde titresinler!

Yaşasın Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri!

Büyük Stalin'in şerefli adı ölümsüzdür!

Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür

